

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR

DAVID O. MCKAY

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR
DAVID O MCKAY

Utgiven av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Det skulle vara värdefullt att få dina förslag och synpunkter på denna bok. Var vänlig skicka dem till Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3200 USA.

E-post: cur-development@ldschurch.org

Var vänlig ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på sådant som skulle kunna förbättras.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt.

Printed in Germany

Engelskt original godkänt: 8/00

Godkänt för översättning: 8/00

Originalets titel: *Teachings of the Presidents of the Church: David O. McKay*

ISBN 91-86881-34-5

36492 180 Swedish

Innehållsförteckning

Titel	Sida
Inledning	V
Historiskt sammandrag	X
David O McKays liv och verksamhet	XIII
1 Jesus Kristus: "Vägen och sanningen och livet"	1
2 Människans dubbelnatur	11
3 Syftet med kyrkan	21
4 Gudsdyrkans beståndsdelar	29
5 Enighetens välsignelser	39
6 "Varje medlem en missionär"	51
7 Uppståndelsens innebörd	61
8 Bönens kraft	73
9 Övervinna frestelser	83
10 Profeten Joseph Smiths gudomliga kallelse	93
11 Leva efter visdomsordet	105
12 Prästadömet, ansvaret att representera Gud	115
13 Templets heliga betydelse	127
14 Förberedelser för evigt äktenskap och familj	137
15 Lycka i äktenskapet	145
16 Föräldrars ädla kallelse	155
17 Ett vittnesbörd om sanningen	165
18 Mod att leva rättfärdigt	173
19 Tjänandets gudomliga natur	181
20 Undervisning, ett ädelt arbete	189
21 Evangeliets första principer och förordningar	198
22 Handlingsfrihet och ansvar	207
23 Utveckla en kristuslik karaktär	217
24 "Låt ert ljus lysa"	227
Förteckning över konstverk	236
Register	237

David O. McKay

*David O McKay ordinerades till apostel år 1906 och inröstades
som president för kyrkan år 1951.*

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har börjat med serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa kyrkans medlemmar få en djupare insikt i evangeliets lärdomar och komma närmare Jesus Kristus genom lärdomarna från denna tidshushållnings profeter. I denna bok belyses president David O McKays lärdomar, som verkade som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från april 1951 till januari 1970.

Hur denna studievägledning ska användas

Varje kapitel i denna bok innehåller fyra delar: (1) Ett inledande citat som sammanfattar vad kapitlet främst handlar om, (2) en "introduktion", där budskapen i kapitlet illustreras med en berättelse eller ett råd av president McKay, (3) "David O McKays lärdomar", där viktiga lärdomar ur hans många budskap och predikningar framställs samt (4) "Förslag till studier och diskussion", som med hjälp av frågor uppmuntrar till studier på egen hand, till tillämpning av evangeliets principer och diskussioner i hemmet och i kyrkan. Om du läser frågorna innan du studerar president McKays ord kan det bidra till att du får ytterligare insikt i hans lärdomar. Dessutom, som en del av hjälpmedlen för ytterligare studier och diskussion, innehåller varje kapitel en kort förteckning över skriftställen som anknyter till ämnet.

Denna bok ska användas på följande sätt:

För personliga studier och familjestudier. Genom andaktsfull läsning och eftertänksamma studier kan den enskilde få ett personligt vittnesbörd om de sanningar som president McKay lär ut. Denna bok ger ett tillskott till varje medlems evangeliebibliotek och är ett viktigt hjälpmedel för undervisning i familjen och studier i hemmet.

För diskussion på söndagsmötena. Denna bok är lärobok för söndagsmötena för högprästernas grupp, äldsternas kворum och Hjälpföreningen, vanligtvis den andra och tredje söndagen i

varje månad. Dessa söndagsmöten bör utgöras av diskussioner som inriktar sig på evangeliets lärdomar och principer. Lärarna bör inrikta sig på innehållet i texten och de skriftställen som har anknytning till den och bör tillämpa dessa lärdomar på förhållanden som är välkända för klassdeltagarna. De kan använda sig av de frågor som finns i slutet av varje kapitel för att uppmuntra till diskussion i klassen. När så är lämpligt bör medlemmarna bära vittnesbörd och återge personliga exempel som har anknytning till lektionerna. Om lärarna ödmjukt söker Anden när de förbereder och håller lektionerna, kommer alla som deltar att stärkas i sin kunskap om sanningen.

Ledare och lärare bör uppmuntra klassdeltagarna att läsa kapitlen som förberedelse för söndagens möten och ta med sig boken till kyrkan. De bör respektera sådana förberedelser genom att undervisa från president McKays ord. När klassdeltagarna har läst kapitlet i förväg är de beredda att undervisa och uppbygga varandra.

Medlemmarna behöver inte och rekommenderas inte att köpa ytterligare referensmaterial och förklarande kommentarer som underbygger textinnehållet i denna bok. För ytterligare studier av läran uppmuntras medlemmarna att slå upp de skriftställen som finns i slutet av varje kapitel "Förslag till studier och diskussion".

Eftersom denna bok är avsedd för självstudier och som referenslitteratur till evangeliet, innehåller många kapitel mer material än vad som kan tas upp under söndagens möten. Därför är det nödvändigt att var och en studerar hemma för att få ut så mycket som möjligt av president McKays lärdomar.

Att undervisa från kapitlen i denna bok

Kapitlen i denna bok innehåller mer information än flertalet lärare kan förmedla under en lektionsperiod. Läraren bör be om hjälp, söka den Helige Andens vägledning och flitigt söka de citat, skrifthänvisningar och frågor som bäst tillgodoser elevernas behov.

Lektionsförberedelser

Följande förslag illustrerar ett tänkbart sätt att hjälpa lärarna förbereda sig för och framföra lektioner från denna bok (dessa riktlinjer kan också användas av föräldrar när de förbereder hemaftonslektioner):

1. Studera kapitlet under bön. Markera gärna avsnitt som du tycker är särskilt inspirerande.
2. Fastställ vad som bör hända i elevernas liv som en följd av lärdomarna i kapitlet. Sök den Helige Andens vägledning när du begrundar deras behov som du undervisar.
3. Bestäm vad du ska undervisa om. Läs kapitlet på nytt och välj de avsnitt som är till störst nytta för dem du undervisar.
4. Bestäm dig för hur du ska undervisa. Planera hur du ska lära ut de avsnitt som du har valt. Här följer några förslag:
  - Led diskussioner utifrån frågorna i "Förslag till studier och diskussion" i slutet av varje kapitel.
  - Diskutera utvalda avsnitt i skrifterna från de skriftställen som anges i slutet av varje kapitel.
  - Planera hur du ska fånga medlemmarnas uppmärksamhet i början av lektionen. Du kan till exempel återge en berättelse från kapitlets inledning, skriva en tankeväckande fråga på tavlan, eller använda dig av en praktisk illustration.
  - Använd psalmer och primärsånger för att hjälpa eleverna känna Andens inflytande.
  - Bär vittnesbörd närhelst Anden manar dig, inte bara i slutet av lektionen.
  - Låt en eller två medlemmar komma till klassen förberedda att ge ett kort vittnesbörd om principerna i kapitlet.
  - Dela med dig av upplevelser, när så är lämpligt, av de principer som återges i kapitlet. Inbjud andra att göra detsamma.

Förslag om hur du ska använda dessa och andra undervisningsmetoder finner du i *Undervisning: Den högsta kallelsten* (36123 180); *Handledning för undervisning* (34595 180); och i

”Evangelieundervisning och ledarskap”, del 16 i *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare* (35903 180). För att lättare uppnå framgång i din kallelse uppmuntras du att delta i den 12 veckor långa lärarutbildningskursen i din församling eller gren, såväl som i de fortbildningsmöten som hålls varje kvartal.

5. Organisera dina tankar. Du vill kanske skriva ner en översikt som vägleder dig under lektionen.

Leda meningsfulla diskussioner

Oavsett om det är i familjen eller i klassrummet så ger kapitlen i denna bok en utmärkt möjlighet för enskilda att stärka varandra genom att delta i diskussioner om evangeliet. Följande riktlinjer kan hjälpa dig att leda meningsfulla diskussioner:

- Ställ frågor som kräver eftertanke och diskussion hellre än frågor som kan besvaras med *ja* eller *nej*. Frågor som inleds med *vad*, *hur*, *varför*, *vem*, eller *var* brukar vara effektivast för diskussioner.
- Uppmuntra andra att berätta om upplevelser som visar hur evangeliets principer tillämpas i vardagen. Uppmuntra dem också att uttrycka sina känslor om det som de lär sig. Lyssna uppriktigt och visa uppskattning för deras bidrag.
- Var lyhörd för den Helige Andens inflytande. Han hjälper dig att veta vad du ska fråga om, vem du ska engagera, eller hur du tar med de andra i diskussionen. Om du tycker att de avviker från ämnet i sina kommentarer så för du artigt in diskussionen på rätta banor.
- Var försiktig så att du inte avslutar en bra diskussion för tidigt i ett försök att få med allt du förberett. Det som betyder mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, tillämpar evangeliets principer i sitt liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet.

Information om de källor som citeras i denna bok

De lärdomar från president McKay som finns i denna bok har samlats in från många olika källor. Citatens ursprungliga interpunktering, stavning och stora begynnelsebokstäver har bibehållits.

hållits, såvida inte redaktionella eller typografiska förändringar behövs för att förbättra läsbarheten. Av den anledningen kan läsaren lägga märke till mindre inkonsekvenser i texten.

President McKay använder ofta pronomenet *han* när han syftar på bägge könen. Detta var ett vanligt uttryckssätt på hans tid. Trots skillnaderna mellan detta språkbruk och nutida kommer läsarna att finna att president McKays lärdomar är lika tillämpliga och värdefulla för både kvinnor och män.

Dessutom var president McKay mycket beläst och han citerade ofta andra författare i sin undervisning. I de flesta av originalkällorna markerar citattecken de fall när president McKay citerar någon annan, men namnet på författaren ges sällan. Istället för att göra avbrott i texten med en mängd "[okänd författare]", så finns de ursprungliga citattecknen kvar för att utvisa när president McKay citerar någon annan.

Historiskt sammandrag

Denna bok är inte en historisk redogörelse utan snarare en sammanställning av evangeliets principer så som de förkunnades av president David O McKay. Men för att kunna sätta in hans lärdomar i ett historiskt sammanhang ges följande kronologiska översikt. Detta sammandrag utelämnar en del viktiga händelser i hans personliga liv, bland annat uppgifter om när hans barn och barnbarn föddes.

- 1873, 8 september: Föds i Huntsville, Utah, som son till David McKay och Jennette Evans McKay.
- 1881: David McKay åker på mission till de brittiska öarna. David O och hans mor tar på sig ansvaret för gården och familjen (7; siffrorna inom parentes anger David O McKays ålder).
- 1887: Får en patriarkalisk välsignelse från John Smith (13).
- 1889: Inröstas som sekreterare i Söndagsskolan i Huntsvilles församling (15).
- 1893–94: Verkar som lärare och rektor för Huntsvilles lågstadium. Inröstas som söndagsskollärare i Huntsvilles församling (19–20).
- 1894–97: Skriver in sig vid University of Utah och avslutningstalar vid sin examen (20–23).
- 1897–99: Fullgör en tvåårig mission i Storbritannien. Förutom sina proselyterande plikter verkar han som ledare för samtliga missionärer i Skottland (23–25).
- 1899–1900: Undervisar vid Weber Stake Academy i Ogden i Utah (25–26).

- 1900: Utses som medlem i Weber stavs söndags-skolekommitté (27).
- 1901, 2 januari: Gifter sig med Emma Ray Riggs i Salt Lake-templet (27).
- 1902: Utses till rektor för Weber Stake Academy (28).
- 1906: Ordineras till apostel av president Joseph F Smith (32).
- 1914–18: Första världskriget utkämpas (40–44).
- 1918: Utses till chef för Deseret Sunday School Union. Ger ut *Ancient Apostles* (45).
- 1919–21: Verkar som kyrkans utbildningsombud (45–47).
- 1920, december: På uppdrag av första presidentskapet ger han sig ut på en ettårig resa, tillsammans med äldste Hugh J Cannon, till kyrkans missioner runt om i världen (47).
- 1922–24: Verkar som president för den europeiska missionen (49–51).
- 1934: Inröstas och avskiljs som andre rådgivare till president Heber J Grant (61).
- 1939–45: Andra världskriget utkämpas (65–71).
- 1945: Inröstas och avskiljs som andre rådgivare till president George Albert Smith (71).
- 1950: Inröstas och avskiljs som president för de tolv apostlarnas kворum (77).
- 1951, 9 april: Inröstas och avskiljs som kyrkans nionde president, med Stephen L Richards som förste rådgivare och J Reuben Clark Jr som andre rådgivare. Vid denna tidpunkt hade kyrkan ungefär en miljon medlemmar (77).

- 1952, juni: Ger sig ut på en nio veckor lång rundtur i Europa, under vilken han besöker kyrkans medlemmar i nio länder (78).
- 1953: Tar emot pojkscouternas högsta utmärkelse, Silverbuffeln (79).
- 1954: Inleder en 5 000 mil lång missionsresa. Han är den förste av kyrkans presidenter som besöker de centralamerikanska och sydamerikanska missionerna. Är förste generalauktoritet att besöka den Sydafrikanska missionen (80).
- 1955, augusti: Besöker Europa med Tabernakelkören (81).
- 1955, september: Inviger templet i Bern (82).
- 1956, mars: Inviger templet i Los Angeles, Kalifornien (82).
- 1956, oktober: Inviger Hjälpföreningens byggnad (83).
- 1958, april: Inviger templet i Hamilton, Nya Zeeland (84).
- 1958, september: Inviger templet i London (85).
- 1964, november: Inviger templet i Oakland, Kalifornien (91).
- 1970, 18 januari: Avlider vid 96 års ålder i Salt Lake City, Utah. I slutet av hans administration uppgick kyrkans medlemsantal till ungefär tre miljoner.

David O McKays liv och verksamhet

I april 1951, vid 77 års ålder, blev David Oman McKay den nionde presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under de nästan 20 år han verkade som president vördades han av kyrkans medlemmar och många andra runt om i världen som en Guds profet. När han värdade till kyrkans medlemmar att utveckla en kristuslik karaktär och att sprida evangeliet genom både undervisning och exempel, erfor kyrkan snabb tillväxt över hela världen. Förutom hans lärdomar gjorde hans fysiska gestalt ett kraftfullt intryck. Många människor som träffade honom nämnde att han inte bara talade och agerade som en profet, utan också såg ut som en. Även under sina sista år hade han en reslig, imponerande kroppsbyggnad och tjockt, vågigt vitt hår. Hans ansikte utstrålade det rättfärdiga liv som han levde.

En arvedel och barndom med höga ideal

I sina lärdomar som generalauktoritet hänvisade David O McKay ofta med tacksamhet till det arv och det föredöme han fått från sina föräldrar. Hans fars, David McKays, familj hade blivit medlemmar i kyrkan i Thurso, Skottland, år 1850. År 1856 färdades familjen till Amerika, och, efter att ha arbetat och sparat pengar i tre år, färdades de över slätterna till Utah och anlände till Salt Lake City i augusti 1859.¹

Samma år som familjen McKay blev medlemmar i kyrkan i Skottland (1850), omfattade familjen till David O McKays mor, Jennette Evans, det återställda evangeliet i närheten av Merthyr Tydfil i södra Wales. Liksom familjen McKay färdades familjen Evans med båt till Amerika år 1856 och anlände till Utah år 1859. Båda familjerna bosatte sig strax därefter i Ogden, Utah, där David McKay och Jennette Evans träffades och förälskade sig. De vigdes den 9 april 1867 i Endowment House av äldste Wilford Woodruff.²

Den 8 september 1873 i den lilla staden Huntsville, Utah, föddes David O McKay — som tredje barn och förste son till David och Jennette Evans McKay. Hans barndom var lycklig men inte utan prövningar. År 1880 prövades familjens tro av en serie händelser som gav den unge David O McKay tidig mognad. Hans två äldre systrar, Margaret och Ellena, avled båda inom loppet av några dagar, den ena av reumatisk feber och den andra av lunginflammation. Omkring ett år senare fick hans far en missionskallelse till Skottland. David McKay var lite bekymrad för om han skulle acceptera kallelsen, eftersom den innebar att han skulle vara tvungen att lämna sin hustru (som väntade ännu ett barn) ensam med att ta hand om familj och gård. Men när Jennette fick höra kallelsen svarade hon bestämt: ”Naturligtvis ska du acceptera kallelsen, du behöver inte oroa dig för mig. David O och jag kommer att klara av det alldeles utmärkt!”³ Med denna uppmuntran och förvissning om hjälp från grannar och släktingar tog David McKay emot kallelsen. Hans avskedsord till den sjuårige David O löd: ”Ta hand om mamma.”⁴

Genom klok skötsel av Jennette McKay, mångas hårda arbete, och Herrens välsignelser, blomstrade gården trots David McKays tvååriga frånvaro. Under denna tid, och i själva verket under hela sitt liv, var Jennette McKay lika mån om sina barns andliga välfärd: ”Familjebön var en etablerad sedvänja i McKays hem, och när Jennette lämnades ensam med sin lilla familj tycktes det vara en ännu viktigare komponent i de dagliga rutinerna. David [O] undervisades att turas om med att hålla morgon- och kvällsbönen och lärde sig hur viktigt det var med himlens välsignelser i hemmet.”⁵

President McKay talade ofta om sin mor som ett eftersträvansvärt exempel. Vid ett tillfälle sade han: ”Jag kan inte tänka mig någon kvinnlig dygd som min mor inte var i besittning av ... För hennes barn, och för alla andra som kände henne väl, var hon vacker och värdig. Även om hon var livlig hade hon ett jämnt och behärskat humör. Hennes mörkbruna ögon visade omedelbart varje ny känsla, vilken hon dock alltid höll under fullständig kontroll ... I ömhet, vaksam omtänksamhet, kärleksfullt tålmod, lojalitet mot hemmet och det rätta, tycktes hon för mig under mina pojkår, och för mig nu efter alla dessa år, ha varit enastående.”⁶

När David O McKay blev ombedd att namnge den största man som han någonsin träffat, svarade han utan att tveka: "Min far."⁷ Efter återkomsten från sin mission verkade hans far som biskop i Edens och Huntsvilles församlingar från 1883 till 1905.⁸ David McKay Sr återgav många upplevelser och bar sitt vittnesbörd för sin unge son. President McKay erinrade sig: "Som pojke satt jag och lyssnade till vittnesbördet från den man som jag sätter större värde på, som ni vet, än någon annan man i världen, och denna förvisning ingöts i min ungdomliga själ."⁹ Kraften i hans fars föredöme och vittnesbörd var till stöd för honom när han tillväxte i kunskap om sanningen.

I vardagslivet undervisade president McKays far honom om sådant som gav honom styrka och som blev en del av hans undervisning som apostel. Han berättade en gång om en upplevelse han hade när han samlade in hö med sina bröder. Det tionde hölasset skulle ges som tiondegåva till kyrkan. David O McKays far bad pojkarna hämta det tionde hölasset från en bättre plats än den de hade hämtat det andra höet ifrån. Hans far sade: "Det är det *tionde* lasset, och endast det bästa är gott nog åt Gud." Åratal senare sade David O McKay att det var den "mest verksamma predikan om tionde som jag har hört i hela mitt liv".¹⁰ Hans far lärde honom också att respektera kvinnor. President McKay sade till ungdomarna: "Jag kommer ihåg min fars förmaning då jag som tonåring började uppvakta en ung flicka: 'David, uppför dig mot den unga damen som du skulle vilja att någon ung pojke uppför sig mot din syster.'¹¹

Senare i sitt liv, medan han verkade som president för kyrkan, gav han följande hyllning till sina föräldrar: "Jag är tacksam för ädla föräldrars kloka och omtänksamma uppfostran ... det var ett skydd som hindrade mig från att gå in på vägar som skulle ha lett mig till ett helt annorlunda liv! Varje år växer min uppskattning och kärlek till en alltid vakande, älskad mor och en ädel far."¹²

Ungdom

Som ung man kallades David O McKay att verka i presidentskapet för diakonernas kворum. På den tiden hade diakonerna i församlingen i uppgift att hålla kapellet rent, hugga ved till

kapellkaminerna och att förvissa sig om att änkorna i församlingen alltid hade ved att elda med.¹³ Han sade till kvorummedlemmarna att han ”var medveten om sin otillräcklighet i detta ämbete när han såg att andra var mer kapabla att inneha det än han själv ... [men att] han ville sträva vidare med Herrens hjälp.”¹⁴ Denna inställning var typisk för den ödmjukhet varmed han accepterade kallelser under hela sitt liv.

Som biskopens son hade han möjlighet att träffa ledare i kyrkan som besökte familjens hem. Vid ett tillfälle, i juli 1887, kom patriarken John Smith på besök och gav honom hans patriarkaliska välsignelse. (David O var 13 år vid denna tidpunkt.) Efter välsignelsen lade patriark Smith sina händer på den unge mannens skuldror och sade: ”Min pojke, du har någonting att göra förutom att spela kula.” David gick senare in i köket och sade till sin mor: ”Om han tror att jag ska sluta spela kula så misstar han sig.” Hans mor lade arbetet åt sidan och försökte förklara vad broder Smith hade menat. Även om varken David O McKay eller hans mor exakt visste vad som väntade honom i framtiden, så visade upplevelsen att Herren hade större ansvar i beredskap åt den unge mannen.¹⁵

Under sin tonårstid fortsatte han att tjäna i kyrkan och inhämta kunskap och erfarenhet. År 1889, vid 15 års ålder, blev han kallad att verka som sekreterare i Söndagsskolan i Huntsville församling, ett ämbete han innehade till 1893, då han kallades att verka som lärare i Söndagsskolan. Hans stora kärlek till Söndagsskolan och till undervisning skulle fortsätta i hela hans liv.

Utbildning, missionsverksamhet och äktenskap

David O McKay skrev en gång: ”Det finns tre stora epoker i en människas jordiska liv varpå hennes lycka här och i evigheten kan bero, [nämligen] hennes födelse, hennes äktenskap och hennes val av yrke.”¹⁷ Redan välsignad genom födsel och uppväxt i en rättfärdig familj, hade han i fortsättningen nytta av kloka val angående sin utbildning, sitt yrke och slutligen sitt äktenskap.

Efter avslutade grundskolestudier i Huntsville studerade han vid Weber Stake Academy i Ogden i två år. Därefter, under skolåret 1893–1894, vid 20 års ålder, återvände han till Huntsville och

arbetade som lärare vid stadens grundskola. Ungefär vid denna tidpunkt skänkte hans mormor Evans 2 500 dollar som gåva till vart och ett av sina levande barn. Det var ont om pengar i familjen McKay och grannarna föreslog att David O McKays mor, Jennette, skulle investera pengarna i aktier. Men hon sade bestämt: "Varje krona ska gå till våra barns utbildning."¹⁸ Därför, på hösten 1894, färdades han och hans tre syskon (Thomas E, Jeanette och Annie) till Salt Lake City med vagn för att studera vid University of Utah. Vagnen var fylld med mjöl och fruktburkar, och en mjölkko följde med efter vagnen.¹⁹

Om David O McKays universitetsupplevelser skrev hans son Llewelyn: "Skolan var viktig. Kärleken till kunskapsinhämtande växte med stormsteg, djupa vänskapsband bildades och hans utvecklade känsla för vad som är värdefullt ökade. Han blev president för sin klass och valdes till avskedstalare ... Han deltog med entusiasm i idrott och blev högerback i universitetets första fotbollslag. Den viktigaste händelsen under denna tid var hans bekantskap med Emma Ray Riggs."²⁰

Under det andra året av sin universitetsutbildning hyrde eleverna McKay ett hus av Emma Robbins Riggs, mor till Emma Ray Riggs. En dag stod mor och dotter i fönstret och såg hur David O och Thomas E McKay anlände tillsammans med sin mor. Emma Rays mor kommenterade: "Där är två unga män som blir goda män till två lyckliga flickor. Se hur omtänksamma de är mot sin mor." Emma Ray sade då: "Jag tycker om den mörke", som var David O McKay. Även om han och Emma Ray Riggs såg varandra vid olika tillfällen så utvecklade de inte en fast relation förrän några år senare.²¹

När David O McKay avslutade sina universitetsstudier på våren 1897 blev han erbjuden arbete som lärare i Salt Lake County. Han var glad över arbetet och ville börja tjäna pengar för att hjälpa resten av familjen. Men vid ungefär samma tidpunkt tog han emot och accepterade en kallelse att verka som missionär i Storbritannien.

Den 1 augusti 1897 avskildes han av president Seymour B Young att verka som missionär på de brittiska öarna. Den första delen av hans mission tillbringades i Stirling, Skottland, där

arbetet gick trögt och var svårt. Med flit fullgjorde han sitt arbete och den 9 juni 1898 kallades han att presidera över missionärerna i Skottland. När han fick denna kallelse vände han sig till Herren för att få hjälp. Hans plikter i detta kall gav honom en mognad och erfarenhet som övergick hans ålder och som förberedde honom för framtida tjänande.

En annan betydelsefull händelse ägde rum bara tre månader innan han begav sig hem. I sin ungdom hade han ofta bett om att få en andlig bekräftelse på sitt vittnesbörd. Den 29 maj 1899 var han närvarande vid ett minnesvärt missionärsmöte. Han berättade: ”Jag minns, som vore det igår, inspirationens intensitet vid detta tillfälle. Alla kände Herrens Andes rika utgjutande. Alla närvarande var verkligen av ett hjärta och ett sinne. Jag hade aldrig tidigare haft en liknande känsla. Det var en manifestation som jag som tvivlande ungdom innerligt hade bett om i hemlighet på kullar och ängar. Det bevisade för mig att uppriktig bön besvaras ’någon gång, någonstans’. Under mötets gång reste sig en äldste upp på eget initiativ och sade: ’Bröder, det finns änglar i rummet.’ Även om det kan tyckas märkligt så var tillkännagivandet inte förvånande. Faktum är att det tycktes helt på sin plats, även om det inte hade fallit mig in att gudomliga varelser var närvarande. Jag visste bara att jag överflödade av tacksamhet över den Helige Andens närvaro.”²² Äldste McKay avslutade sin mission på ett hedervärt sätt och avlöstes i augusti 1899.

Under sin mission hade han brevväxlat med Emma Ray Riggs, eller ”Ray” (”strålen”, ö a) som han ömt kallade henne. (Hennes föräldrar hade en solstråle i åtanke när de namngav henne.) Deras relation började blomstra under brevväxlingen mellan Skottland och Salt Lake City. Han fann i henne en person som var hans jämlike i varje avseende, bland annat i intelligens, social förmåga och andliga egenskaper.

Hon hade fortsatt sin utbildning medan David O McKay var på mission, och efter att ha utexaminerats som lärare tog hon anställning vid Madison School i Ogden, Utah.²³ Vid samma tidpunkt, hösten 1899, blev han medlem i lärarkollegiet vid Weber Stake Academy. Under detta skolår träffades de ofta i en park mellan deras skolor. Det var här, i december 1900, som han friade till

Förhållandet mellan president McKay och hans hustru Emma Ray Riggs McKay (ovan), utgjorde ett eftersträvansvärt ideal för kyrkans medlemmar.

henne. Hon frågade: "Är du säker på att jag är den rätta?" Han sade att han var säker.²⁴ Den 2 januari 1901 blev Emma Ray Riggs och David O McKay första par att vigas i Salt Lake-templet under det tjugonde århundradet.

En legendarisk lärare

År 1902, vid 28 års ålder, blev han rektor vid Weber Stake Academy. Trots många administrativa åligganden fortsatte han att aktivt engagera sig i elevernas utbildning. Han var fortsatt hängi-

ven till utbildning under hela sitt liv eftersom han trodde att ”sann utbildning inte bara försöker göra män och kvinnor till goda matematiker, skickliga lingvister, djupsinniga vetenskapsmän eller briljanta litterära begåvningar, utan också till ärliga personer med dygd, måttlighet och broderlig kärlek. Den försöker frambringa män och kvinnor som lovordar sanning, rättvisa, visdom, generositet och självkontroll som de främsta kännetecknen på ett framgångsrikt liv.”²⁵

Han ansåg att utbildning var viktigt för alla människor. Han verkade som rektor under en tid då mycket få kvinnor fick högre utbildning. På tal om kvinnans viktiga roll skrev han följande: ”Inte mycket har sagts om den roll som kvinnor spelade i det västromerska rikets bosättning. I detta gör vi bara som män har gjort i alla tider. Kvinnor bär hushållets bördor, har störst ansvar för barnens uppfostran, inspirerar sina män och söner till att uppnå framgång, och medan de senare blir offentligt hyllade så fortsätter de hustrur och mödrar som verkligen förtjänar uppmärksamhet och beröm med att le förnöjt åt sin ouppmärksammade bedrift.”²⁶ När han arbetade vid Weber Stake Academy betonade han vikten av utbildning för bägge könen, och antalet kvinnliga elever ökade starkt under hans ämbetsperiod.

Under de år han verkade som professionell pedagog och administratör vid Weber Stake Academy, verkade han också i presidentskapet för Weber stavs Söndagsskola, där han utvecklade nya program. Vid den tidpunkt då han kallades till Söndagsskolans presidentskap fick organisationen föga formell vägledning från kyrkans ledarskap på generalnivå. Som andre assisterande chef — med ansvar för klassrumsundervisningen — började David O McKay omedelbart förbättra undervisningen och inlärningen genom att använda metoder som han lärt sig som yrkesverksam pedagog. En ledare i Söndagsskolan beskrev hans arbete på följande sätt:

”Först sammankallade han stavens kommittémedlemmar till möten varje vecka. Han tränade medlemmarna i att göra lektionsöversikter och i att välja en målsättning för varje lektion. Han tränade dem i att organisera och illustrera målsättningen. Han betonade lektionsframställningen och målsättningens tillämpning

i varje barns liv. Detta följdes av ett månatligt ... möte som församlingens alla lärare och ämbetsmän i Söndagsskolan blev ombedda att komma till, efter att tidigare ha läst igenom de lektioner som skulle behandlas ... Som ett resultat av dessa ... möten, gick lärarna hem med en 'bunt anteckningar' om var och en av den kommande månadens fyra lektioner ... [Dessa] möten blev mycket populära och vart och ett av dem hade en närvaro på 90 till 100 procent."²⁷

Nyheten om den stora framgång som Söndagsskolan i Weber stav hade spreds snabbt. President Joseph F Smith, som vid denna tidpunkt också verkade som ledare på generalnivå för Söndagsskolan, imponerades av David O McKays nyskapande tankar om undervisning och inbjöd honom att skriva en artikel till *Juvenile Instructor*, en tidning för Söndagsskolan.²⁸

Herrens apostel

Betoning på undervisning och inläring

Den 9 april 1906, efter att ha verkat sex år i Weber stavs Söndagsskola, ordinerades han till apostel vid 32 års ålder. Dessutom inröstades han strax därefter som andre assistent i generalpresidentskapet för Söndagsskolan. Därefter blev han förste assistent år 1909, och president för hela Söndagsskolan från 1918 till 1934. Samma innovationer som han använde i Weber stavs Söndagsskola tillämpades snart i hela kyrkan. Eftersom han insåg behovet av enhetliga lektioner skrev han boken *Ancient Apostles*, som utformades till en av Söndagsskolans första lektionsböcker.

Äldste McKays namn blev synonymt med Söndagsskolan under de år han verkade i de tolvsvorum, och han skrev fortfarande lektioner för Söndagsskolan när han blev kyrkans president. När han verkade för att förbättra evangelieundervisningen var han ofta inriktad på barnen. Med hans egna ord kommer barn "från Fadern rena och obefläckade, utan inneboende fördärv eller svagheter ... Deras själar är lika rena som oskrivna blad varpå ska skrivas en livstids strävanden och bedrifter."²⁹ Han ansåg att Söndagsskolan hade en nyckelroll i att undervisa och uppbygga karaktären hos barn och ungdomar.

Världsresa och president för den europeiska missionen

Andra erfarenheter förberedde David O McKay för att slutligen leda en världsomfattande kyrka. I december 1920 avskildes han och äldste Hugh J Cannon, redaktör för *Improvement Era*, av president Heber J Grant och hans förste rådgivare, president Anthon H Lund, till att göra en rundresa till samtliga missioner och skolor i kyrkan över hela världen. Under rundresan, som varade ett år, färdades de ungefär 10 000 mil (mer än jordens dubbla omkrets), och undervisade och välsignade kyrkans medlemmar över hela världen. Trots svårigheter som sjösjuka, hemlängtan och andra prövningar under resan, hade de en framgångsrik mission och anlände hem på julaftonen, 1921. Under dagarna efter sin ankomst lämnade de en fullständig rapport till president Grant och avlöstes med heder.³⁰ Under den första generalkonferensen efter deras återkomst förkunnade president Grant:

”Jag gläder mig över det faktum att broder McKay är med oss idag. Broder McKay har färdats runt jordklotet sedan han var senast på en konferens — har besökt våra missioner i nästan varje del av världen och har återvänt, som varje missionär återvänder som går ut för att förkunna evangeliet och kommer i kontakt med världens människor och med alla trosåskådningar i världen, med större insikt, kunskap och vittnesbörd om gudomligheten i det verk som vi är engagerade i.”³¹

När det var äldste McKays tur att tala på konferensen sammanfattade han sina resor med ett starkt vittnesbörd: ”När vi lämnade hemmet ... såg vi med stor oro och ängslan fram emot den resa som låg framför oss ... Den intensiva medvetenheten om vårt ansvar att på ett godtagbart sätt fullgöra president Grants, hans rådgivares och de tolvns önsknings, vilka hedrat oss med denna kallelse, fick oss att söka Herren så som jag aldrig sökt honom förut, och jag vill denna eftermiddag säga att det löfte som Mose gav till Israels barn strax innan de gick över Jordanfloden, in i det utlovade landet, har vi fått uppleva uppfyllelsen av. När vi sökte Herren av all vår själ kom han till vår hjälp och vårt stöd.”³²

Strax efter sin återkomst från världsrundturen kallades han till president för den europeiska missionen. Han åkte till Liverpool i november 1922. Det var under denna kallelse som han började

lära ut principen att ”varje medlem är en missionär”, vilket han också senare använde sig av som kyrkans president. Som missionspresident omorganiserade han missionärerna i grupper, och lät flera missionärer verka som resande äldster för att hjälpa till att utbilda de andra missionärerna i bättre undervisningsmetoder. En av hans största utmaningar var att ta udden av negativ publicitet. Hans metod var att personligen kontakta redaktörerna, samtala med dem och be om en likvärdig möjlighet att framställa sanningen om kyrkan. En del redaktörer avvisade hans begäran, men många var mycket välvilliga mot honom.³³ Hans skicklighet att bemöta media visade sig vara till stor välsignelse för kyrkan under hans tid som missionspresident och under hela hans verksamhet.

Inröstad i första presidentskapet

På hösten 1934 inröstades han som andre rådgivare till president Heber J Grant. President J Reuben Clark Jr, som hade verkat som president Grants andre rådgivare, blev förste rådgivare. Fastän president McKay kom till första presidentskapet med en gedigen bakgrund i kyrkan kände han sig ändå liten inför kallelsen den dag han inröstades. Han sade: ”Självfallet är jag överväldigad. Under de senaste dagarna har jag haft svårt att kontrollera mina tankar och känslor. Den glädje, den goda känsla, som bör åtfölja den höga utnämning som har kommit mig till del, har i viss mån motverkats av insikten om det tunga ansvar som följer på kallelsen till första presidentskapet.”³⁴ Även efter att många år ha verkat som generalauktoritet erkände han att ”det alltid mer eller mindre är en prövning för mig att ställas inför en församling”, med insikt om omfattningen av sitt ansvar.³⁵

Under president McKays första år i första presidentskapet utsattes kyrkans medlemmar för den svåra depressionstiden. År 1936 tillkännagav första presidentskapet officiellt kyrkans trygghetsprogram, som senare skulle komma att heta kyrkans välfärdsprogram. Som ivrig förespråkare för välfärd betonade president McKay att andlighet och välfärd är synonyma begrepp: ”Det är viktigt att förse den med kläder som saknar kläder, att ge tillräckligt med mat åt dem vars matbord är klent försett, att ge arbete åt dem som desperat kämpar mot den förtvivlan som kommer av påtvingad sysslolöshet, men när allt kommer omkring

så är de största välsignelserna som kyrkans trygghetsplan medför andliga. Det ligger mer andlighet i att ge än i att få. Den största andliga välsignelsen kommer av att hjälpa en annan människa.”³⁶

Efter president Grants död år 1945 blev George Albert Smith president för kyrkan och kallade president McKay att verka som hans andre rådgivare. Hans plikter fortsatte i stort sett på samma sätt som tidigare, med nya möjligheter och utmaningar som ständigt uppstod. Ett av de mest krävande projekten han företog sig var en utnämning till ordförande för Utahs hundraårsfirande, vilket inbegrep många månader av planering mitt i hans redan tunga arbetsbörda. Det delstatliga firandet, som kulminerade i juli 1947, hyllades som en stor framgång. En lokal tidning rapporterade följande:

”Rodney C Richardson, samordnare för Kaliforniens hundraårsfirande, kom till Salt Lake City för att studera Utahs hundraårsfirande, vilket han hade hört vara ’det bäst planerade i nationen. Avsaknaden av kommersialism är ett av de utmärkande dragen i Utahs hundraårsfirande. Det har varit ett sant historiskt firande.” Förutom lovorden från Kalifornien var det ett flertal andra stater som skrev och begärde planläggning och annan litteratur som hörde ihop med firandet.³⁷

Allteftersom president George Albert Smiths hälsa blev sämre fick hans två rådgivare allt större ansvar. På våren 1951 beslutade sig president McKay och hans hustru Emma Ray att köra från Salt Lake City till Kalifornien för en mycket välbehövlig semester. Under deras uppehåll den första natten i S:t George, Utah, vaknade president McKay med en tydlig känsla av att han borde återvända till Salt Lake City. Några dagar senare drabbades president George Albert Smith av ett slaganfall och avled den 4 april 1951.

Profet för en världsomfattande kyrka

Missionsarbete och kyrkans tillväxt

Efter att ha verkat 45 år som apostel blev David O McKay kyrkans nionde president den 9 april 1951, med Stephen L Richards och J Reuben Clark Jr som rådgivare. År 1952 introducerade för-

sta presidentskapet den första officiella proselyteringsplanen för heltidsmissionärer. Avsikten med programmet var att det skulle öka heltidsmissionärernas effektivitet genom en standardisering av de lektioner som skulle användas vid undervisningen av undersökare. Programmet innehöll fem lektioner med titlarna "Mormons bok", "Historisk grundval för återställelsen", "Specifika lärdomar i kyrkan", "Kyrkans medlemmars ansvar", och "Att bli medlem i kyrkan".³⁸

Nio år senare, år 1961, höll han det första seminariet för samtliga missionspresidenter, som undervisades om att uppmuntra familjer att umgås med vänner och grannar och därefter bjuda hem dem för att få undervisning av missionärerna.³⁹ Genom att betona att "varje medlem är en missionär" vädjade han till varje medlem att besluta sig för att åtminstone föra in en ny medlem varje år i kyrkan. Detta år upprättades också en språkskola för nyligen kallade missionärer. I och med dessa nya initiativ fick antalet medlemmar i kyrkan och antalet heltidsmissionärer en snabb ökning. Under hans ledning mer än fördubblades antalet stavar (till omkring 500), då nya stavar bildades runt om i världen i sådana länder som Argentina, Australien, Brasilien, England, Tyskland, Guatemala, Mexico, Nederländerna, Samoa, Skottland, Schweiz, Tonga och Uruguay. För att kunna ta emot denna enorma tillväxt blev medlemmar av de sjuttios första kvorum samma år kallade till högpräster så att de kunde presidera vid stavskonferenser, och ämbetet "de tolv regionrepresentant" upprättades år 1967.

Resor som president

President McKay reste längre sträckor än samtliga hans föregångare tillsammans. År 1952 inledde han den första av flera viktiga resor — en nio veckor lång rundtur i Europa, där han besökte nio länder och ett flertal missioner. Under första anhalten i Skottland invigde han landets första kapell, som var beläget i Glasgow. Resten av resan höll han ungefär 50 möten med medlemmar i kyrkan, gav otaliga intervjuer och besökte högt uppsatta personer i många länder.⁴⁰ År 1954 reste han till den isolerade missionen i Sydafrika, där han som förste generalauktoritet besökte detta område. Under andra delen av sin resa besökte han kyrkans medlemmar i Sydamerika. År 1955 besökte han södra

Stilla havets öar och senare på sommaren samma år återvände han till Europa med Tabernakelkören.

Han kände att hans resor gjorde ”att kyrkans medlemmar fick en starkare insikt om att de inte är isolerade från varandra utan att de verkligen är en del av hela kyrkan”.⁴¹ För första gången började kyrkan verkligen bli global. President McKay förkunnade: ”Må Gud välsigna kyrkan. Den är världsomfattande. Dess inflytande bör påverka samtliga nationer. Må hans Ande påverka människor överallt och fylla deras hjärtan med välvilja och frid.”⁴²

Ett ökande antal tempel

Medan han var i Europa år 1952, vidtog han åtgärder för att bygga nya tempel, de första som skulle byggas utanför Förenta staterna och Canada. Templet i Bern invigdes 1955, och templet i London invigdes år 1958. Dessutom invigdes under hans tid som president templet i Los Angeles, Kalifornien (1956), templet i Hamilton, Nya Zeeland (1958) och templet i Oakland, Kalifornien (1964). Under hans vägledning visades en film i samband med tempelbegåvningen, vilket gjorde att förordningen kunde tas emot på flera språk.

Samordning och konsolidering

År 1960 utsåg första presidentskapet äldste Harold B Lee till att upprätta kyrkans korrelationsverksamhet, i avsikt att samordna och konsolidera kyrkans program, minska överlappningar och öka effektiviteten. Under en generalkonferens sade äldste Lee om detta initiativ: ”Detta är en åtgärd som ... har legat president McKay varmt om hjärtat och nu som president för kyrkan råder han oss att fortsätta framåt, att konsolidera för att göra prästadömet, biorganisationernas och de andra enheternas arbete mer ändamålsenligt och mer effektivt för att vi ska kunna ägna vår tid, vår energi och våra ansträngningar åt det primära ändamål för vilket kyrkan själv har organiserats.”⁴³

Ambassadör för kyrkan

Bland människor av andra trosuppfattningar sågs president McKay som en betydelsefull andlig ledare. Han kom regelbundet samman med framstående ledare i världen och lokala ämbetsmän. Han fick också besök av presidenter för Förenta staterna, däribland

Harry S Truman, John F Kennedy och Dwight D Eisenhower. Vid ett tillfälle bjöd USA:s president Lyndon B Johnson, som ofta kontaktade president McKay, in honom att komma till Washington D C, för att ge personliga råd i ett antal ämnen som bekymrade honom. Under besöket sade president McKay till honom: "Låt ditt samvete vägleda dig. Låt människorna veta att du är uppriktig, då kommer de att följa dig."⁴⁴

Älskad talare och ledare

Med början i sin ungdom och under hela sitt liv studerade president McKay vad stora författare sagt och undervisade ofta från avsnitt som han lärt sig utantill. Han sade till exempel till kyrkans medlemmar: "Wordsworths hjärta hoppade till när han såg en regnbåge i skyn. Burns hjärta grät när hans plogbill körde över en tusensköna. Tennyson kunde plocka blomman från 'muren med sprickor' och se, om han i den kunde läsa mysteriet om 'allt vad Gud och människan är'. Alla dessa, och andra stora män, har i naturens verk visat oss Guds skapelse."⁴⁵

Kyrkans medlemmar älskade att höra president McKay tala. Hans tal innehöll ofta inspirerande berättelser från hans många upplevelser och han uppskattade alltid ett gott skämt. Han tyckte om att berätta om en tidningspojke som skakade hand med honom innan han gick in i en hiss. Pojken sprang därefter uppför trappan för att hälsa på den åldrade profeten när denne kommit till våningen ovanför. Pojken sade: "Jag vill bara skaka hand med dig en gång till innan du dör."⁴⁶

I sina generalkonferenstal framhöll han att hemmet och familjen är källan till lycka och det säkraste försvaret mot prövningar och frestelser. Talesättet "ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet" upprepades ofta när han uppmanade föräldrar att tillbringa mer tid med sina barn och undervisa dem om karaktär och redbarhet. Han lärde: "Rena hjärtan i ett rent hem är alltid på en visknings avstånd från himlen."⁴⁷ Han kallade hemmet för "samhällets grundläggande enhet" och förkunnade att "föräldraskap är det som påminner mest om gudaskap".⁴⁸

Han talade om äktenskapets helgd och berättade ofta om den kärlek han kände till sin familj och sin hustru Emma Ray. Deras mer än sextio år långa äktenskap blev en förebild för framtida

generationer av sista dagars heliga. Han rådde: "Låt oss lära ungdomarna att äktenskapsrelationen är en av de mest heliga förpliktelser som människan känner till, eller som människan kan åta sig."⁴⁹

När hans hälsa började svikta i mitten av 1960-talet tillbringade han mycket av sin tid i rullstol och kallade ytterligare rådgivare till första presidentskapet. Trots sin sviktande hälsa fortsatte han att leda kyrkans angelägenheter och att undervisa, leda och inspirera. Kort före sin död talade han vid ett möte i Salt Lake-templet med kyrkans generalauktoriteter. Äldste Boyd K Packer, som var närvarande vid mötet, återgav händelsen på följande sätt:

"[President McKay] talade om tempelförordningarna och beskrev ceremonierna i detalj. Han förklarade dem för oss. (Detta var inte olämpligt, eftersom vi befann oss i templet.) Efter att ha talat en stund gjorde han ett uppehåll och riktade blicken upp mot taket försjunken i djupa tankar.

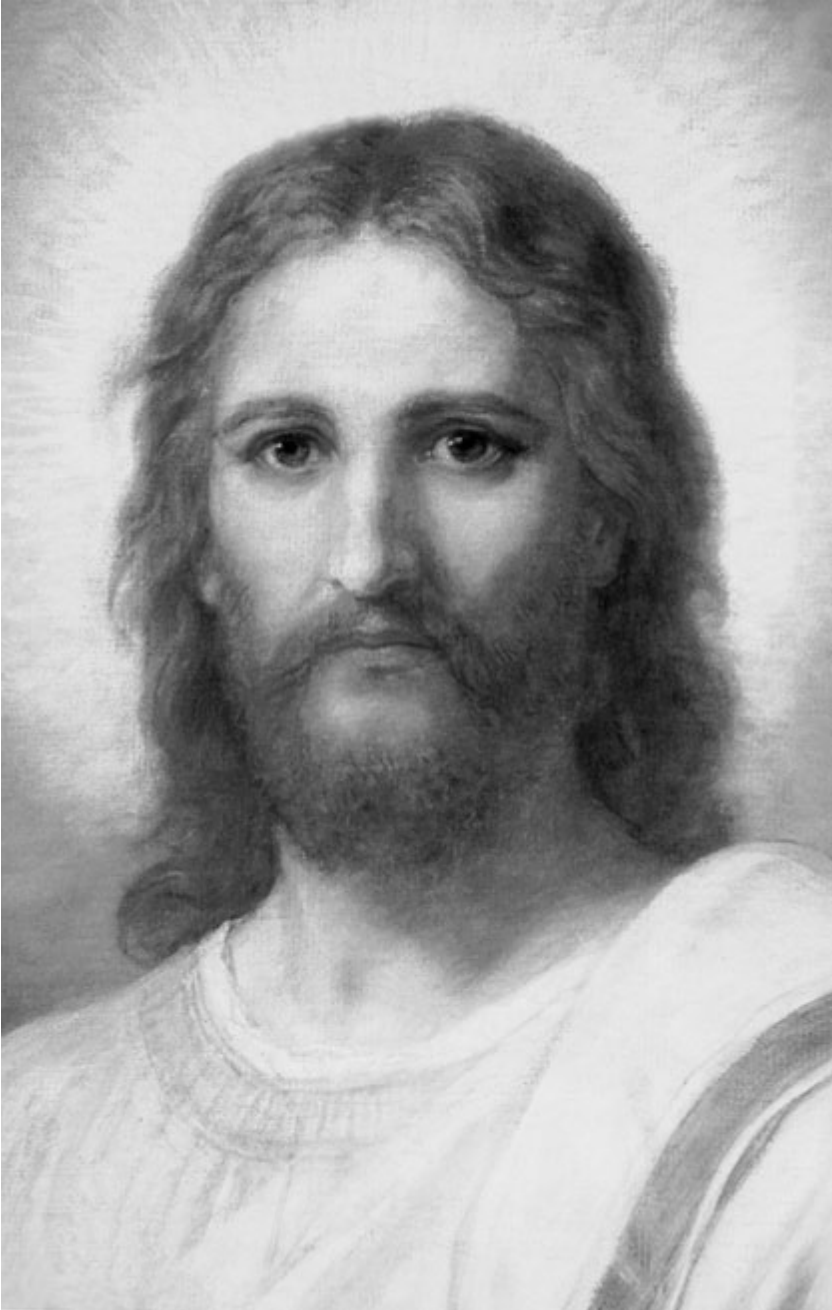
"Jag kommer ihåg att han höll sina stora händer framför sig med sammankopplade fingrar. Hans blick var sådan som den ibland är när människor begrundar en djup fråga. Därefter sade han: 'Bröder, jag tror att jag slutligen börjar förstå.'

Här var han, profeten — apostel i över ett halvt århundrade och även då inhämtade han kunskap, han tillväxte. Hans ord: 'Jag tror att jag slutligen börjar förstå', var till stor tröst för mig."⁵⁰ Trots sin omfattande insikt i evangeliet och sin erfarenhet i kyrkan, var president McKay tillräckligt ödmjuk för att inse att han fortfarande kunde lära sig och upptäcka djupare insikt.

Efter att ha verkat som Herrens profet i nästan 20 år avled president David O McKay den 18 januari 1970 i Salt Lake City, med sin hustru Emma Ray och fem av sina barn vid sin sida. I en hyllning till honom sade president Harold B Lee att han hade "lämnat världen rikare och himlen mer härlig genom de rika gåvor han gett bådadera".⁵¹ Om David O McKays arv sade hans efterträdare, president Joseph Fielding Smith: "Han var en man med stor andlig kraft, en naturlig ledare för mänskligheten, och en man som var älskad av sitt folk och hedrad av världen. Det kommer alltid att finnas människor som lovordar hans namn."⁵²

Slutnoter

1. Se Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay* (1966), s 6–8.
2. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 8–10.
3. Llewelyn R McKay, *Home Memories of President David O. McKay* (1956), s 6.
4. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 22–23.
5. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 24–25.
6. Bryant S Hinckley, "Greatness in Men: David O. McKay", *Improvement Era*, maj 1932, s 391; styckeindelningen ändrad.
7. Jay M Todd och Albert L Zobell Jr, "David O. McKay, 1873–1970", *Improvement Era*, feb 1970, s 12.
8. Se Francis M Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s 12–13.
9. "Peace through the Gospel of Christ", *Improvement Era*, mar 1921, s 405–406.
10. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, reviderad upplaga (1976), s 8–9.
11. *Gospel Ideals* (1953), s 459.
12. "Expressions of Gratitude and the Importance and Necessity for the Conservation and Training of Youth", *The Instructor*, nov 1966, s 413.
13. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 28.
14. Leland H Monson, "David O. McKay Was a Deacon, Too", *Instructor*, sep 1962, s 299.
15. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 26.
16. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 28.
17. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 120.
18. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 31.
19. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s 8–9.
20. *Home Memories of President David O. McKay*, s 9.
21. Se *My Father, David O. McKay*, s 1–2.
22. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, s 4–5; styckeindelningen ändrad.
23. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s 171.
24. Se *My Father, David O. McKay*, s 4–6.
25. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 472.
26. "Pioneer Women, Heroines of the World", *Instructor*, juli 1961, s 217.
27. George R Hill, "President David O. McKay ... Father of the Modern Sunday School", *Instructor*, sep 1960, s 314; styckeindelningen ändrad.
28. Se *Instructor*, sep 1960, s 314; se också "The Lesson Aim: How to Select It; How to Develop It; How to Apply It", *Juvenile Instructor*, apr 1905, s 242–245.
29. "The Sunday School Looks Forward", *Improvement Era*, dec 1949, s 804.
30. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 66–72.
31. Conference Report, apr 1922, s 16.
32. Conference Report, apr 1922, s 63.
33. Se Keith Terry, *David O. McKay: Prophet of Love* (1980), s 89–93.
34. Conference Report, okt 1934, s 89–90.
35. Conference Report, okt 1949, s 116.
36. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 377; styckeindelningen ändrad.
37. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 95–96.
38. Se *Deseret News*, kyrkans avdelning, 9 apr 1952, s 9.
39. Se "Every Member a Missionary", *Improvement Era*, okt 1961, s 709–711, 730–731.
40. Se *My Father, David O. McKay*, s 217–237.
41. *Gospel Ideals* (1953), s 579.
42. Conference Report, okt 1952, s 12.
43. Conference Report, okt 1961, s 81.
44. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s 262–266.
45. Conference Report, okt 1908, s 108.
46. Se *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, s 232–233.
47. Conference Report, apr 1964, s 5.
48. *Pathways to Happiness*, s 117.
49. *Pathways to Happiness*, s 113.
50. *The Holy Temple* (1980), s 263.
51. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1975), s 178.
52. Conference Report, apr 1970, s 4.

"Låt män och kvinnor överallt fästa blicken på honom som för alltid skiner som ett ljus för hela världen — för Kristus är vägen, sanningen och livet."

Jesus Kristus: ”Vägen och sanningen och livet”

*För att finna livets verkliga mening måste den enskilde
leva för någonting som är högre än honom själv.
Han hör hur Frälsaren säger: ”Jag är vägen
och sanningen och livet ...” (Joh 14:6)!*

Introduktion

Den 4 december 1920 påbörjade äldste David O McKay och hans reskamrat Hugh J Cannon, som var stavspreident och redaktör för kyrkans tidning *Improvement Era*, den uppgift som de fått av första presidentskapet att besöka och stärka kyrkans medlemmar över hela världen. Deras resa varade i ett år och de färdades ungefär 10 000 mil, över hälften av resan företogs på vatten. På kvällen den 10 maj 1921, när de seglade mot nuvarande västra Samoa, hade äldste McKay följande upplevelse:

”Mot kvällen var aftonrodnaden enastående vacker! ... Jag låg i min säng och tänkte på denna vackra scen och klockan var tio på kvällen ... Sedan somnade jag och såg i en vision någonting oändligt storslaget. På avstånd såg jag en vacker vit stad. Fastän det var långt borta tyckte jag mig ändå förstå att träd som bar ljuvlig frukt, buskar med praktfullt färgade löv, och blommor i full blomning fanns i överflöd överallt. Himmelens klara sky tycktes reflektera dessa vackra färgnyanser. Sedan såg jag en stor skara människor som närmade sig staden. Varje person bar en vit, löst hängande skrud och en vit huvudbonad. Genast tycktes min uppmärksamhet riktas på deras ledare, och fastän jag endast kunde se honom i profil, kände jag omedelbart igen honom som min Frälsare! Hans ansiktsuttryck och utstrålning var underbara att skåda! Det fanns en frid omkring honom som tycktes överjordisk — den var gudomlig!

Staden, förstod jag, var hans. Det var den eviga staden; och människorna som följde honom skulle leva där i frid och evig lycka.

Men vilka var de?

Som om Frälsaren hade läst mina tankar, svarade han genom att peka på en halvcirkel som avtecknade sig ovanför dem och på vilken det stod skrivet med gyllene bokstäver:

*”Dessa är de som har övervunnit världen —
som i sanning har blivit födda på nytt!”²*

I sitt första generalkonferenstal som president för kyrkan bekräftade president McKay sitt vittnesbörd om Frälsaren och de välsignelser som de får ta del av som följer honom:

”Ingen kan presidera över denna kyrka utan att först vara i harmoni med kyrkans överhuvud, vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Han är vårt överhuvud. Detta är hans kyrka. Utan hans gudomliga ledning och ständiga inspiration kan vi inte lyckas. Med hans ledning, med hans inspiration, kan vi inte misslyckas ...

Jag har kunskap om att han lever, om hans villighet att vägleda alla dem som tjänar honom.”³

David O McKays lärdomar

Kristus är mänsklighetens ljus.

Kristus är mänsklighetens ljus. I detta ljus ser människan tydligt sin väg. När det förkastas snubblar människans själ i mörkret. Ingen person, ingen grupp, ingen nation kan uppnå sann framgång utan att följa honom som sade:

”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” (Joh 8:12)

Det är sorgligt när enskilda och nationer släcker detta ljus — när Kristus och hans evangelium ersätts av djungelns lag och svärdets makt. Den huvudsakliga tragedin i världen för närvarande är dess otro beträffande Guds godhet och dess bristande tro på evangeliets lärdomar.⁴

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tror att Jesus Kristus i sitt liv och i sina lärdomar uppenbarar en norm för personligt

uppförande och sociala relationer, som, om den helt efterlevdes av enskilda och institutioner, inte bara skulle råda bot på det onda i vår tids samhälle, utan också föra med sig lycka och frid till människosläktet.

Om det kan sägas att ... så kallade kristna nationer har misslyckats med att uppnå ett sådant mål, så svarar vi att detta misslyckande beror på det faktum att de har misslyckats med att tillämpa principerna och lärdomarna i sann kristendom ...

Den mänskliga familjen har utstått ohämmade uttryck för själviskhet, hat, avundsjuka, girighet — djuriska instinkter som har lett till krig, ödeläggelse, sjukdomar och död. Om bara den enklaste av Frälsarens lärdomar hade åtlutts så skulle historien ha sett annorlunda ut.⁵

När kristna runt om i världen har denna tro [på Kristus] djupt i sina hjärtan, när de känner lojalitet i sina hjärtan till den uppståndne Kristus och till de principer som hör samman därmed, då har människosläktet tagit det första stora steget mot den varaktiga fred som vi dagligen ber om: Förkasta honom och världen fylls med hat och dränks i blod av upprepade krig.⁶

Jesu Kristi evangelium är den smältdegel i vilken hat, avundsjuka och girighet förbränns, och god vilja, vänlighet och kärlek består som inre ambitioner varigenom människan i sanning lever och bygger upp.

Låt män och kvinnor överallt fästa blicken på honom som för alltid skiner som ett ljus för hela världen — för Kristus är vägen, sanningen och livet, den ende som tryggt leder oss till den fridens hamn som människor över hela världen innerligt ber om.⁷

Kristus undervisade om och var ett exempel på hur man lever ett idealiskt liv bland sina medmänniskor.

”Hur kan vi då känna vägen?” frågade Thomas, då han satt tillsammans med de övriga apostlarna och deras Herre vid bordet efter måltiden den minnesvärda kvällen då Kristus blev förrådd. Kristi gudomliga svar löd: ”Jag är vägen och sanningen och livet ...” (Joh 14:5–6). Och det är han! Han är källan till vår tröst, vårt livs inspiration, upphovsmannen till vår frälsning. Om vi önskar lära känna vårt förhållande till Gud, vänder vi oss till

Jesus Kristus. Om vi vill veta sanningen om själens odödlighet, har vi den åskådliggjord i Frälsarens uppståndelse.

Om vi önskar lära oss att leva ett idealiskt liv bland våra medmänniskor, kan vi finna ett fullkomligt exempel i Jesu liv. Oavsett vilka ädla önskningar och upphöjda förväntningar vi har, kan vi finna idealen för alla skeden av livet hos Kristus och där finna fullkomning. Således, när vi söker en norm för moralisk mognad, behöver vi bara vända oss till mannen från Nasaret och i honom se alla dygder som gör människan fullkomlig.

De dygder som förenade utgör denna fullkomliga karaktär är sanning, rättvisa, visdom, godhet och självkontroll. Alla hans tankar, ord och handlingar var i harmoni med gudomlig lag och därför sanna. Kanalen för kommunikation mellan honom och Fadern var ständigt öppen, så att sanningen som grundar sig på, vilken vilar på uppenbarelse, alltid var känd av honom.⁸

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga håller följande ord av Jesus för bokstavligt sanna: ”Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd.” (Joh 10:10) Vi tror emellertid att detta överflödande liv inte erhålls genom enbart andlig hänförelse, utan också genom vardaglig tillämpning av de principer som Jesus undervisade om.

Dessa principer är få och enkla och kan, om så önskas, tillämpas av varje normal människa. Den första av dessa, och den grundval varpå ett sant kristet samhälle byggs, är: ”Och du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft.” (Mark 12:30) En tro på ett högsta väsen som lever och älskar sina barn — en tro som ger kraft och styrka åt själen. En förvisning om att man kan närma sig honom för att få vägledning, och att han uppenbarar sig för dem som söker honom.

En annan princip är godtagandet av sanningen att livet är en gåva från Gud och därför gudomligt. Den rätta användningen av denna gåva förmår människan att bli herre över naturen och inte dess slav. Hennes passioner ska tyglas och användas på ett sätt som främjar hälsa och ett långt liv. Hennes begär ska tyglas och kontrolleras till lycka och välsignelse för andra och för rasens fortlevnad.

En tredje princip är personlig redbarhet. Med detta menar jag enkel, vardaglig ärlighet, måttlighet och respekt för andras rättigheter, sådan som vinner tillit hos andra människor. Detta gäller såväl nationer som enskilda. Det är lika fel för en nation, att därför den är mäktig, stjäla från någon annan och utöva förtryck, som det är för en enskild att stjäla ifrån och döda sin nästa.

En fjärde väsentlig princip är en social medvetenhet som inom var och en väcker insikt om att det är hans eller hennes plikt att göra världen bättre genom att ha levt i den.⁹

Frälsarens liv vägledades huvudsakligen av ... *personlig renhet* och *tjänande*. Han höll sig fullständigt obefläckad av världens synder och ägnade sitt liv åt att visa andra sin omtanke, åt den mänskliga familjens frälsning. Han sökte alltid upp de betryckta, tröstade de sjuka, helade de lemlästade och handikappade och gav sitt liv för världen.¹⁰

Det råder ett tvingande behov av en drastisk förändring av människors handlingssätt mot varandra. Det har aldrig funnits en tidpunkt i världens historia då det varit mer nödvändigt med en förändring till det bättre. Och eftersom förkastandet av Kristi lärdomar har resulterat i upprepade katastrofer, med tillfälliga perioder av andrum, fred och framgång, varför skulle då i förnuftets namn människor inte vara villiga att ersätta självisk inbilskhet med Kristi princip om broderlig omtanke, om hederlighet, om människolivets värde och helighet, om förlåtelsens dygd, om fördömande av hyckleri och girighet, om kärlekens frälsande kraft.¹¹

Medlemmar i Kristi kyrka är förpliktade att göra den syndfria Människosonen till sitt ideal. Han är den enda fullkomliga varelse som någonsin vandrat på jorden. Det mest storslagna exemplet på ädelhet, gudalik till sitt väsen, fullkomlig i sin kärlek, vår Återlösare, vår Frälsare, vår evige Faders obefläckade Son, ljuset, livet, vägen.¹²

Jag godtar Jesus Kristus som personifieringen av mänsklig fullkomning.¹³

Kristi lärdomar är tillämpliga i det vardagliga livet.

Jag tror på varje ord som Jesus yttrade och för mig är hans lärdomar tillämpliga i mitt liv och i era liv. När vi betänker det

faktum att vi är barn till vår Fader i himlen, då blir vi, när vi sätter Guds rike främst, medvetna om en ny avsikt med vårt liv ... Endast genom att fullständigt hänge oss åt vårt inre liv kan vi höja oss över själviskhetens och tarvlighetens dragningskraft ...

I nästan två tusen år har människorna hållit [Kristi lärdomar] för opraktiska — de är alltför idealistiska, säger de, men om vi verkligen har tro på Kristi gudomlighet, att han är ”vägen och sanningen och livet” (se Joh 14:6), är det inte konsekvent att vi tvivlar på att hans lärdomar är tillämpbara i det dagliga livet.

Det är sant att det finns svåra problem att lösa — missförhållandena i slummen, den ständigt återkommande konflikten mellan arbete och kapital, dryckenskap, prostitution, internationell fiendskap och hundratals andra aktuella frågor. Men, om den hörsammas, är Kristi vädjan om personlig redbarhet, hederlighet och kärlek, grundvalen för den korrekta lösningen av alla dessa sociala och ekonomiska svårigheter.

Innan världen ens kan närma sig dessa ideal måste förvisso människors hjärtan förändras. Av denna anledning kom Kristus till världen. Den viktigaste anledningen till evangeliets predikande är att förändra människors hjärtan och liv ... De som har blivit omvända ... kan vittna om hur omvändelsen har förändrat deras liv ... Genom sådan omvändelse för de med sig in i världen frid och god vilja istället för stridigheter [och] lidande.¹⁴

Som ett första steg ... tillämpa den enkla förmaningen att sätta dig in i en annan människas situation, vilket är det säkraste av alla sätt när det gäller att eliminera den bitterhet som kännetecknar missförstånd.

Ingen förnuftig person kan sanningsenligt säga att denna enkla handling, om den tillämpades av enskilda och nationer, inte skulle åstadkomma en bättre värld!

Lika verkningsfulla och tillämpbara är hans lärdomar om livets värde och helighet, förlåtelsens dygd, behovet av hederlighet, hans fördömande av hyckleriets synd, av girighet, hans lärdomar angående kärlekens frälsande kraft och själens odödlighet.¹⁵

Att leva efter Kristi lärdomar leder till sann storhet och lycka.

Ingen människa kan uppriktigt bestämma sig för att i sitt dagliga liv tillämpa lärdomarna som gavs oss av Jesus från Nasaret utan att erfara en förändring i sin egen natur. Uttrycket ”pånyttfödd” har en djupare innebörd än många människor tror. Denna förändrade känsla kan vara omöjlig att beskriva, men den är verklig.

Lycklig är den som verkligen har känt den upplyftande, omvandlande kraft som är en följd av denna närhet till Frälsaren, denna vänskap med den levande Kristus. Jag är tacksam att jag vet att Kristus är min Återlösare.¹⁶

De högsta av alla ideal är Jesus av Nasarets lärdomar och i synnerhet hans liv — och den person är förvisso stor som är mest kristuslik.

Vad ni ärligt anser om Kristus i era hjärtan avgör vad ni är och i stor utsträckning vilka era handlingar blir. Ingen kan studera denna gudomliga personlighet, kan acceptera hans lärdomar utan att bli medveten om ett upplyftande och förädlande inflytande inom sig själv.¹⁷

Genom att välja honom som vårt ideal skapar vi inom oss en önskan att bli lika honom, att umgås med honom. Vi förnimmer livet som det borde vara och som det kan vara.¹⁸

Han lovade inga materiella belöningar, men han lovade fullkomlig, gudomlig mognad ... ”Var fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.” [Se Matt 5:48.] Och med denna gudomliga mognad följer lycka, sann lycka.¹⁹

Evangeliet, det glada budskapet om stor glädje, är människosläktets stora vägvisare, och den man eller kvinna är lyckligast och mest tillfreds som lever närmast dess lärdomar, som är motsatsen till hat, förföljelse, tyranni, förtryck, orättvisa — sådant som främjar bedrövelse, förstörelse och död runt om i världen. Vad solen i det himmelskt blå är för en jord som kämpar för att göra sig fri från vinterns grepp, det är Jesu Kristi evangelium för de sörjande själar som längtar efter någonting högre och bättre än det som människosläktet hittills har funnit på jorden.

Hur härligt kommer det inte att vara i denna gamla värld när det sanningsenligt kan sägas till Kristus, människosläktets Åter-

lösare: ”Alla söker efter dig.” (Mark 1:37) Själviskhet, avundsjuka, hat, lögn, stöld, fusk, olydnad, gräl och stridigheter kommer då inte längre att finnas till bland nationerna!²⁰

Vi firar hans födelse i vars mission på jorden (1) Gud är förhärligad; (2) jorden är utlovad fred; (3) alla människor fått förvisning om att Gud hyser en god vilja mot dem!

Om varje människa som föds till jorden hade dessa tre härliga ideal som sin ledstjärna — hur mycket ljuvare och lyckligare skulle då livet inte vara! Med en sådan målsättning skulle var och en söka det som är rent, rättvist, hedervärt, dygdigt och sant — allt det som leder till fullkomning ... De skulle sky det som är orent, vanhedrande eller simpelt. Om varje människa *önskade* visa god vilja mot sina medmänniskor, och strävade efter att uttrycka denna önskan genom tusentals vänliga ord och små handlingar som visade prov på osjälviskhet och självuppoftning, hur mycket skulle då inte var och en bidra med för att främja fred på jorden och lycka åt människorna!²¹

Vilken ännu härligare värld detta skulle vara om människan till exempel ärligt strävade efter att tillämpa Kristi råd: ”Om du har något emot en broder, gå och försona dig med honom.” [Se Matt 5:23–24.] Eller, åter, hans förmaning: ”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet” [se Matt 6:33], vilket helt enkelt innebär att inte vara så mån om världsliga ting att de blir viktigare än andlig utveckling.²²

Jag känner, och vet, att genom honom och endast genom honom, och genom att lyda Jesu Kristi evangelium, kan vi finna lycka och frälsning i denna värld och evigt liv i den kommande världen.²³

Förslag till studier och diskussion

- Nämn några av de allvarliga problem som mänskligheten ställs inför idag. Vilka av Jesu Kristi principer skulle bidra till att lösa dessa problem? Hur skulle de hjälpa till att lösa dem?
- Varför är tro på Jesus Kristus nödvändigt för att dagens situation i världen ska bli bättre? Vad innebär det för dig att Jesus Kristus är ”vägen och sanningen och livet”?

- Vad hindrar dagens människor från att tillämpa Frälsarens lärdomar i sina liv? På vilka sätt kan vi som kyrka och enskilda främja hans normer i världen?
- Jesus Kristus sade att han kom till världen för att vi skulle ha ”liv, ja, liv i överflöd”. (Joh 10:10; se s 4.) På vilka sätt har Frälsaren hjälpt dig att få ett rikare liv?
- President McKay vittnade om att Jesus Kristus är ”personifieringen av mänsklig fullkomning” (s 5). Vilka är några av de egenskaper som Jesus Kristus har som gör honom till exemplet på fullkomning? (Se s 4–5.) I vilken grad är dessa egenskaper möjliga att uppnå i vårt liv? Vad kan vi göra för att våra liv ska bli mer Kristuslika?
- President McKay lärde att de som tillämpar Frälsarens lärdomar kommer att uppleva en förändring hos sig själva. (Se s 7.) På vilket sätt har du upplevt detta i ditt eget liv eller i andra människors liv? Vad är det centrala i president McKays användning av ordet ”pånyttfödd”? (Se s 7–8.)

Skriptställen som bör till detta ämne: Matteus 11:28–30; Johannes 13:15–17; Tredje Nephi 27:21–22, 27; Läran och förbunden 84:49–54

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1969, s 8.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, rev uppl (1976), s 59–60; styckeindelningen ändrad.
3. Conference Report, apr 1951, s 157, 159.
4. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 203–204.
5. "What Doth It Profit?" *Improvement Era*, jan 1970, s 2.
6. Conference Report, apr 1944, s 124–125.
7. "Walk in the Light", *Improvement Era*, apr 1954, s 222.
8. Conference Report, apr 1968, s 6–7.
9. "What Doth It Profit?" *Improvement Era*, jan 1970, s 3.
10. Conference Report, apr 1918, s 81.
11. "Walk in the Light", *Improvement Era*, apr 1954, s 221–222.
12. *Treasures of Life*, s 210.
13. Conference Report, okt 1965, s 144.
14. Conference Report, okt 1953, s 10–11; styckeindelningen ändrad.
15. Conference Report, okt 1942, s 69–70.
16. Conference Report, apr 1944, s 124.
17. Conference Report, apr 1951, s 93.
18. Conference Report, apr 1951, s 98.
19. Conference Report, apr 1953, s 137–138.
20. Conference Report, apr 1968, s 9.
21. *Gospel Ideals* (1953), s 36–37.
22. Conference Report, apr 1944, s 124.
23. Conference Report, okt 1953, s 9.

President McKay lärde att vår "jordiska existens bara är ett prov" för att se om vi väljer att följa och utveckla vår köttsliga eller vår andliga natur.

Människans dubbelnatur

Frågan är då: Vilket ger oss ett mer överflödande liv — att göda vår fysiska natur eller utveckla vårt andliga jag? Är det inte detta som är det verkliga problemet?

Introduktion

I ett generalkonferenstal år 1949 återgav president McKay följande berättelse:

”Det finns en gammal berättelse ... som handlar om en stor konstnär som anlätades att göra en muralmålning till katedralen i en siciliansk stad. Ämnet var Kristi liv. I många år arbetade konstnären flitigt och slutligen var målningen klar, förutom de två viktigaste personerna, kristusbarnet och Judas Iskariot. Han sökte vida omkring efter modeller för dessa två personer.

En dag medan han promenerade i en gammal del av staden stötte han på några barn som lekte på gatan. Bland dem fanns en tolvårig pojke vars ansikte berörde målarens hjärta. Det var en ängels ansikte — ett mycket smutsigt sådant, kanske, men det var det ansikte han behövde.

Konstnären tog med sig barnet hem och dag efter dag poserade barnet tålmodigt till dess att kristusbarnets ansikte var fullbordat.

Men målaren lyckades inte finna en modell för Judas. I många år, rädd för att hans mästerverk skulle förbli ofullbordat, fortsatte han sitt sökande.

En eftermiddag, på ett värdshus, såg målaren en spöklik och trasigt klädd figur vackla över tröskeln och ramla på golvet, tiggande om ett glas vin. Målaren lyfte upp honom och såg in i ett ansikte som gjorde honom häpen. Det tycktes bära märkena av varje tänkbar synd hos människosläktet.

'Kom med mig', sade konstnären, 'jag ska ge dig vin, mat och kläder'.

Nu hade han till sist funnit sin modell för Judas. Under många dagar och sena kvällar arbetade konstnären ihärdigt med att avsluta sitt mästerverk.

Allteftersom arbetet pågick genomgick modellen en förändring. En märklig spändhet ersatte den dvalliknande slöheten, och hans blodsprängda ögon stirrade med skräck på det målade porträttet av honom själv. En dag, när målaren förnam den oro som hans modell kände, gjorde han ett uppehåll i sitt arbete och sade: 'Min son, jag skulle vilja hjälpa dig. Vad bekymrar dig så?'

Modellen snyftade och begravde ansiktet i händerna. Efter en lång stund blickade han med vädjande ögon upp mot den gamle målarens ansikte.

'Kommer du verkligen inte ihåg mig? För många år sedan var jag din modell för Kristusbarnet!'

Efter att ha återgett denna berättelse sade president McKay: "Oavsett om det är en sann eller påhittad berättelse är det den lär sant beträffande livet. Den nedgångne mannen gjorde ett felaktigt val i sin ungdom, och genom att söka tillfredsställelse i ett utsvävande liv sjönk han allt lägre och lägre till dess han låg i rännstenen."²

David O McKays lärdomar

Var och en av oss har två motsatta naturer: den fysiska och den andliga.

Människan har en tvåfaldig natur, och hennes liv är en Guds plan. Det är ett grundläggande faktum som vi bör ha i åtanke. Människan har en *naturlig* kropp och en *andlig* kropp. Skrifterna klargör mycket tydligt detta faktum:

"Gudarna danade människan av jordens stoft och togo hennes ande (det vill säga, människans ande) och införde den i henne, och inbläste livsanden i hennes näsa och människan blev en levande själ." [Abraham 5:7]

Människans kropp är därför bara det tabernakel i vilket hennes ande bor. Många, alldeles för många, är benägna att betrakta

kroppen som människan, och följaktligen inrikta sina ansträngningar på att tillfredsställa kroppens lustar, dess begär och lidelser. Alltför få inser att den verkliga människan är en odödlig ande, det vill säga "intelligens eller sanningens ljus" [se L&F 93:29], och att den levde som ett enskilt väsen innan kroppen föddes, med alla dess särskiljande drag som, efter det att kroppen upphör, fortsätter att reagera på sin jordiska omgivning. Frälsaren sade:

"Jag har utgått från Fadern och kommit till världen. Nu lämnar jag världen och går till Fadern." (Joh 16:28)

På samma sätt som Kristi förut existerande Ande levande-gjorde en kropp av kött och ben, så kommer den förut existerande anden av varje människa som föds till den här världen att göra detsamma. Vill du ha detta i åtanke som livets första grundläggande sanning?

Frågan är då: Vilket ger oss ett mer överflödande liv — att göda vår fysiska natur eller utveckla vårt andliga jag? Är det inte detta som är det verkliga problemet?³

Att hänge sig åt den fysiska människans begär och önsknings tillfredsställer bara för stunden och leder till olycka, elände och tänkbar förnedring; medan andlig utveckling skänker "en glädje utan ånger".

I sitt brev till galaterna räknar Paulus upp "köttets gärningar", som han kallar dem, och "Andens frukt". Lägga märke till denna klassificering: Köttets gärningar visar sig på följande sätt:

"Otukt, orenhet, lösaktighet,
avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villoläror,

illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så skall inte ärva Guds rike.

Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet,

trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot.

De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.

Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden.” (Gal 5:19–25)⁴

Det finns någonting högre än det köttliga livet; nämligen, den andliga sfär där det finns kärlek, den mest gudomliga egenskapen i den mänskliga själen. Där finns också sympati, vänlighet och andra egenskaper.⁵

Det finns någonting inom [människan] som manar henne att höja sig över sig själv, att kontrollera sin omgivning, att behärska kroppen och allt det fysiska och leva i en högre och vackrare värld.⁶

Människan har en högre bestämmelse än att bara leva djuriskt. Och det är att beröras av anden! Varje man och kvinna som har upplevt detta har ett vittnesbörd om att människan har en tvåfaldig natur. Hon har en kropp, liksom alla djur har. Men hon har någonting som bara kommer från hennes Fader i himlen, och hon är berättigad, är mottaglig för viskningar, mottaglig för påverkan från sin gudomlige förälder genom den Helige Anden, förmedlaren mellan oss och Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.⁷

**Livet är ett prov för att se vilken av våra två naturer
som vi vill följa och utveckla.**

Människans jordiska existens är enbart ett prov för att se om hon vill koncentrera sina ansträngningar, sitt sinne, sin själ, på det som bidrar till hennes fysiska naturs bekvämlighet och tillfredsställelse, eller om hon vill göra förvärvandet av andliga egenskaper till sitt livs mål.

”Varje ädel impuls, varje osjälviskt uttryck för kärlek, varje tappert lidande för det som är rätt, varje uppoffring av jaget för något högre, varje lojalitet mot ett ideal, varje osjälvisk hängivenhet för en princip, varje hjälpsam handling mot mänskligheten, varje handling av självbehärskning: varje gång vi visar själsligt mod som inte besegras av undanflykter eller beräkning, utan vi gör gott för det godas egen skull — det är andligheten.”⁸

Det finns i människan något gudomligt som strävar att föra henne framåt och uppåt. Vi tror att denna inneboende kraft är anden som kommer från Gud. Människan levde innan hon kom

till denna jord, och hon är här nu för att sträva efter att fullkomna sin inneboende ande. Någon gång i livet är varje människa medveten om sin önskan att komma i kontakt med den Öändlige. Hennes ande sträcker sig mot Gud. Denna känsla är universell och alla människor borde bokstavligen vara engagerade i samma stora verk — att söka efter och utveckla andlig frid och frihet.”⁹

Valmöjligheten är given, antingen lever vi i den fysiska världen som djur, eller använder det som jorden erbjuder oss till att leva i den andliga värld som leder oss tillbaka till Guds närhet.

Detta betyder konkret:

Om vi väljer själviskhet eller om vi förnekar oss själva till förmån för andra,

om vi hänger oss åt lustar och begär, eller om vi utvecklar återhållsamhet och självkontroll.

Om vi väljer tygellöshet eller kyskhet,

om vi befrämjar hat eller utvecklar kärlek,

om [vi] utövar grymhet eller godhet,

om vi är cyniska eller optimistiska — hoppfulla,

om vi är trolösa — illojala mot dem som älskar oss, mot vårt land, mot kyrkan eller mot Gud — eller om vi är lojala,

om vi är svekfulla eller ärliga, om vi står vid vårt ord,

om [vi har] en skvalleraktig eller behärskad tunga.¹⁰

Om en människa förblir tillfredsställd med vad vi kallar den animaliska världen, tillfredsställd med vad den animaliska världen kan ge henne, och utan motstånd ger efter för sina egna böjelser och lidelser och glider allt djupare ned i den fysiska njutningens värld, eller om hon genom självbehärskning höjer sig mot intellektuella, moraliska och andliga glädjeämnen beror på vilka slags val hon gör varje dag, nej, varje timme av sitt liv.¹¹

Vilken parodi på den mänskliga naturen när en person, eller grupp, som trots att de är begåvade med förmåga att höja sin mänskliga värdighet till nivåer som lägre varelser inte kan urskilja, ändå är nöjda att ge efter för sina djuriska instinkter, utan att lägga ner ansträngningar på att uppleva glädjen i den

godhet, renhet, självkontroll och tro som är en följd av lydnad mot moraliska regler! Vad tragiskt det är när människan, som gjordes "lite lägre än änglarna och kröntes med ära och härlighet" (se King James Bible; Ps 8:5), nöjer sig med att kräla på djurens nivå.¹²

Jorden i all dess majestät och förunderlighet är inte skapelsens avslutning och ändamål. "... *Min härlighet*", säger Herren själv, "är att *åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan.*" (Moses 1:39) Och människan, då hon utövar handlingsfrihetens gudomliga gåva, bör känna sig bunden till plikten, bör känna *skyldigheten*, att bistå Skaparen med att uppfylla detta gudomliga ändamål.

Livets sanna ändamål är inte att bara existera, roa sig, vinna berömmelse eller rikedom. *Livets sanna syfte är mänsklighetens fullkomning genom personliga ansträngningar, under vägledning av Guds inspiration.*

*Det rätta livet är ett gensvar på det bästa inom oss. Att endast leva för begär, nöjen, högmod, penningförvärv, och inte för godhet och vänlighet, renhet och kärlek, poesi, musik, blommor, stjärnor, Gud och det eviga hoppet, är att beröva sig själv livets verkliga glädje.*¹³

Andlighet kräver självkontroll och umgänge med Gud.

Andlighet, vår sanna målsättning, är medvetenhet om seger över jaget och om gemenskap med den Oändlige.¹⁴

Andlighet manar till att övervinna svårigheter och vinna mer och mer styrka. Att känna hur ens förmågor utvecklas, hur sanningen utvidgar själen, är en av livets mest sublimes erfarenheter. Att vara sann mot sig själv och lojal mot höga ideal utvecklar andlighet. Det verkliga provet på all religion är vad den skapar för slags människa. Att vara "ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla" [se Trosartikel 13] är dygder som bidrar till själens högsta förfining. Det är det "gudomliga i människan, den enastående, krönande gåva som gör honom till kung över allt skapat".¹⁵

Den som ... har för avsikt att göra den värld bättre som han lever i, som önskar bidra till familjens och sina medmänniskors

lycka, och som gör allting i avsikt att förhårliga Gud, kommer att utveckla sin andlighet i den mån som han förnekar sig själv för att uppnå dessa ideal. Faktum är att det endast är i den grad som han gör detta, som han kommer att höja sig över den animaliska världens nivå.¹⁶

Andlighet och moral, som det lärs ut av de sista dagars heliga, är fast förankrat i grundläggande principer, principer som världen aldrig kan undfly även om den skulle vilja, och den första grundläggande principen är tro på — som för de sista dagars heliga är kunskap om — Guds personliga existens. Sista dagars heliga barn har lärts att vara medvetna om honom, att be till honom som en som kan lyssna och höra och känna som en jordisk far kan lyssna, höra och känna, och de har i sig själva fått djupt inpräntat, från deras mödrar och fäder, det verkliga vittnesbördet att denna personliga Gud har talat i denna tidsutdelning. Detta är en realitet.¹⁷

Jag bär vittne om att kommunikationens kanal är öppen, och Herren är redo att vägleda och vägleder sitt folk. Gör detta det inte värt att motstå frestelsen att söka efter tillfällen att tillfredsställa sina begär eller fåfänga som en del gör, och när de gör det, förtjäna att bli utesluten från kyrkan, bara för att tillfredsställa en nyck eller en lidelse? Det är upp till dig — två vägar är öppna. En leder till anden, det andens vittnesbörd som är i harmoni med skapelsens ande, den Helige Anden. Herrens ande levandegör varje ande, i kyrkan eller utanför den. Genom honom lever vi och har vår tillvaro, men den Helige Andens vittnesbörd är en särskild förmån. Det påminner om att ställa in radion och lyssna till en röst från andra sidan världen. Människor som inte befinner sig på denna våglängd kan inte höra den, men du kan höra den, du hör denna röst och är berättigad till denna röst och dess vägledning och den kommer till dig om du gör din del. Men om du ger efter för dina instinkter, dina önskningar, dina passioner, och inbillar dig att du genom noggranna planer ska komma undan med det, då ser det mörkt ut. Du har uppnått tillfredsställelse av dina begär, men du har förnekat anden, du har skurit av kommunikationen mellan din ande och den Helige Anden.¹⁸

Jag kan inte tänka mig något högre och mer välsignat ideal än att leva i Anden på ett sådant sätt att vi kan kommunicera med den Evige.¹⁹

När Gud blir det centrala i vårt liv, blir vi medvetna om en ny avsikt med vårt liv — andlig utveckling. Jordiska ägodelar är inte längre den främsta målsättningen i livet. Att ge efter för, nära och tillfredsställa kroppen som vilket djur som helst, är inte längre det främsta målet med vår jordiska tillvaro. Gud betraktas *inte* längre i perspektivet vad vi kan få ut av honom, utan snarare efter vad vi kan *ge* honom.

Endast genom att fullständigt hänge oss åt vårt inre liv kan vi höja oss över själviskhetens och tarvlighetens dragningskraft. Vad anden är för kroppen, det är Gud för anden. När anden lämnar kroppen är den livlös, och när vi eliminerar Gud från vårt liv då tynar andligheten bort ...

Låt oss bestämma oss för att vi från och med nu ska bli män och kvinnor med högre och mer fullödiga karaktär, mer medvetna om våra svagheter, mer vänliga och förstående inför andras ofullkomligheter. Låt oss bestämma oss för att utöva mer självkontroll i våra hem, att vi ska kontrollera vårt humör, våra känslor och våra tungor att de inte ska överskrida gränserna för rätt och renhet, att vi ska göra mer för att utveckla den andliga sidan av vårt liv och inse hur beroende vi är av Gud för framgång i detta liv.²⁰

Gud Faderns realitet, Jesu Kristi, den uppståndne Herrens realitet, är en sanning som bör uppfylla varje mänsklig själ. Gud är lika säkert det centrala i det mänskliga sinnet som att solen är det centrala i denna värld, och när vi känner hans faderskap, när vi känner hans närhet, förnimmer Frälsarens gudomlighet, följer sanningarna i Jesu Kristi evangelium lika naturligt som dag på natt, natt på dag.²¹

Förslag till studier och diskussion

- Varför är det nödvändigt att vi både har en fysisk och en andlig natur? Hur kan våra önskningar och begär användas på både ett gott och ont sätt?

- President McKay lärde att livet är ett prov för att se vilken natur vi vill följa (se s 14–16). På vilka sätt upplever vi konflikt mellan vår fysiska och vår andliga natur? Vilka val kan vi göra varje dag för att åtnjuta sådana andliga gåvor som kärlek, glädje och frid? (Se s 13–18.)
- Vad menas med den ”naturliga människan”? (Mosiah 3:19) Varför är den naturliga människan fiende till Gud? Vad måste göras för att ”avkläda sig” den naturliga människan? (Se s 16–18.)
- Vilka inflytanden gör att många människor inriktar sitt liv på att endast tillfredsställa sin fysiska natur? Varför är det ibland svårt att inrikta sig på andliga ting?
- Vilka är några till synes mindre fel som kan hämma vår andlighet? Hur kan självkontroll bidra till att vår andlighet ökar? (Se s 16–18.)
- Hur påverkar ditt förhållande till Gud din andlighet? (Se s 16–18.) Vad kan du göra för att inrikta ditt liv på Gud Fadern och Jesus Kristus?

Skriftställen som hör till detta ämne: Job 32:8; Andra Nephi 2:27–29; Mosiah 16:1–5; Abraham 3:24–25

Slutnoter

1. *Gospel Ideals* (1953), s 395.
2. Conference Report, apr 1949, s 12–13; styckeindelningen ändrad.
3. *Gospel Ideals*, s 395.
4. *Gospel Ideals*, s 395–396.
5. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 288.
6. Conference Report, okt 1928, s 37.
7. Conference Report, apr 1960, s 122.
8. Conference Report, okt 1963, s 89–90.
9. Conference Report, okt 1963, s 7.
10. *Gospel Ideals*, s 346.
11. Conference Report, apr 1949, s 13.
12. Conference Report, okt 1963, s 5.
13. Conference Report, okt 1963, s 7.
14. Conference Report, okt 1969, s 8.
15. Conference Report, okt 1963, s 8–9.
16. Conference Report, apr 1958, s 7.
17. Conference Report, apr 1934, s 22–23.
18. Tal av president David O McKay hållet för den nordbrittiska missionen 1 mars 1961, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 6–7.
19. *Gospel Ideals*, s 393–394.
20. Conference Report, apr 1967, s 134.
21. Conference Report, okt 1925, s 106–107.

"Syftet med organiserandet av denna storslagna kyrka, så fullkomlig, så perfekt, är att välsigna individen."

Syftet med kyrkan

Kyrkan, med sin fullständiga organisation, erbjuder tjänande och inspiration åt alla.¹

Introduktion

President David O McKay hade stor kärlek till kyrkan och ett starkt vittnesbörd om dess mission att förbereda för det slutliga upprättandet av Guds rike. Han erinrade sig följande upplevelse under sin tid i de tolv apostlarnas kворum:

”Strax ovanför talarstolen i det möteshus där jag som pojke närvarade vid kyrkans möten, hängde i många år ett stort fotografi på framlidne president John Taylor, och under den, i vad jag tyckte var guldbokstäver, stod inskrivet:

’Guds rike eller ingenting’

Tanken gjorde intryck på mig som barn långt innan jag förstod dess verkliga betydelse. Jag tycktes inse vid dessa unga år att det inte finns någon annan kyrka eller organisation som närmar sig den fullkomning eller besitter den gudomlighet som kännetecknar Jesu Kristi kyrka. Som barn kände jag intuitivt detta. I ungdomen blev jag helt övertygad om det och idag skattar jag det som en fast övertygelse i min själ ...

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas gudomlighet visar sig såväl i dess organisation som i dess lärdomar. Gudaskap, broderskap, tjänande — dessa tre vägledande principer ... genom-syrar all vår verksamhet i kyrkan.”²

President McKays ledarskap återspeglade hans fasta övertygelse. Under hans verksamhet som president erfor kyrkan betydande tillväxt och utveckling över hela världen, med ett medlemskap som ökade från ungefär en miljon till nästan tre miljoner. Två historiker beskrev president McKays roll i denna tillväxt:

”Tidigt under sin administration var president David O McKay den förste att göra så omfattande resor som president för kyrkan. Han reste runt i missionerna i Europa, Latinamerika, Afrika och Stilla havets öar. Han invigde två tempelplatser i Europa och tillkännagav att ett tempel skulle byggas i Nya Zeeland. År 1955 tillkännagav han att kyrkan måste ’lägga ner alla rimliga ansträngningar på att placera inom varje medlems räckhåll i dessa avlägsna missioner ... alla andliga förmåner som kyrkan har att erbjuda’ [Conference Report, apr 1955, s 25]. Byggandet av tempel, ett ökat antal missioner, organiserandet av stavar över hela världen, övertyga de heliga om att bygga upp Sion i sina hemländer hellre än att emigrera till Amerika, och slutligen överlåta ledarskapet i kyrkan till varje lands eget folk, var alltsammans betydelsefulla steg i uppfyllandet av detta mål.”³

President McKays tro på kyrkans gudomliga mission och bestämmelse fortsatte till slutet av hans liv. I ett generalkonferenstal mindre än ett år före sin död, lärde han: ”Gud har upprättat denna kyrka för att den aldrig ska neddrivas eller ges till ett annat folk. Och eftersom Gud lever, och hans folk är trofasta mot honom och mot varandra, behöver vi inte oroa oss över sanningens slutliga seger.”⁴

David O McKays lärdomar

Kyrkans mission är att förbereda för det slutliga upprättandet av Guds rike.

Kyrkans mission är att bereda vägen för det slutliga upprättandet av Guds rike på jorden. Dess syfte är först och främst att utveckla kristuslika egenskaper i människors liv, och för det andra, att förändra samhället så att världen blir en bättre och mer fredlig plats att leva i.⁵

Vari låg [betoningen] i Kristi undervisning när han kom till människorna? Den första stora proklamationen var tillkännagivandet om att Guds rike är nära. ”Omvänd er för Guds rike är nu här.” [Se Mark 1:15.] Förelöparen, Johannes Döparen, predikade detta. Han predikade Herrens ankomst. Han visade vilken ställ-

ning som Herren skulle ha i detta rike och Frälsaren bar vittne om det och predikade om det. Och vad var det för rike? Det var inte ett mytiskt rike, utan ett verkligt rike. Inte bara en känsla inom-bords, utan också ett yttre uttryck för rättfärdighet. *Det var ett gudomligt styre bland människorna.* Det var detta som Frälsaren hade i åtanke, att ett gudomligt styrelseskick skulle upprättas bland människorna.⁶

Begreppet [Guds rike] inbegriper att det är Gud som råder i människans hjärta, vilja och i samhället. Människan erkänner en makt och myndighet som är överlägsen hennes egen. "Det handlar inte om en despotisk gudoms nyckfulla styre, utan om att människan frivilligt låter sin egen vilja uppgå i Guds vilja." Vid ett tillfälle sade Jesus: "Guds rike är inom er." [Luk 17:21; 1981 års översättning.] Detta är sant, för det är i människans hjärta som medlemskap i det yttre riket har sitt ursprung ... Endast en sådan grupp som med ett sinne ser upp mot himlen för att få vägledning kan omvandla det mänskliga samhället.

Guds rike inbegriper också ett universellt brödraskap i vilket alla människor erkänner Gud som sin högste styresman och omhuldar önskan att lyda hans gudomliga vilja.⁷

Det finns personer i världen som säger att svartsjuka, illvilja, [och] själviskhet i människors hjärtan alltid utesluter upprättandet av det ideala samhälle som är känt som Guds rike. Oavsett vad tvivlare och bespottare säger är Kristi kyrkas mission att eliminera synd och ogudaktighet från människors hjärtan, och att förändra samhället så att fred och god vilja råder på jorden.⁸

Prästadömskvorum och biorganisationer är avsedda att hjälpa till med att genomföra kyrkans uppgift.

Beakta kyrkans prästadöme. Föreställ er däri männen och pojkarna organiserade i funktionella grupper, från den nittioåriga fadern ner till pojken på tolv år. I dessa grupper finner ni exemplifierat allt det som det mänskliga samhället eftersträvar i sociala grupper och föreningar. I dessa kvorum finns tillfällena till vänskap, broderskap och organiserat tjänande ...

De som är aktiva arbetar på ett organiserat sätt för varandras bästa, för medlemmarnas personliga välfärd och för samhällets bästa som helhet. Om vi begränsar oss till kворumen, är inte detta en sublim bild, att män och pojkar kan komma samman, umgås, förena sig i mänsklighetens tjänst, i vilken varje man i alla ser en broder? I detta kворum sitter läkaren bredvid snickaren, var och en intresserad av de mest upphöjda av strävanden — att dyrka Gud och tjäna mänskligheten!⁹

Hjälpföreningens ansvar är att hjälpa prästadömet med att upprätta Guds rike, med att bistå de lidande och undsätta de fattiga, och på många sätt bidra till frid och lycka i världen ...

Ett av de mest uppmuntrande löften som någonsin getts till människor som älskar att tjäna är det som gavs av Frälsaren med dessa ord: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” (Matt 25:40) ... Jag växte upp till man innan jag insåg betydelsen av det tjänande som utförs av våra systrar i kyrkan.¹⁰

Kyrkan, som förstår vilken kraft det ligger i andra inflytanden förutom hemmet i ett växande barns liv före myndighetsåldern, erbjuder en religiös omgivning nästan alltifrån födelsen. Söndagsskolan, Primärföreningen, [Unga mäns och Unga kvinnors organisationer] ordnar med lämplig undervisning, underhållning och lämplig vägledning från vaggan till mogen ålder.¹¹

De sista dagars heliga är sannerligen ett folk som bistår varandra i det produktiva livet, ett liv som är inriktat på den mänskliga varelsens frälsning. Med denna frälsning menar jag inte bara en plats i livet härefter där alla våra omsorger och bekymmer försvinner, utan en frälsning som är tillämplig på den enskilde, på familjen och på samhället här och nu. Genom Jesu Kristi evangelium, och kyrkans fullkomliga organisation som den uppenbarats i denna tidsutdelning för profeten Joseph Smith, hjälper vi varandra *andligen* genom att dra nytta av de många tillfällen att tjäna som finns i kyrkan. Vi främjar *broderskap* genom aktiviteter och umgänge i prästadömskворum, i biorganisationer och i våra sociala sammankomster.¹²

När kyrkan fullgör sin mission så välsignar och fullkomliggör den individen.

För medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har individens värde en speciell betydelse. Kvorum, biorganisatio-
ner, församlingar, stavar, ja kyrkan själv, är alltsammans organi-
serat för att främja människans välfärd. Allt är endast medel till
ett mål, och detta mål är lycka och evig välfärd för varje Guds
barn. Jag vädjar därför till samtliga medlemmar i kyrkan, och sär-
skilt till presidenter för kvorum och ämbetsmän i biorganisatio-
ner, att göra en gemensam ansträngning för att förbättra
människors liv.¹³

Det finns i människan inte bara en instinkt, utan också en
gudomlighet som strävar efter att föra henne framåt och uppåt.
Denna känsla är universell och vid någon tidpunkt i livet blir
varje människa medveten om att hon har den.

Förbunden med denna andliga strävan finns tre stora behov
som förblir oförändrade under århundradenas lopp: (1) Varje
normal person längtar efter att få veta någonting om Gud. Hur
är han? Är han intresserad av den mänskliga familjen, eller bryr
han sig inte alls om den? (2) Vilket är bästa sättet att leva i denna
värld för att nå störst framgång och bli mest lycklig? (3) Vad är
det oundvikliga som vi kallar döden? Vad ligger bortom den?

Om ni vill få svar på denna den mänskliga själens längtan,
måste ni komma till kyrkan för att få det. Endast sann religion
kan tillfredsställa den längtande själen.⁴

Varför håller vi dessa konferensmöten och alla andra möten i
kyrkan? De hålls för den enskildes bästa — för er son och min son,
er dotter och min dotter. Herren har sagt: "Om så skulle ske, att I
arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och
därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen
I icke glädjas med honom i min Faders rike!" [L&F 18:15] ...

Syftet med organiserandet av denna storslagna kyrka, så full-
komlig, så perfekt, är att välsigna individen.¹⁵

Denna kyrka organiserades på det enda sätt varpå Kristi kyrka kan upprättas, genom direkt myndighet från Gud. Sålunda grundad inbjuder den hela världen att komma till den kyrka som Gud själv har erkänt, som utlovar varje fördel som det mänskliga sinnet, känslorna och önskningarna kan drömma om när det gäller uppfyllandet av individens mission på denna jord. ”Det är en allt kraftigare ström av direkt personligt inflytande, vars slutliga bestämmelse är att påverka och förvandla alla människor, så att de liksom Jesus ska bli gudalika.” ”Mormonismen”, är som den sanna kristendomen, ”betvingar själviskheten, tyglar passionerna, kuvar begären, vederkvicker intellektet och upphöjer känslorna. Den främjar flit, ärlighet, sanning, renhet, vänlighet. Den ödmjucar den högmodige, upphöjer den anspråkslöse, uppehåller lagen, stödjer friheten, är nödvändig för den, och vill förena människorna i ett stort brödraskap.”¹⁶

När kyrkan fullgör sin mission bidrar den till mänsklighetens välfärd.

Många medborgare är djupt bekymrade över den ökade kriminaliteten, det höga skilsmässotalet och antalet utomäktenskapliga barn, ökningen av könssjukdomar, skandalerna bland höga befattningshavare och andra symptom på privat och offentlig oärlighet.

Råder det en moralisk kollaps? Finns det orsak att slå larm? Världen omger oss på alla sidor, och den statistik vi läser är verkligen skrämmande, och den är en nödvändig varning ...

Kyrkans uppgift är att minimera och, om möjligt, eliminera dessa svåra missförhållanden från världen. Det är uppenbart att vi är i behov av en samlande kraft för att kunna eliminera denna ondska. En sådan samlande kraft, ett sådant ideal är Jesu Kristi evangelium, som det återställts genom profeten Joseph Smith. Det förklarar människans liv och dess syfte och har inom sig de nödvändiga frälsande elementen, de upphöjda idealen och den andliga uppbyggelse som det mänskliga hjärtat längtar efter.

Rättänkande, uppriktiga män och kvinnor överallt är måna om att från våra samhällen eliminera de onda element som ständigt uppluckrar samhället — alkoholproblem med åtföljande dryckenskap, narkotikamissbruk med allt dess medföljande fördärv, omoral, fattigdom, o s v. Kyrkan försöker göra både hemmet och samhället till en bättre och ljusare plats.¹⁷

Låt oss här och nu uttrycka tacksamhet för Jesu Kristi kyrka med dess kvorum och biorganisationer vilka särskilt organiserats för att bekämpa detta onda. Den upprättades genom gudomlig uppenbarelse från Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus. Dess härliga mission är att förkunna det återställda evangeliets sanningar, att upplyfta samhället så att människorna ska kunna umgås på ett vänligare sätt med varandra, att skapa i våra samhällen en sund omgivning i vilken våra barn kan finna styrka att motstå frestelser och bli uppmuntrade att sträva efter kulturell och andlig förfining.¹⁸

Kyrkan, upprättad genom gudomlig inspiration till en olärd tonåring, erbjuder världen lösningen på alla dess sociala problem. Den har på ett framgångsrikt sätt bestått provet under det första århundradet. Mitt ibland människors briljanta åsikter i detta det tjugonde århundradet, vilka samvetsgrant söker efter sociala reformer och som blint skådar in i framtiden för att kunna läsa människans bestämmelse, skiner kyrkan fram som solen på himlarna, runt vilka andra himlakroppar kretsar som satelliter av mindre betydelse. Kyrkan är verkligen skapare och bevarare av människans högsta värderingar. Dess verkliga uppgift är vår mänskliga världs återlösning. ”Den är det sanningens ljus som utstrålar överallt i världen, och detta ljus kan inte misslyckas med att uppenbara för människan, förr eller senare, de gudomliga ideal varigenom hon bör leva.”¹⁹

Kyrkan, med sin fullständiga organisation, erbjuder tjänande och inspiration åt alla ... Istället för att föra människorna ut ur världen söker den att utveckla fullkomliga, gudalika människor mitt i samhället, och genom dem lösa samhällets problem.²⁰

Förslag till studier och diskussion

- Med utgångspunkt från president McKays lärdomar, hur skulle du vilja beskriva syftet med kyrkan? (Se s 22–23.) Varför har vi möten och konferenser i kyrkan? (Se s 25–26.)
- Hur hjälper kyrkan till med att förbereda för det slutliga uppriktandet av Guds rike? (Se s 23–27.) På vilka sätt påminner kyrkan om och exemplifierar det Guds rike som kommer att upprättas? (Se s 22–23.)
- Vad bidrar kyrkan med som leder trofasta medlemmar till evigt liv? (Se s 23–27.) Vilka exempel har du sett på att kyrkans organisation, med dess kvorum och biorganisationer, hjälper till att fullkomliggöra individen? (Se också Ef 4:11–13.)
- Vilka är några av de problem samhället ställs inför idag? (Se s 26.) På vilka sätt kan tillämpning av evangeliets principer bidra till att lösa dessa problem? (Se s 26–27.)
- På vilka sätt har medlemskap i kyrkan varit till välsignelse i ditt liv? Vad kan du och din familj göra för att ha ännu större nytta av det som kyrkan erbjuder?
- Vad kan vi göra för att hjälpa kyrkan utföra sina plikter i dessa sista dagar?

Skriptställen som bör till detta ämne: Efesierbrevet 2:19–22; 4:11–15; Moroni 6:4–9; L&F 10:67–69; 65:1–6

Slutnoter

1. *Gospel Ideals* (1953), s 109.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, reviderad utgåva (1976), s 15–16.
3. James B Allen och Richard O Cowan, "History of the Church: C. 1945–1990, Post-World War II International Era Period", *Encyclopedia of Mormonism*, 4 del (1992), 2:639.
4. Conference Report, apr 1969, s 152.
5. Conference Report, apr 1941, s 106.
6. Conference Report, okt 1919, s 76.
7. Conference Report, apr 1941, s 106.
8. Conference Report, apr 1941, s 109.
9. Conference Report, apr 1963, s 97.
10. *Gospel Ideals*, s 255–256.
11. Conference Report, apr 1941, s 107.
12. Conference Report, apr 1915, s 103.
13. Conference Report, okt 1969, s 8.
14. Conference Report, apr 1968, s 91–92.
15. Conference Report, apr 1965, s 137.
16. Conference Report, apr 1927, s 105.
17. Conference Report, apr 1967, s 5–6.
18. Conference Report, okt 1948, s 122.
19. Conference Report, apr 1930, s 83.
20. *Gospel Ideals*, s 109–110.

Gudsdyrkans beståndsdelar

Jag ber att vi ska ha styrka att leva på ett sådant sätt att vi förtjänar gudomlig vägledning och inspiration, att vi genom gudsdyrkan, meditation, gemenskap och vördnad erfar att det är möjligt att ha en nära relation till vår Fader i himlen. Jag bär mitt vittnesbörd om att detta är möjligt, att vi kan ha gemenskap med vår himmelske Fader.¹

Introduktion

I början av sitt liv erfor David O McKay den frid som är en följd av gemenskap med Gud. ”Jag minns hur jag låg [i sängen] en kväll och darrade av rädsla. Som barn var jag naturligt, eller onaturligt, rädd för mörkret, och jag låg ofta och funderade över inbrottstjuvar, ’spöken’ och osynliga inflytanden. Just den här kvällen var jag helt uppskakad, men jag hade blivit undervisad om att Gud besvarar bön. Jag tog mod till mig och steg upp från sängen, knäböjde i mörkret och bad Gud ta bort denna rädsla, och jag hörde lika tydligt som ni hör min röst denna eftermiddag: ’Var inte rädd, ingenting kommer att skada dig.’ Visst, en del kanske säger, ’det var bara inbillning’. Ni får säga vad ni vill för jag vet att till min själ kom den ljuva friden av ett barns besvarade bön. Det är denna tro som inpräntas i [barns] sinnen i varje sista dagars heligs hem i hela landet. Jag vill göra gällande att på de platser där barn växer upp i nära gemenskap med vår evige Fader så kan varken många synder eller stor ondska få fotfäste i det hemmet.”²

Förutom att i sin ensamhet söka ”gemenskap med den Öändlige”³, gladdes sig dessutom president McKay åt att dyrka Gud med andra sista dagars heliga. Han berättade om en minnesvärd erfarenhet han en gång hade på ett möte i kyrkan:

”Ett av de mest imponerande möten jag någonsin varit med om ägde rum i en grupp med över åtta hundra personer som tog del av sakramentet, och under denna ceremoni hördes inte ett ljud, förutom klockans tickande — åtta hundra själar, som var och en åtminstone hade möjlighet att kommunicera med Herren. Det fanns inget som distraherade, ingen orkestermusik, ingen sång, ingen som talade. Var och en hade möjlighet att rannsaka sig själv och begrunda sin värdighet eller ovärdighet att ta del av sakramentet. De hade förmånen att komma närmare sin Fader i himlen. Detta är idealet!”⁴

President McKay uppmuntrade alla sista dagars heliga att söka uppnå detta ideal i sin gudsdyrkan och i sina liv. Han sade: ”Att ha gemenskap med Gud, genom hans Helige Ande, är en av de ädlaste målsättningarna i livet.”⁵

David O McKays lärdomar

Vörndnad är djup respekt blandad med kärlek.

Oskiljaktigt förenad med godtagandet av Guds existens är en vörndnadsfull inställning, vilket jag nu med största allvar vill fästa hela kyrkans uppmärksamhet på. Det främsta uttrycket för andlighet är vörndnad, ja, vörndnad är andlighet. Vörndnad är djup respekt blandad med kärlek. Den ”består av många olika känslor som sammanvävts i själen.” [En författare] säger att det är den ”högsta mänskliga känslan”. Jag har vid andra tillfällen sagt att om vörndnad är det högsta tillståndet, då är vanvörndnad det lägsta tillståndet i vilket människan kan befinna sig i världen ...

Vörndnad omfattar hänsyn, respekt, värdighet och högaktning. Utan någon grad av vörndnad skulle det därför inte finnas någon artighet, ingen vänlighet, ingen hänsyn till andra människors känslor, eller andra människors rättigheter. Vörndnad är den grundläggande religiösa dygden. Den är ”ett av tecknen på styrka, medan vanvörndnad är ett av de säkraste tecknen på svaghet. Den människa når inte långt”, säger en man, ”som gör sig lustig över heliga ting. Livets sanna lojaliteter”, fortsätter han, ”måste vörndas, annars kommer de att förkastas på provningens dag”.

Föräldrar, *vördnaden*, liksom kristlig kärlek, börjar i hemmet. I den tidiga barndomen bör barn undervisas om att vara respektfulla, hänsynsfulla — respektfulla mot varandra, mot främlingar och besökare — hänsynsfulla mot de gamla och skröpliga — vördnadsfulla inför det som är heligt, för föräldrar och föräldrars kärlek.

Tre inflytanden i hemmet väcker vördnad hos barnen och bidrar till att utveckla den i deras själar. Dessa inflytanden är: *för det första*, fast men *varsam vägledning*; *för det andra*, den *artighet* föräldrarna visar gentemot varandra och barnen; *och för det tredje* — *de böner* som barnen deltar i. I varje hem i denna kyrka bör föräldrarna sträva efter att intelligent verka för att inpränta dessa tre grundläggande principer hos barnen.⁶

Vördnad riktar tanken mot Gud. Utan den kan inte religion existera.⁷

Jag håller vördnad för att vara en av själens främsta egenskaper. En vanvördig människa är inte en troende människa ...

Vördnad vittnar om hög kultur och sann tro på gudomen och hans rättfärdighet.⁸

Jag känner mig manad att placera vördnad näst efter kärleken. Jesus nämner den först i Herrens bön: ”Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn ...” [Matt 6:9.] *Helga* — att göra helig — att vörda.⁹

Om det fanns mer vördnad i människors hjärtan skulle det finnas mindre rum för synd och sorg och större förmåga att känna glädje och lycka. För att den ska bli mer omhuldad, mer användbar, mer attraktiv, är denna de briljanta dygdernas ädelsten ett projekt som är värdigt de mest koncentrerade och andäktiga ansträngningar hos varje ämbetsman, förälder och medlem i kyrkan.¹⁰

Meditation leder till andlig gemenskap med Gud genom den Helige Anden.

Vi fäster alltför lite uppmärksamhet på värdet av meditation, en princip för gudsdyrkan. I vår gudsdyrkan finns det två bestånds-

delar: En är den andliga gemenskap som är en följd av vår meditation. Den andra är undervisning från andra, särskilt från dem som har myndighet att vägleda och instruera oss. Av dessa två är meditation den som är till mest nytta för vårt inre jag. Meditation är själens språk. Den definieras som "en form av personlig gudsdyrkan eller andaktsövning. Den utgörs av djupa funderingar över något religiöst tema." Meditation är en form av bön ...

Meditation är en av de mest hemliga, heliga dörrar genom vilka vi kommer till Herrens närhet. Jesus var för oss föredömet. Så snart han döpts och erhållit Faderns godkännande: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje" [Matt 3:17], drog sig Jesus tillbaka till vad som nu kallas frestelsernas berg. Jag vill tänka på det som meditationens berg, där han under 40 dagars fasta var ensam med sig själv och sin Fader och begründade det stora ansvar som hans mission medförde. Ett resultat av denna andliga gemenskap var den styrka som gjorde det möjligt för honom att säga till frestaren:

"...Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: *Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.*" (Matt 4:10)

Innan han höll ... den vackra predikningen på berget befann han sig i ensamhet, i umgänge med Gud. Han gjorde samma sak efter den hektiska sabbatsdagen, då han steg upp tidigt på morgonen efter att ha gästade Petrus. Petrus fann otvivelaktigt gästkammaren tom och när de sökte efter Jesus fann de honom ensam. Det var denna morgon som Petrus sade:

"... Alla söker efter dig." (Mark 1:37)

Efter det att Jesus bespisat de femtusen, bad han återigen de tolv att sända iväg folket, men Jesus begav sig till berget för att vara ensam. Historikern skriver: "När det blev kväll, var han ensam där." (Matt 14:23) Meditation! Bön!¹¹

Låt oss göra Gud till det centrala i vårt liv ... Att ha gemenskap med Gud, genom hans Helige Ande, är en av de ädlaste målsättningarna i livet. Det sker när Guds frid och kärlek har trängt in i vår själ, när tjänandet av honom blir den motiverande faktorn i ens liv och existens.¹²

Vi besöker Herrens hus för att ha andlig gemenskap med honom.

Vi kommer till kapellet för att dyrka Herren. Vi vill ta del av hans Ande, och genom att ta del av hans Ande bygger vi upp vår andliga styrka.¹³

Kyrkor är invigda och avskilda som hus för gudsdyrkan. Detta innebär, naturligtvis, att alla som inträder däri gör det i avsikten att komma närmare Herren än de kan på gatan eller under vardagslivets oro och bestyr. Med andra ord kommer vi till Herrens hus för att möta honom och ha andlig gemenskap med honom. En sådan mötesplats bör först och främst vara lämplig i alla avseenden, oavsett om det är Gud som är den inbjudne gästen eller om de som dyrkar honom är hans gäster.

Om mötesplatsen är ett enkelt kapell eller ett "arkitektoniskt poem" byggt av vit marmor och med inlagda värdefulla stenar, gör liten eller ingen skillnad i vår inställning till närvaron av den Öändlige. Att veta att Gud är där bör vara tillräckligt för att förmå oss att uppföra oss på ett ordningsamt, vördnadsfullt sätt.

I detta avseende har vi som medlemmar i kyrkan, i våra sammankomster för gudstjänst, stora möjligheter till förbättring. Presiderande auktoriteter i stavs-, församlings- och kvorummöten, och särskilt lärare i klasser, bör anstränga sig för att bibehålla bättre ordning och mer vördnad under mötes- och klasstiden. Mindre prat bakom talarstolen har en gynnsam effekt på församlingen. Genom exempel och föredöme bör det inpräntas hos barnen att det är olämpligt med oordning och stökighet i en gudsdyrkande församling. Det bör inpräntas i barndomen, betonas i ungdomen, att det är respektlöst att tala eller till och med viska under en predikan, och att det är höjden av ohövlighet, utom i nödfall, att lämna ett andligt möte innan det avslutats.¹⁴

Varje kapell har byggts för att uppfylla två syften: För det första att det ska vara en plats där alla kan få undervisning om Guds vägar, och för det andra, att alla som är där ska förhålliga vår Fader i himlen, som inte ber om någonting mer av sina barn än

att de ska vara män och kvinnor av sådan ädel karaktär att de vill återvända till hans närhet.¹⁵

När ni kommer in i en av kyrkans byggnader är ni i er himmelske Faders närhet. Den tanken borde sporra er att förbereda ert hjärta, ert sinne, ja, också er klädsel, för att passande kunna sitta i hans närhet.¹⁶

Låt oss inte göra söndagen till en dag för rekreation. Det är en helig dag, och på den dagen bör vi gå till huset för gudsdyrkan och söka vår Gud. Om vi söker nå honom på sabbatsdagen och kommer nära honom den dagen, finner vi det mindre svårt att leva nära honom under veckans följande dagar.¹⁷

Sakramentet erbjuder möjlighet till samvaro med Herren.

Den främsta trösten i detta liv är förvissningen om att man har en nära gemenskap med Gud ... Sakramentsstunden bör vara en väsentlig faktor i att skapa en sådan relation.

”... Den natt då Herren Jesus blev förrådd, tog han ett bröd, tackade Gud, bröd det och sade: ’Detta är min kropp, som är utgiven för er. Gör detta till minne av mig.’

På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: ’Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker av den, gör det till minne av mig.’

Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer.

Den som därför äter brödet eller dricker Herrens bägare på ett ovärdigt sätt, han syndar mot Herrens kropp och blod.

Var och en skall pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bägaren.” [1 Kor 11:23–28]

Ingen heligare förordning utförs i Kristi kyrka än sakramentets förordning ...

Det finns tre ting som är av yttersta vikt i samband med sakramentets förordning. Det första är att bedöma sig själv. Det är själviakttagelse. ”Gör det till minne av mig”. Men vi bör delta *värdigt*, och var och en bör rannsaka sin värdighet.

"Jag tror att den korta stund då sakramentet utdelas är ett av de bästa tillfällena vi har för ... meditation."

För det andra är det ett förbund som ingås, ett *förbund* som är större än ett löfte ... Det finns ingenting viktigare i livet än detta ... Ett förbund, ett löfte, bör vara lika heligt som livet. Denna princip är verksam varje söndag då vi tar del av sakramentet.

För det tredje finns det en annan välsignelse, och det är känslan av ett nära umgänge med Herren. Det finns möjlighet att meditera och ha gemenskap med Herren. Vi möts i det hus som är invigt åt honom, vi har överlämnat det åt honom, vi kallar det för hans hus. Ni kan vara förvissade om att han kommer att vara där för att inspirera oss om vi är lämpligt förberedda att möta honom. Vi är inte förberedda att möta honom om vi i detta rum för in våra tankar om våra affärsangelägenheter, och särskilt om vi i huset för gudsdyrkan för in känslor av hat mot vår nästa, eller illvilja och avundsjuka mot kyrkans auktoriteter. Förvisso kan ingen enskild person som hyser sådana känslor hoppas på gemenskap med Fadern. De är så främmande för gudsdyrkan, och särskilt främmande för att ta del av sakramentet ...

Jag tror att den korta stund då sakramentet utdelas är ett av de bästa tillfällena vi har för ... meditation, och det bör inte finnas någonting under denna heliga period som avleder vår uppmärksamhet från syftet med denna förordning ...

Vi [måste] omge denna heliga förordning med mer vördnad, med fullkomlig ordning, så att var och en som kommer till Guds hus kan meditera över hans godhet och tyst och andäktigt uttrycka uppskattning för Guds godhet. Låt sakramentsstunden vara den upplevelse under dagen i vilken gudsdyrkaren åtminstone försöker inse inom sig att det är möjligt att han kan ha gemenskap med sin Gud.

Stora ting har hänt i denna kyrka som en följd av sådan gemenskap, som en följd av själens mottaglighet för den Allsmäktiges inspiration. Jag vet att detta är verkligt. President Wilford Woodruff hade denna gåva i rikt mått. Han kunde förnimma. Han kände den ”stilla, milda röst” som somliga är främlingar inför. Ni kommer att finna att när dessa högst inspirerade ögonblick kommer till er, att ni då är ensamma med er själva och er Gud. De kommer troligen till er när ni ställs inför en svår prövning, när ett berg tornar upp sig framför er och det verkar som om ni ställs inför ett oöverstigligt hinder, eller när ert hjärta är tungt som en följd av någon tragedi i ert liv. Jag upprepar, den främsta tröst som vi kan få i detta liv är att känna att vi kan ha gemenskap med Gud. Storslagna vittnesbörd har kommit i dessa ögonblick ...

När ni stannar till för att begrunda denna sak, inser ni att det inte finns någonting i världen utanför som är så viktigt som att *minnas* vår Herre och Frälsare, ingenting som så förtjänar vår uppmärksamhet som att begrunda värdet av det löfte vi ger. Varför skulle någonting distrahera oss? Finns det någonting mera upphöjt? Vi vittnar där, i varandras närhet, och inför honom, vår Fader, att vi är villiga att ta på oss Kristi namn, att vi alltid ska minnas honom, *alltid*, att vi vill hålla de bud han har gett oss. Kan ni, kan någon levande person, som det minsta tänker efter, framlägga någonting som är mera heligt eller långtgående i vårt liv? Om vi tar del av det på ett mekaniskt sätt så är vi inte hedervärda,

eller låt oss säga, vi tillåter våra tankar att avledas från en mycket helig förordning ...

... Låt oss göra denna sakramentsstund till ett av de främsta sätten till att komma i kontakt med Guds ande. Låt den Helige Anden, som vi är berättigade till, leda oss till hans närhet, och må vi känna denna närhet, och uppsända en bön i våra hjärtan som han kommer att höra.¹⁸

Förslag till studier och diskussion

- Vad innebär det att ha en ”vördnadsfull inställning”? (Se s 30–31.) På vilka sätt är vördnad mer än att bara vara tyst? Hur kan vi utveckla denna ”djupa respekt blandad med kärlek”?
- Hur kan vi undervisa om vördnadens princip i våra hem och i kyrkan? (Se s 31, 33.)
- Varför är det ibland svårt att finna tid åt att meditera över det som hör Gud till? Vad kan vi göra för att finna tid för meditation? Vilka välsignelser kan vi få som en följd av vår meditation? (Se s 31–32, 35–36.)
- Vad kan vi göra för att förbereda oss för att ”besöka Herrens hus ... och ha andlig gemenskap med honom”? (Se s 33–36.) Hur kan vi förbereda oss för att ta del av sakramentet? (Se s 33–36.)
- På vilka sätt kan vi hjälpa våra barn och andra att vara mer vördnadsfulla i templet, under sakramentsmötet och på andra möten i kyrkan? (Se s 31, 33.) På vilka sätt störs vördnaden under ett möte av att man kommer för sent eller lämnar det för tidigt?
- Vilken betydelse har sakramentet i ditt liv?

Skriftställen som hör till detta ämne: Psaltaren 89:5–7; L&F 20:75–79; 63:64; 76:19–24; 109:21; 138:1–11

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1967, s 88.	4. Conference Report, apr 1946, s 114.
2. Conference Report, apr 1912, s 52.	5. Conference Report, apr 1967, s 133.
3. Conference Report, okt 1936, s 103.	6. Conference Report, okt 1956, s 6–7.

7. Conference Report, apr 1929, s 102.
8. Conference Report, okt 1951, s 179–180.
9. Conference Report, okt 1950, s 163.
10. Conference Report, okt 1955, s 5–6.
11. Conference Report, apr 1946, s 113.
12. Conference Report, apr 1967, s 133.
13. "Reverence", *Improvement Era*, juli 1962, s 508.
14. Conference Report, okt 1956, s 7.
15. "Our Places of Worship", *Improvement Era*, sep 1969, s 2.
16. "Reverence", *Improvement Era*, juli 1962, s 509.
17. Conference Report, apr 1929, s 102.
18. Conference Report, apr 1946, s 111–112, 114–116; styckeindelningen ändrad.

Enighetens välsignelser

Enighet och dess synonymer — harmoni, god vilja, frid, samstämmighet, ömsesidig förståelse — beskriver ett tillstånd som det mänskliga hjärtat ständigt längtar efter.¹

Introduktion

Från oktober 1934 till april 1951 verkade presidenterna J Reuben Clark Jr och David O McKay tillsammans som rådgivare i första presidentskapet, först till president Heber J Grant och därefter till president George Albert Smith. Under denna tid verkade president Clark som förste rådgivare och president McKay som andre rådgivare.

Den 9 april 1951, fem dagar efter president Smiths död, samlades de sista dagars heliga till generalkonferens och gav sitt stöd åt president David O McKay som president för kyrkan. Där fick de veta att president Clark, som hade verkat trofast som förste rådgivare i nästan 17 år, kallats att verka som andre rådgivare. President Stephen L Richards hade kallats till förste rådgivare.

Eftersom president McKay kände på sig att kyrkans medlemmar skulle finna denna förändring märklig, tog han sig tid på generalkonferensen att förklara hur det gick till när han kallade sina två rådgivare. Han sade att president Richards hade kallats till förste rådgivare eftersom denne verkat längre än president Clark i apostlaskapet. President McKay betonade att detta inte var en "etablerad sedvänja" och han sade helt enkelt att "det verkade tillrådligt" när det gällde kallandet av presidenterna Richards och Clark.

I fortsättningen av sitt tal berättade president McKay om den enighet han kände med sina rådgivare: "Vi vill inte att någon medlem i denna kyrka, eller någon man eller kvinna som lyssnar,

President McKay med sina rådgivare, president Stephen L Richards (t v) och president J Reuben Clark Jr (t h). President McKay sade att han önskade att kyrkan skulle "få en glimt av enigheten i första presidentskapet".

för ett ögonblick ska misstänka att det funnits någon missämja mellan de två rådgivare som gav sitt stöd åt president Smith i första presidentskapets kворum, och åt president Grant under de år vi var tillsammans med denna inspirerade ledare. Ni bör heller inte tro att det är någon form av degradering. President Clark är en underbar tjänare ...

Ni bör vidare förstå att dessa två rådgivare i första presidentskapets kворum är likställda i auktoritet, i kärlek, i tillit, i frihet att ge förslag och rekommendationer, och i deras ansvar inte bara mot kворumet utan också mot Herren Jesus Kristus och folket i allmänhet.

De är två stora män. Jag älskar dem båda och ber att Gud ska välsigna dem, och jag lovar er att det kommer att finnas harmoni och kärlek och tillit i första presidentskapets kворum som ni har gett ert stöd åt idag.”²

Strax efter det att president McKay gjort detta uttalande talade president Clark till de heliga, och han uttryckte sin önskan att arbeta i harmoni med sina medtjänare: ”I Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till. Jag lovar högtidligen president McKay och president Richards min fulla hängivna lojalitet i utförandet av de uppgifter som kan komma till mig enligt hela min styrka och förmåga, och så mycket som de låter mig utföra dem, oavsett hur otillräcklig jag är.”³

Under en generalkonferens tre år senare talade president McKay på nytt om den enighet han kände med andra ledare i kyrkan: ”Jag önskar att alla som nu är inom räckhåll för min röst, alla som har några fördomar i sitt hjärta, hade fått en glimt av generalauktoriteterna i Herrens hus i torsdags morse, när de kom samman i fasta och bön för att förbereda sig andligt för de uppgifter som väntade på dem under denna stora konferens. Ni skulle ha fått en skymt av enigheten i första presidentskapet och genom denna överföring från hjärta till hjärta, själ till själ, så skulle ni ha känt den kärlek jag känner till [mina] två rådgivare,

för deras klarsynthet och goda omdöme och deras tålmod med sin ledare när så är nödvändigt. Ni skulle ha fått en glimt av enigheten och kärleken hos dessa tolv män [de tolv apostlarnas kvorum], de sjuttio ... och presiderande biskopsrådet. Vår bön är att enigheten och kärleken under detta möte ska sprida sig till varje stavspresidentskap, missionspresidentskap, biskopsråd, prästadsömskvorum och varje biorganisation över hela kyrkan. Med sådan enighet och kärlek finns det ingen makt på jorden som kan förhindra att detta, Guds verk, har framgång.”⁴

David O McKays lärdomar

Herren önskar enighet hos sina efterföljare.

”Helige Fader, bevara i ditt namn dem som du har gett mig, för att de skall vara ett, liksom vi är ett.

Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig.

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.” (Joh 17:11, 20–21)

I en av de mest storslagna böner som någonsin uppsänts bland människor gör sålunda Jesus enighet till något i allra högsta grad viktigt bland sina efterföljare.

Enighet och dess synonymer — harmoni, god vilja, frid, samstämmighet, ömsesidig förståelse — beskriver ett tillstånd som det mänskliga hjärtat ständigt längtar efter. Dess motsatser är missämja, ordstrider, konflikter, förvirring ...

Må Herrens vädjan, i sin förbön om enighet, realiseras i våra hem, i våra församlingar och stavar, och i vårt stöd för frihetens grundläggande principer.⁵

Enighet i avsikt, med alla harmoniskt samverkande, är nödvändigt för att genomföra Guds verk. I en uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith omkring ett år efter det att kyrkan organiserats, ger Herren en helhetsbild om på vad sätt hans stora verk har återställts till människosläktets nytta och för att förbereda vägen för hans andra ankomst. Han sade:

”Så har jag upprättat mitt eviga förbund i världen till ett ljus för världen, till ett baner för mitt folk och för icke-judarna att samlas omkring och till ett sändebud att gå före mig och bereda vägen för mig.” (L&F 45:9)

Här får vi kunskap om de stora skyldigheter som ålagts detta folk att hjälpa Herren med att förverkliga detta bland människorna. Det krävs enighet och hängivenhet mot dess syften. Angående detta behov har Herren gett denna varning:

”... Ett rike som är splittrat blir ödelagt, och en stad eller en familj som är splittrad kommer inte att bestå.” (Matt 12:25)

Vi måste undvika attityder och handlingar som leder till oenighet.

Ett av de första förhållandena som leder till oenighet är själviskhet, ett annat är avundsjuka: ”Broder den och den gick förbi och sade ingenting till mig om det.” ”Biskopsrådet valde syster den och den att vara organist, och hon kan inte spela hälften så bra som jag.” ”Jag ska inte gå till prästadömsmötet någon mer gång eftersom biskopsrådet har utsett en viss man till att verka som rådgivande till prästerna.” ”I söndagsskolan valdes den och den till lärare.” ”Stavens presidentskap har aldrig uppmärksammat mig och jag känner mig sårad.” ”Generalauktoriteterna är inte alltid ense.” Å, hundratals sådana små saker kan komma upp — små saker, obetydliga i sig själva när vi jämför dem med livets större och mer verkliga ting. Och ändå vet jag av erfarenhet att den onde kan uppförstora dem så mycket att de blir berg i våra liv, och vi blir sårade och andligt utsvultna därför att vi när sådana känslor.

Det finns ett annat element — felfinneri — som är besläktat med denna avundsjuka. Vi finner fel på vår nästa. Vi talar illa om varandra. När denna känsla kommer är det bra att sjunga den lilla enkla psalmen ”Tala ej ont”.

*”Tala ej ont! Ett vänligt ord
sårar ej någon här på jord.
Viska ej nå'nsin vad du hört,
ty mångas glädje det förstört.*

*Det goda frö som du har sått,
du får igen i högre mått.
Och ser du endast litet gott,
så tala om det goda blott.*

*Vandra i renhet livets stig.
Handla i kärlek innerlig.
Om allra först ett fel du ser,
viska det ej till någon mer.
Ack, livet är en dag så kort,
som flyr och kommer ej igen.
Så låt oss då, förr'n vi gå bort,
blott tala gott om var och en.”*
[Hymner, nr 158]⁷

Må vi gå fram med större beslutsamhet att försvara varandra i att göra det som är rätt, försvara kyrkan, och inte tala illa om vår nästa eller om kyrkans auktoriteter, varken på lokal-, stavs- eller generalnivå. Låt oss undvika ont tal, förtal och skvaller. Det är gift för den själ som hänger sig åt det. Ont tal är till större skada för den som skymfar än den som blir skymfad.⁸

Det finns förgörande termiter i hemmen, och bland dessa finner vi förtal, elakt skvaller och klandersjuka hos antingen föräldrar eller barn. Förtal är gift för själen. ”Baktalare är som flugor som flyger förbi människans goda delar för att bara sätta sig på såren.” I det idealiska hemmet finns det inget skvaller om ... lärare, om myndighetspersoner eller ämbetsmän i kyrkan. Jag är ännu tacksammare nu, allteftersom åren kommit och gått, för min far, som med upplyfta händer sade: ”Nu får det vara slut med allt kritiserande av er lärare eller någon annan.”⁹

Enighet i familjen gör hemmet till en tillflyktens och fridens plats.

Ett barn har rätt att känna att i sitt hem har han en plats för tillflykt, en plats för skydd undan den yttre världens faror och ondska. Enighet och redbarhet i familjen är nödvändigt för att fylla detta behov.¹⁰

Jag har svårt att tänka mig något mera förkastligt i hemmet än frånvaro av enighet och harmoni. Å andra sidan vet jag att det hem där det råder enighet, ömsesidig hjälpsamhet och kärlek, är en bit av himlen på jorden. Jag förmodar att nästan alla av er kan vittna om hur ljuvt livet är i ett hem där dessa dygder har en framträdande plats. Jag omhuldar tacksamt och ödmjukt minnet av att jag som pojke aldrig såg någon missämja mellan far och mor i hemmet, och denna goda vilja och ömsesidiga förståelse har varit det förenande band som hållit samman en lyckligt lot-tad grupp syskon. Enighet, harmoni och god vilja är dygder som ska fostras och omhuldas i varje hem.¹¹

Mycket ofta uppstår oenighet i hemmet som en följd av att den äkta mannen inte vill tappa ansiktet. Han vill göra det på sitt eget sätt, driva igenom sin egen vilja. Hustrur har samma önskan. En del vill absolut ha sista ordet. Äkta män är ibland ännu ivrigare att ha det än hustrur. Var och en försöker rädda sitt eget skinn och istället för harmoni och frid i hemmet uppstår oenighet. Istället för att harmonin bevaras i hemmet så går den förlorad, bara därför att någon försöker rädda sitt själviska liv eller göra på sitt själviska sätt. Det är bättre att undvara denna önskan. Säg ingenting. När denna önskan och känsla av illvilja, av att vilja styra, rinner av dig, och du inte har sagt något, då vinner du ditt liv i hemmet.¹²

Må Gud välsigna er alla, må han vägleda och hjälpa er så att rättfärdighet, harmoni och kärlek till varandra kan råda i era hem.¹³

Enighet i kyrkan leder till framsteg och andlighet.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas mission är att stifta frid och fred. Den levande Kristus är dess överhuvud. Under honom är tiotusentals män i kyrkan gudomligt bemyndigade att representera honom i olika ämbeten. Det är dessa representanters plikt att ge uttryck för broderlig kärlek, först mot varandra, sedan mot hela människosläktet, och att söka enighet, harmoni och frid inom kyrkans organisationer, och därefter genom föredöme sprida dessa dygder till hela världen.¹⁴

I kyrkans grenar och församlingar finns det ingen dygd som är mer befrämjande för utveckling och andlighet än denna princip. När avundsjuka, förtal och skvaller tränger undan det ömsesidiga förtroendet, enigheten och harmonin, då kvävs organisationens utveckling ...

Inre svaghet är farligare och mer ödesdiger än yttre motstånd. Kyrkan har tagit mycken liten, om ens någon, skada av förföljelser och falska anklagelser från okunniga, felunderrättade eller illvilliga fiender. Ett större hinder för kyrkans framåtskridande är de som finner fel, som inte vill göra sin del, som bryter mot buden samt apostatgrupper inom dess egna led.¹⁵

Det är *enighetens* princip som har gjort det möjligt för församlingar, stavar, grenar och missioner i kyrkan att framåtskrida och genomföra de syften som kyrkan har upprättats för. Det kunde inte ha ägt rum med oenighet och hat. Det har funnits svårigheter. Varje medlem i kyrkan har sina egna funderingar. Ibland är dessa funderingar inte samstämmiga med biskopsrådet, eller med stavsprebyskapskapet, eller med kyrkans presidentskap, men var och en måste göra avkall på sina egna funderingar för helhetens bästa, och i detta gemensamma syfte har vi uppnått något som är underbart.

När jag funderar över denna kyrkas framtid, och de unga männens och unga kvinnornas välfärd, såväl som mödrarnas och fädernas välfärd, känner jag att det inte finns något viktigare budskap att ge än att "vara ett" och att undvika sådant som kan skapa splittring bland medlemmarna. Jag vet att den onde inte har något starkare vapen mot någon grupp av män eller kvinnor i denna kyrka än vapnet att driva in en kil av oenighet, tvivel och fiendskap ...

Utmaningen ligger framför oss. Vi får inte misslyckas med de gudomliga befallningar vi har fått som ett folk. Enighet i avsikt, att samtliga arbetar i harmoni inom kyrkans organisation som den uppenbarats av Herren, ska vara vår målsättning. Låt varje medlem, lärare och ledare känna betydelsen av den uppgift som var och en innehar. Alla är viktiga för att Guds verk framgångsrikt ska genomföras, vilket är vår uppgift.¹⁶

Den främsta garantin för enighet och styrka i kyrkan finns i prästadömet, i att hedra och respektera det. O, mina bröder — presidenter för stavar, biskopar för församlingar, och alla som innehar prästadömet — Gud välsigne er i ert ledarskap, i ert ansvar att leda, välsigna och bistå de människor som ni blivit utsedda att presidera över och besöka. Vägled dem att vända sig till Herren och söka inspiration för att kunna höja sig över det låga och simpla, och leva i den andliga sfären.

Erkänn dem som presidrar över er och, när så är nödvändigt, sök deras råd.¹⁷

Må [organisationerna i] kyrkan välsignas med en anda av enighet och harmoni. Må från deras hjärtan bannlysas fiendskapens, skvallrets och förtalets anda, och må de i sina hjärtan bevara den sanning som Jesus uttryckte med följande ord: ”Om I icke ären ett, ären I icke mina.” (L&F 38:27)¹⁸

Låt denna anda av enighet som vår Herre och Frälsare bad om den natt han blev förrådd, vara kännetecknande för denna hans kyrka: Fader, låt dem vara ett, såsom du och jag är ett. [Se Joh 17:11.]¹⁹

Hängivenhet till evangeliets ideal är den säkraste vägen till enighet.

En ledande skribent ... [har sagt]: ”Det finns många goda människor i världen idag, fler som är beredda att tro än någonsin tidigare, men dessa människor har inget ideal som förenar dem, inga fundamentala principer, ingen samstämmig syn på livet, inget gemensamt åtgärdsprogram. Samhället har uppnått en viss självmedvetenhet, har börjat lägga märke till sina problem och behov, men det har ingen tydlig inriktning, ingen organisatorisk impuls, inga allomfattande ideal, ingen kraftfull motivation ... Finns det någonting varigenom vår natur kan uppnå enighet, vår mänskliga ras kan erkänna sitt broderskap, och mänskligheten kan ordna sina angelägenheter gemensamt?”

Vi svarar ja — en sådan enande kraft, ett sådant ideal är Jesu Kristi evangelium som återställdes genom profeten Joseph Smith. Det förklarar människans liv och dess syfte och har inom

sig de nödvändiga frälsande beståndsdelar, ädla ideal och andliga uppmuntran som människohjärtat längtar efter i vår tid.²⁰

”Stor glädje för hela folket” [Lukas 2:10] — Jesu Kristi evangelium är detta goda budskap. Begreppet ”evangelium” betyder bokstavligen ”goda nyheter”, och sådana är de nyheter som kommer från ovan ... I varje tidsutdelning har det funnits tillfällen för människorna att ta emot dessa goda nyheter, och dessa profeter som var i samklang med den Oändlige och som först och personligen hörde dessa goda nyheter, blev ålagda skyldigheten att förmedla dessa goda nyheter till sina medmänniskor, att de som oroas över hur det ser ut i världen kan ta emot det glada budskapet och föras tillbaka till en omgivning av frid, harmoni och god vilja.²¹

Oavsett om det är på havets öar, i Japan, i Syrien, i de skandinaviska länderna, i England, Tyskland, Frankrike eller Holland — varhelst man möter en grupp sista dagars heliga vars tro på Jesu Kristi evangelium är orubblig, finner man denna anda av enighet, kärlek och offervilja för människosläktets bästa. Må Gud välsigna de sista dagars heliga över hela världen, att de ska fortsätta i samma anda.²²

Förslag till studier och diskussion

- Hur är Gud Fadern och Jesus Kristus ett? Vilka är några specifika sätt varpå vi kan stå eniga som kyrka? som familjer? som medlemmar av samhället? (Se s 45–47.) Vilka fördelar kan uppnås genom sådan enighet?
- Vilka är några av de attityder och handlingar som för med sig disharmoni i våra hem och församlingar? (Se s 43–47.) Vad kan vi göra för att öka harmonin och enigheten? Hur kan vi tillämpa president Clarks uttalande (”I Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur”) när vi strävar mot ökad enighet i våra hem och församlingar?
- Hur kan barn påverkas när deras föräldrar talar ovänligt om ledare och lärare? Varför är förtal till större skada för ”den som skymfar än den som blir skymfad”? (Se s 44.)

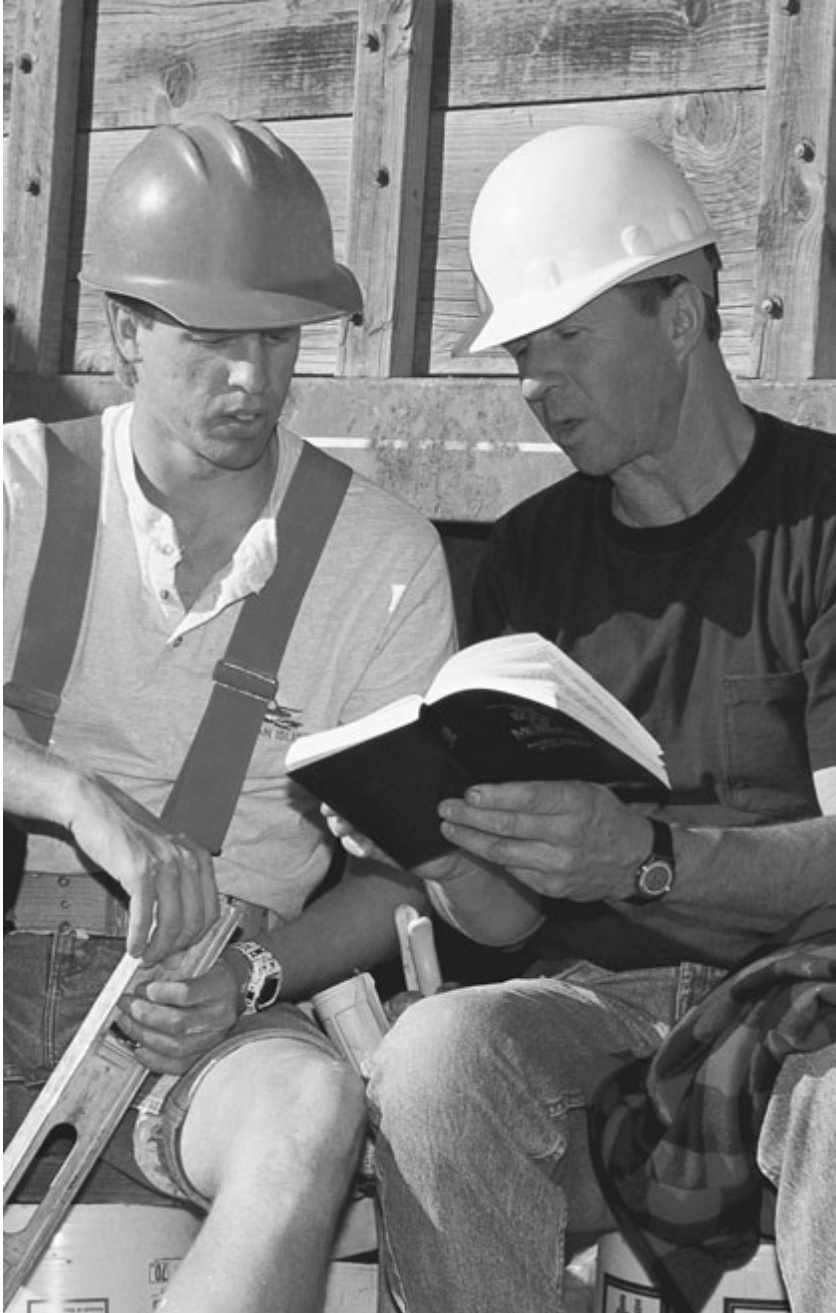
- På vilka sätt kan evangeliet tillfredsställa människors längtan efter enighet och harmoni? (Se s 47–48.) Varför är enighet nödvändigt för att förverkliga Herrens eviga avsikter på jorden?

Skriftställen som hör till detta ämne: Första Korintierbrevet 1:9–10; Mosiah 18:21; Tredje Nephi 11:29–30; Fjärde Nephi 1:2, 15–17; L&F 38:23–27; 105:3–5; Moses 7:18

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1967, s 7.
2. Se Conference Report, apr 1951, s 150–151.
3. Conference Report, apr 1951, s 154.
4. Conference Report, okt 1954, s 132–133.
5. "Unity in the Home—the Church—the Nation", *Improvement Era*, feb 1954, s 77–78.
6. Conference Report, okt 1967, s 6.
7. Conference Report, okt 1967, s 7.
8. Conference Report, apr 1969, s 95–96.
9. Conference Report, apr 1953, s 16.
10. Conference Report, apr 1945, s 144.
11. Conference Report, okt 1967, s 7.
12. Conference Report, apr 1954, s 142.
13. Conference Report, okt 1969, s 137.
14. Conference Report, okt 1964, s 5.
15. "Unity in the Home—the Church—the Nation", *Improvement Era*, feb 1954, s 77.
16. Conference Report, okt 1967, s 5–6.
17. Conference Report, okt 1967, s 6.
18. Conference Report, apr 1967, s 87–88.
19. Conference Report, okt 1934, s 91.
20. Conference Report, apr 1941, s 108; styckeindelningen ändrad.
21. Conference Report, apr 1910, s 106.
22. Conference Report, apr 1925, s 11.

Ansaret att sprida evangeliet åvilar varje medlem i kyrkan.

”Varje medlem en missionär”

*Världen hungrar efter att höra sanningen ... Vi har den.
Klarar vi av uppgiften — det ansvar som Gud har ålagt oss?!*

Introduktion

President David O McKays föräldrar hade konverterat till kyrkan, vilket var följden av proselyterande arbete som missionärer utfört som kallats att verka i Storbritannien. Hans far, David McKay och hans familj, blev medlemmar i kyrkan i Skottland år 1850 som några av de första nyomvända till kyrkan i området. Hans mor, Jennette Evans och hennes familj, blev medlemmar i kyrkan i Wales vid omkring samma tidpunkt trots starkt motstånd från nära släktingar.

Som en följd av det rättfärdiga arv han fått från sina föräldrar hade president McKay ett starkt vittnesbörd om betydelsen av missionsarbete och de långtgående effekterna därav. År 1953, på en resa till Europa, besökte president McKay sin fars enkla barndomshem i Skottland. President McKays son Llewelyn, som följde med honom på resan, skrev följande om upplevelsen:

”[När vi närmade oss hemmet] bröt solen igenom molnen och log mot oss som om den återspeglade glädjen och lyckan i fars hjärta. När vi alla samlades framför hemmet tårades min fars ögon när han såg genom dörren. 'Om det inte hade varit två missionärer som knackade på denna dörr år 1850 så skulle jag inte ha varit här idag!’”²

David O McKays lärdomar

Kyrkans medlemmar har fått i uppdrag att utföra missionsarbete.

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn

och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt 28:19–20)

Sådan var den uppmaning som gavs till de första tolv. Samma uppmaning att vara ett ljus för världen har getts i Läran och förbunden till människorna i denna tidsålder. ”Så har jag upprättat mitt eviga förbund i världen till ett ljus för världen, till ett baner för mitt folk och för icke-judarna att samlas omkring och till ett sändebud att gå före mig och bereda vägen för mig.” [L&F 45:9]

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga var knappt ett år när denna uppmaning gavs genom inspiration till profeten Joseph Smith. Han var själv på sitt tjugosjätte år. Det är förunderligt att ge ett sådant tillkännagivande, storslaget i sin potential, vittomspännande i sin omfattning ...

Den så kallade mormonismen har upprest ett baner för nationerna, och med ord lika innehållsrika som de jag läste i uppenbarelse, inbjuder den världen till fred, till vila, till tacksamhet.³

Orden ... ”gå ut i hela världen” är verkligen den missionärsuppmaning som den uppståndne Kristus gav till sina apostlar. I själva verket säger han:

Betrakta detta verk oavslutat tills alla nationer har tagit emot evangeliet och blivit mina lärjungar ...

Med samma direkta uppmaning från den uppståndne Herren, som tillsammans med Fadern visade sig i början av 1800-talet, förkunnar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga evangeliet för ”varje nation, släkt, tungomål och folk”, så snabbt som tillgängliga resurser medger.⁴

Varje sista dagars helig bör ägna sig åt missionsarbete.

Om jag skulle formulera de två mest betydelsefulla övertygelsena i de sista dagars heligas hjärtan så skulle det bli: För det

första, *en varaktig övertygelse att evangeliet, som det lärdes ut av Återlösaren när han bodde bland människorna och som senare förändrades och förvrängdes av människorna, har återställts av Återlösaren i dess renhet och fullbet*; och för det andra, vilket är en naturlig följd av det första, en övertygelse i varje medlems hjärta i denna kyrka att ansvaret att predika det återställda evangeliet för varje nation, släkte och tungomål åvilar kyrkans medlemmar.⁵

Jag påminns om att när Kristus var på jorden sade han till vissa män, som också hade kunskap om hans gudomlighet, att alla de som har denna kunskap om att Gud finns och att Kristi evangelium är sant, har ett ansvar. ”Men den som inte känner till den och gör något som förtjänar spöstraff, han skall piskas med få rapp. Var och en som har fått mycket, av honom skall det krävas mycket. Och den som blivit betrodd med mycket, av honom skall det utkrävas så mycket mer.” [Luk 12:48] Så med denna kunskap som de sista dagars heliga har följer ett mäktigt ansvar. Guds folk ses i skrifterna, såväl forntida som nutida, som ett utvalt folk, ett konungsligt prästadöme, ett egendomsfolk, som ett ljus på ett berg. ”Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.” [Matt 5:14–16]⁶

Vilket ansvar ... att hjälpa goda män och goda kvinnor över hela denna värld att känna Gud, och att veta vilken mission de har på jorden! Fäder och mödrar, medarbetare, inser ni idag till fullo vad det innebär att åta sig ansvaret att föra ut budskapet om frid och god vilja till alla människor?⁷

Världen hungrar som aldrig förr i dess historia efter att höra sanningen. Vi har den. Är vi jämbördiga med uppgiften — det ansvar som Gud har ålagt oss?⁸

Varje medlem i kyrkan bör vara omvänd och ha kunskap om evangeliet, bland annat kunskap om skrifterna. Hur underbart det vore om alla medlemmar i kyrkan, som Petrus fordom, ”skulle hålla Kristus helig i sina hjärtan, och vara beredda att svara

var och en som begär att de förklarar det hopp de äger.” (Se 1 Petr 3:15.)

Kyrkans ansvar är att predika Jesu Kristi evangelium så som det återställts av profeten Joseph Smith, inte bara att predika det och förkunna det genom ord, genom att dela ut litteratur, utan framför allt genom att leva efter evangeliet i våra hem och i våra arbeten, ha tro och vittnesbörd i våra hjärtan och utstråla det varhelst vi beger oss ... Det finns ingenting som kan förhindra sanningens framåtskridande förutom vår egen svaghet eller uraktlåtenhet att göra våra plikt.⁹

Varje medlem är en missionär. Han eller hon har ansvaret att föra någon: en mor, en far, granne, medarbetare, vän, i kontakt med evangeliets budbärare. Om varje medlem tar på sig detta ansvar och ser till att denna mor eller far eller någon annan träffar de bemyndigade representanterna för kyrkan, kan ingen kraft på jorden förhindra denna kyrka från att tillväxa. Och personlig kontakt är vad som kommer att påverka dessa undersökare. Denna personliga kontakt, hur den ska se ut och hur den inverkar, beror på dig. Och det är en sak som jag vill betona. Det finns ett ansvar som ingen människa kan undfly, och det är det personliga inflytandets ansvar ... Det är vad du är, inte vad du låtsas vara som får människor att bli undersökare.¹⁰

Varje medlem i kyrkan bör vara en missionär. Han är troligen inte bemyndigad att gå från hus till hus, men han är bemyndigad, genom sitt medlemskap, att vara ett bra exempel som granne. Grannar håller ett vakande öga på honom. Grannar håller ett vakande öga på hans barn. Han är ett ljus och det är hans ansvar att inte sätta detta ljus under skäppan, utan det bör sättas på ett berg där alla människor kan vägledas av det ...

Om ni lever i enlighet med dessa enkla principer enligt de förbund ni ingått vid vattnets rand och därefter på sakramentsmötena, och många av er i Guds hus, uppfyller ni en ädel mission och Gud kommer att belöna er.

Må varje medlem i kyrkan erfara denna förvandling i sitt liv, och leva på ett sådant sätt att andra, som ser hans goda gärningar, vill prisa vår Fader i himlen.¹¹

Evangeliet är vårt ankare. Vi vet vad det står för. Om vi lever efter det, känner det och talar väl om evangeliet, om prästadömet, om dess representanter, till och med talar väl om våra fiender, känner vi oss själva lyckligare och vi kommer att predika Jesu Kristi evangelium. Alla kan göra detta. Det är möjligt. Gud har inte bett oss göra det och därefter berövat oss förmågan därtill.¹²

Heltidsmissionärer måste vara värdiga att tjäna.

I kapitel 4 av Läran och förbunden fick profeten Joseph Smith en uppenbarelse om att ”ett underbart verk skall påbörjas ibland människornas barn.

Sen därför till, o I, som inträden i Guds tjänst, att I tjäna honom av allt edert hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka, att I mån stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen.” (L&F 4:1–2) ...

Vad som är betecknande i denna uppenbarelse, och i andra som gavs under ungefär samma tid, är att i dem nämns väsentliga kvalifikationer hos dem som skulle delta i genomförandet av detta förunderliga verk. Dessa kvalifikationer var inte *innehav av rikedomar, inte samhällsrang, inte politiska uppdrag, inte militära bedrifter, inte ädel härkomst*, utan *en önskan att tjäna Gud av allt ”hjärta, förmåga, själ, sinne och styrka”*, andliga egenskaper som *förädlar själen*. Jag upprepar: Inte popularitet, inte rikedom, ingen teologisk utbildning i kyrkans styrelse — men ändå ska ”ett underbart verk komma fram bland människornas barn”.¹³

Det finns vissa normer som bör vägleda [biskopar och stavs-presidenter] när de kallar våra missionärer. För det första, kalla ingen [missionär] i syftet att rädda honom eller henne. Den unge mannen börjar bli egensinnig och du tror att en mission skulle göra honom gott. Det är möjligt. Men det är inte därför du ska sända ut honom. Välj [missionärer] som är värdiga att representera kyrkan, se till att de är tillräckligt mogna, och, framför allt, att de har karaktär.¹⁴

Det är bra om vi tänker mindre på hur nyttigt det skulle vara för dessa representanter, och mer på hur pass förberedda och

lämpliga de är för att genomföra de uppgifter som ingår i en missionskallelse. När ni väljer en missionär är det bra att komma ihåg följande frågor:

Är han en värdig representant för kyrkan?

Har han tillräcklig viljekraft att motstå frestelser?

Har han hållit sig moraliskt ren under tiden hemma och genom denna norm visat att han är kapabel att motstå frestelser på missionsfältet?

Har han varit aktivt verksam i kyrkans organisationer?

Har han åtminstone en glimt av vad kyrkan har att erbjuda världen?

Har han fångat en glimt av att kyrkan är det mest storslagna i världen, den enda grupp som är bemyndigad att representera Herren Jesus Kristus i arbetet med människosläktets frälsning? ...

Har han, genom bön, eller upplevelse, känt Guds närhet, så att han kan närma sig Herren som han skulle närma sig sin jordiska far?¹⁵

Varje äldste som går ut för att predika evangeliet måste därför först och främst leva efter evangeliet enligt sin bästa förmåga, och ha en övertygelse i sitt hjärta att han predikar sanningen. Det är sant att detta vittnesbörd till en början kan vara något obestämt, men alla våra barn har det i någon mån ... Genom studier, tjänande, ödmjukhet och bön, kommer detta vittnesbörd att stärkas.

En annan kvalifikation är denna: Varje äldste bör alltid vara en kristuslik gentleman. Vad är en gentleman? ”Den som är uppriktig” — som inte har något att dölja, ingen undvikande blick till följd av dåligt samvete. ”Den som är lojal” — lojal mot sanningen, mot dygden, mot visdomsordet — ”sann, med ett vänligt och behagligt uppträdande, redbar personligen och i sin bedömning av andra, lika trofast mot sitt ord som mot lagen, och likaså trofast mot Gud och människor — en sådan man är en sann gentleman”, och en sådan man bör den äldste i denna kyrka vara som går ut för att kristna världen.¹⁶

Varje diakon, lärare och präst, varje äldste i kyrkan förstår att om han ska vara värdig att vara en representant för Kristi kyrka,

President McKay instruerade biskopar och stavspreidenter att "välja [missionärer] som är värdiga att representera kyrkan".

måste han vara måttfull i sina vanor och moraliskt ren. Han blir undervisad om att det inte finns någon dubbel norm för kyskhet, att varje ung man, såväl som varje ung kvinna, ska hålla sig fri från sexuell orenhet ...

Dessa unga män har undervisats om att de går ut som kyrkans representanter, och att en representant i vilken organisation som helst — ekonomisk eller religiös — måste besitta åtminstone en framträdande egenskap, och det är: pålitlighet. Han hade rätt som sade: "Att vara betrodd är en större komplimang än att vara älskad." Och vem representerar dessa missionärer? För det första representerar de sina föräldrar, de har ansvaret att bevara deras

goda namn obefläckat. För det andra representerar de kyrkan, särskilt den församling där de bor. Och för det tredje representerar de Herren Jesus Kristus, vars bemyndigade tjänare de är.

Dessa ambassadörer, för sådana är de, representerar dessa tre grupper och i denna representation har de ett av de främsta ansvaren i sitt liv.¹⁷

Många välsignelser är en följd av missionsarbete.

Om du vill få ett starkare vittnesbörd och få det uppenbarat för dig nu att Kristus hjälper dig i ditt arbete och vägleder sin kyrka, så är det bästa sättet att få detta att ... göra sin plikt ... att utföra missionsarbete.¹⁸

Att tjäna ... på missionsfältet är till välsignelse för alla människor. Det erkänns som sådant av tusentals föräldrar över hela kyrkan som uppskattar värdet av sådant arbete för sina söner och döttrar, som genom denna erfarenhet får en fördjupad uppskattning av hemmet och evangeliet. Föräldrar vet också att missionsarbete för med sig kunskap om evangeliets sanningar, som kanske de unga männen har känt men inte uttryckt.¹⁹

Många av oss har inte insett värdet och de potentiella möjligheter som ges genom denna stora del av kyrkans verksamhet [missionsarbetet].

1 — Som exempel på frivilligt tjänande i Mästarens tjänst är det oöverträffat.

2 — Som sporre till rent leverne bland ungdomarna, som bidragande faktor till uppbyggande av karaktären är dess inflytande ovärderligt.

3 — Som utbildande och upplyftande inflytande i våra samhällen är dess inverkan tydlig.

4 — Som bidragande faktor till bättre förståelse mellan nationerna, och för att upprätta internationell vänskap, utövar det ett avsevärt inflytande.

5 — Eftersom det är den Allsmäktiges avsikt att frälsa individen ... fungerar missionsarbetet högst harmoniskt med genomförandet av denna eviga plan!

”Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon ...

Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!

Och om I kunnen glädja eder storligen över en enda själ, som I haven fört till mig i min Faders rike, huru mycket större glädje skolen I icke hava, om I fören många själar till mig!” (L&F 18:10, 15–16)²⁰

Människornas hjärtan måste förändras. Av denna anledning kom Kristus till världen. Den huvudsakliga avsikten med att predika evangeliet är att förändra människors hjärtan och liv, och ni bröder som besöker stav efter stav och hör deras vittnesbörd som nyligen blivit omvända ... kan vittna om hur omvändelsen har förändrat deras liv. Genom sådan omvändelse för de med sig frid och god vilja till världen i stället för stridigheter och lidande.²¹

Våra missionärer ... förkunnar nu för en plågad värld att det budskap som gavs vid Frälsarens födelse — ”frid på jorden, till människor hans välbehag” (se Luk 2:14] — kan bli en realitet här och nu genom lydnad mot evangeliets principer.²²

Förslag till studier och diskussion

- President McKay uttryckte ofta tacksamhet för de missionärens arbete som undervisade hans föräldrar. Hur har du eller någon du känner välsignats av missionsarbete?
- Var finns ansvaret för missionsarbete idag? (Se s 51–55.) Vilka möjligheter har vi att följa president McKays uppmaning om att varje medlem bör vara en missionär? Hur kan vi förbereda oss att uppfylla detta ansvar?
- Vilka resurser har kyrkan försett oss med för att hjälpa oss att sprida evangeliet? På vilka sätt har vi blivit instruerade att hjälpa heltids- och församlingsmissionärerna i vårt område?
- Vilka egenskaper krävs för att verka som missionär på heltid? (Se s 55–57.) Varför är värdighet och pålitlighet nödvändigt för missionsarbete?

- Vad kan ungdomar göra för att förbereda sig för att verka som missionärer? Vad kan vuxna göra för att hjälpa ungdomar att förbereda sig för att verka som missionärer?
- Hur kan personer med fysiska eller mentala begränsningar främja missionsarbetet? Vilka alternativa sätt att verka i kyrkan finns för dem?
- På vilka sätt kan äldre par vara en betydelsefull tillgång på missionsfältet?

Skriptställen som hör till detta ämne: Tredje Nephi 12:14–16; L&F 4:1–7; 18:15–18; 75:2–5; 88:81; 90:11

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1945, s 113–114.
2. Llewelyn R McKay, *Home Memories of President David O. McKay* (1956), s 15; styckeindelningen ändrad.
3. "Every Member a Missionary", *Improvement Era*, okt 1961, s 710–711.
4. Conference Report, okt 1949, s 118.
5. Conference Report, apr 1927, s 102.
6. Conference Report, okt 1910, s 47.
7. Conference Report, apr 1927, s 106.
8. Conference Report, okt 1945, s 113–114.
9. Conference Report, okt 1969, s 88–89; styckeindelningen ändrad.
10. "Tal av president David O McKay för den nordbrittiska missionen, 1 mars 1961, Släkt- och kyrkohistoriska arkivet, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, s 2–3.
11. Conference Report, okt 1958, s 93–94.
12. Conference Report, apr 1910, s 110.
13. Conference Report, okt 1966, s 86.
14. Conference Report, apr 1950, s 176.
15. Conference Report, apr 1961, s 96.
16. Conference Report, apr 1927, s 106.
17. Conference Report, okt 1949, s 119–120.
18. Conference Report, okt 1959, s 89.
19. Conference Report, apr 1961, s 96.
20. Conference Report, okt 1949, s 117.
21. Conference Report, okt 1953, s 11.
22. Conference Report, okt 1966, s 87.

Uppståndelsens innebörd

*Liksom Kristus lever efter döden, ska alla människor
göra det, var och en ta den plats i nästa värld
som han eller hon är bäst lämpad för.¹*

Introduktion

Ar 1912 drabbades äldste David O McKay, då medlem i de tolvsvorum, och hans hustru Emma Ray, av sin första stora sorg som föräldrar när deras två och ett halvt år gamla son Royle, gick bort. Äldste McKays redogörelse för denna händelse visar den hjärtesorg han kände men visar också hans tro på en framtida uppståndelse:

”Måndag, 8 april 1912. O, vilken natt av lidande för vår älskade pojke! Varje andetag han drog tycktes plåga honom! Läkarna undersökte honom denna morgon och upptäckte att hans smärta berodde på pleurit [lungsäcksinflammation] på båda sidor. När vi hörde detta förlorade vi nästan hoppet, men senare [när läkaren] berättade för oss att undersökningen visat honom vilken bakterie som förorsakat infektionen och att han hade ett motgift, fattade vi återigen mod.

Men Royle var för svag och sjukdomens komplikationer för många. Han kämpade tappert hela dagen och tog emot de små läkemedelspreparat som gavs till honom med jämna mellanrum lika villigt som en fullvuxen person skulle ha gjort. Klockan 21.30 gav pappa, Thomas E [McKay] och jag honom en välsignelse på nytt. Ray kände sig mycket hoppfull och lade sig ner bredvid honom på sängen för att få lite vila. Snart blev hans puls svagare och vi förstod att vårt lilla barn snart skulle lämna oss. ’Mamma’ var det sista ord som kom från hans dyrbara läppar. Strax före slutet sträckte han ut sina små händer och när jag lutade mig ner för att krama honom lade han sina armar om min

"Den bokstavliga uppståndelsen från graven var verkligbet för de lärjungar som var nära bekanta med Kristus ... De hade bevittnat detta."

nacke och gav mig den sista av många av de mest kärleksfulla kramar som en far någonsin fått från ett älskat barn. Det verkade som om han förstod att han skulle gå bort och ville säga: 'Adjö, pappa', men hans röst var redan tystad av svaghet och smärta. Jag är säker på att han kände igen sin mamma en stund senare. Hon hade bara vilat sig några minuter och när hon lade märke till sjuksköterskornas oro lutade hon sig genast över sitt älskade barn och lämnade honom inte förrän vi försiktigt ledde henne ut från det rum från vilket döden hade tagit vår lilla pojke.

Slutet kom klockan 1:50 på morgonen utan så mycket som en muskelryckning. 'Han är inte död, utan han sover' har aldrig varit mera tillämbart på någon själ, för han gick verkligen bort för att vila. Han dog inte."²

David O McKays lärdomar

Jesu apostlar blev vittnen till realiteten i hans uppståndelse.

För omkring två tusen år sedan ... fanns det en del ganska dystra apostlar. Petrus var tungsint; Johannes sörjde, liksom Maria, Kristi moder. De andra apostlarna hade flytt. Judas hade insett vilket brott han hade begått. Vilken dyster natt!

Nästa morgon uppstod Kristus ... Eftersom detta är sant är denna händelse ett bevis på att själen är odödlig, att nära och kära existerar på andra sidan, att deras personlighet bevaras. De är lika verkliga i denna andliga miljö som Kristi ande när han predikade för andarna i fängelset.³

Närheten till händelsen [Jesu uppståndelse] gör att det bevis som lämnades av apostlarna får ökat värde. Ett djupare värde av deras vittnesbörd ligger i det faktum att apostlarna drabbades av modfällighet och dysterhet i och med Jesu död. I två och ett halvt år hade de uppehållits och inspirerats av Kristi närhet. Men nu var han borta. De var lämnade ensamma och verkade förvirrade och hjälplösa ...

"Vad var det som plötsligt förändrade dessa lärjungar till självsäkra, orädda, hjältemodiga talesmän för Jesu Kristi evangelium? Det var uppenbarelsen om att Kristus hade uppstigit från graven.

De löften han gett hade gått i uppfyllelse, hans mission som Messias hade fullbordats.” ...

Markus återger inte själv något framträdande av den uppståndne Herren, men han vittnar om att ängeln vid graven tillkännagav uppståndelsen och lovade att Herren skulle möta sina lärjungar. Av Markus hör vi det härliga tillkännagivandet om världens första tomma grav. För första gången i mänsklighetens historia ersattes orden ”här ligger” av det gudomliga budskapet ”han har uppstått”. Ingen kan tvivla på att Markus var övertygad i sin själ om den tomma gravens realitet. För honom var inte uppståndelsen något man kunde ifrågasätta — den var verklig, och hans Herres och Mästares framträdande bland människorna var ett faktum som var inpräntat i hans sinne utan skuggan av ett tvivel. Han ägnade sitt liv åt att förkunna denna sanning, och om de historiska uppteckningarna stämmer beseglade han sitt vittnesbörd med sitt blod.

En annan som skrev ner ögonvittnenas vittnesbörd var Lukas, en hedning, eller, som några tror, en proselyt från Antiokia i Syrien, där han verkade som läkare. (Kol 4:14) Även några av hans mest hårda, nutida kritiker har satt honom i främsta ledet som historiker, och hans personliga kontakt med några av de första apostlarna gör hans uttalanden ovärderliga.

Vad han skrev var följden av personliga efterforskningar och undersökningar, och hämtades från alla tillgängliga källor. Särskilt intervjuade och skrev han ner deras utsagor som ”från början var ögonvittnen och ordets tjänare”. Han bedyrar att han ”noggrant efterforskat allting från begynnelsen”, så att han skulle ”skriva ner dem i rätt ordning”. [Se Luk 1:1–4.] Detta innebär att Lukas tog emot vittnesbörd direkt från dessa ”ögonvittnen” själva och inte från tidigare berättelser.

Enligt alla trovärdiga vittnen har vi Lukasevangeliet som det kom från hans egen hand. I kapitel 24 vittnar Lukas om det gudomliga budskapet: ”Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått.” [Luk 24:5–6]

Med lika stor förvisning om deras riktighet kan vi acceptera hans uttalanden och vittnesbörd om Petrus och Paulus och andra apostlars vittnesbörd om uppståndelsen. ”[Kristus] visade

sig för dem efter sitt lidande och gav dem många bevis på att han levde, då han under fyrtio dagar lät sig ses av dem och talade med dem om Guds rike.” [Apg 1:3] Vem kan tvivla på Lukas absoluta övertygelse om uppståndelsens realitet?

Det är sant att varken Markus eller Lukas vittnar om att de personligen såg den uppståndne Herren, och därför framhåller somliga att deras skrivna vittnesbörd inte kan tas som förstahandsbevis. Att de inte vittnar om detta, och ändå var övertygade om att andra hade sett honom, visar hur obestridligt beviset var bland apostlarna och andra lärjungar om att uppståndelsen var verklig.

Men lyckligtvis finns det i ett dokument ett ögonvittnes personliga vittnesbörd om att Jesus visat sig efter sin död och begravning. Detta personliga vittnesbörd bestyrker inte bara de två mäns vittnesbörd som jag har citerat utan också andras. Jag syftar på Saul, en jude från Tarsus, utbildad vid Gamaliels fötter, en strikt farise, och före sin omvändelse en bitter förföljare av alla som trodde att Jesus från Nasaret hade uppstått från de döda. I det äldsta autentiska dokument som intygar Kristi uppståndelse finner vi följande ord av Paulus till korintierna:

”Jag meddelade er det allra viktigaste, vad jag själv hade tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna, och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv. Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu lever, medan några är insomnade. Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna. Allra sist visade han sig också för mig, som är såsom ett ofullgånget foster.” [1 Kor 15:3–8]⁴

Världslig skepticism kan inte upphäva ögonvittnens vittnesbörd.

Alltför många i vår tid påminner om männen på Areopagen för två tusen år sedan som uppförde ett altare åt ”en okänd gud”, men som visste föga eller ingenting om honom. Vi läser att Paulus på sin väg till Areopagen såg magnifika statyer som uppförts till olika gudar ... Här samlades ofta filosofer och domare, de skickligaste

tänkarna, de visaste i den forntida världen, och begrundade och diskuterade livets mysterier och människans framtid.

Mitt i all denna världsliga visdom stod det en ensam liten brunögd man som ansåg att en stor del av deras filosofi var falsk och att deras bilddyrkan var ett stort misstag — den enda människa i denna stora stad av intellektuella som visste genom erfarenhet att en människa kan passera genom dödens portaler och leva ... När Paulus höll en värtalig predikan om Guds personlighet lyssnade filosoferna nyfiket men uppmärksamt tills dess han vittnat om att Gud uppväckt Jesus från de döda.

När de fick höra om uppståndelsen började några håna och alla utom några få vände sig bort och lämnade honom som hade förkunnat sanningen, ensammare än någonsin. [Se Apg 17:22–33.] Idag, som det var på Areopagen, är det några som hånar när vi talar om de dödas uppståndelse och andra som tvivlar och vänder sig bort. Idag, som då, är det alltför många män och kvinnor som har andra gudar som de skänker mer eftertanke än den uppståndne Herren ...

Fastställ det som ett faktum att Kristus tog upp sin kropp och visade sig som en förhärliagd, uppstånden varelse, och du besvarar den fråga som ställts i alla tidsåldrar — ”Kan en människa få liv igen som en gång dött?” [Se Job 14:14.]

Att den bokstavliga uppståndelsen från graven var verklighet för de lärjungar som vara nära bekanta med Kristus, är helt säkert. De hyste inget som helst tvivel. De hade bevittnat detta. De visste för deras ögon såg, deras öron hörde och deras händer kände deras uppståndne Frälsares kroppsliga närvaro.”⁵

Att människans ande segerrikt passerar dödens portaler in i det eviga livet är ett av de härliga budskap som Kristus, vår Återlösare, lämnade. För honom är detta jordiska liv bara en dag och dess slut endast livets sols nedgång. Döden, blott en sömn, följs av ett härligt uppvaknande i en evig tillvaros morgon. När Maria och Marta endast såg sin bror som ett lik i den mörka och tysta graven, såg Kristus honom fortfarande som en levande varelse. Detta faktum uttryckte han i två ord: ”... Lazarus sover ...” (Joh 11:11) Om alla ... visste att den korsfäste Kristus verkligen uppstod på den tredje dagen — att hans ande, efter att ha mött

och umgåtts med andra i andevärlden, återigen gav liv åt hans stungna kropp, och att han, efter att ha vistats bland människorna i fyrtio dagar, uppsteg som en förhärligad själ till sin Fader — vilken välgörande frid skulle då inte komma till de själar som nu plågas av tvivel och osäkerhet!

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga står med Petrus, med Paulus, med Jakob och med alla andra forna apostlar som inte bara accepterade uppståndelsen som bokstavligt sann, utan som fullbordandet av Kristi gudomliga mission på jorden.⁶

Den senaste och främsta bekräftelsen på att Jesus uppstod från graven är att Fadern och Sonen visade sig för profeten Joseph Smith, artonhundra år efter denna händelse ... Detta underverk av liv är inte bara betydelsefullt i sig självt, utan också i dess samband med alla de grundläggande principerna i sann kristendom.⁷

Kristi uppståndelse bekräftar Guds allmakt och människans odödlighet.

I över fyra tusen år hade människan blickat in i graven och bara sett livets slut. Av alla de miljoner som gått in däri hade inte en enda person återvänt som en uppstånden, odödlig varelse. ”På hela jordens yta fanns det inte en enda tom grav. Inget mänskligt hjärta trodde, ingen mänsklig röst förkunnade att det fanns en sådan grav — en grav berövad makten av en segerherre starkare än människans stora fiende, döden.”

Det var därför ett nytt och härligt budskap som ängeln gav till de kvinnor som förskräckt och kärleksfullt närmade sig den grav i vilken Jesus hade begravts: ”... Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är inte här. Se, här är platsen, där de lade honom.” (Mark 16:6)

Om ett underverk är en övernaturlig händelse vars orsaker ligger bortom människans begränsade visdom, då är Jesu Kristi uppståndelse alla tiders mest enastående underverk. I den uppenbaras Guds allmakt och människans odödlighet.

Uppståndelsen är emellertid ett underverk enbart i den bemärkelsen att den är bortom människans fattningsförmåga och insikt. För alla dem som accepterar den som ett faktum är den enbart en

manifestation av en oföränderlig livets lag. Eftersom människan inte förstår lagen kallar hon den för ett underverk.⁸

Uppståndelsen och våren har nära anknytning, inte för att det i naturen finns någon exakt motsvarighet till uppståndelsen, men det finns så mycket som leder tanken till UPPVAKNANDE. Lik dödens stillhet har den stränga vintern hållit allt grönskande liv i sitt grepp, men när våren närmar sig tvingar värmens och ljusets livgivande makt honom att släppa sitt tag, och vad som verkade dött kommer fram med nytt liv, uppfriskat och stärkt efter en fridfull sömn.

Så är det med människan. Det vi kallar död liknar Jesus vid sömn. "Lasarus sover", sade han till sina lärjungar. [Se Joh 11:11.] "Hon sover", var hans tröstande ord till en liten flickas sörjande föräldrar. [Se Mark 5:39.] Faktum är att det för världens Frälsare inte finns något sådant som död — bara liv — evigt liv. Han kunde i sanning säga: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör." [Joh 11:25]

Med denna försäkran bör lydnad mot evig lag vara en glädje, inte en börda, för livet är glädje, livet är kärlek ... Lydnad mot Kristus och hans lagar skänker liv. Må varje återkommande påsk framhålla denna sanning, och fylla våra själar med den gudomliga förvisningen att Kristus verkligen har uppstått och att människans odödlighet är säkerställd genom honom.⁹

De trofasta får det tröstande vittnesbördet om uppståndelsen.

Det finns ingen orsak att vara rädd för döden, det är bara en tilldragelse i livet. Den är lika naturlig som födelsen. Varför skulle vi vara rädda för den? En del är rädda för den eftersom de tror att den utgör livets slut, och livet är ofta det dyrbaraste vi har. Evigt liv är människans största välsignelse.

Om människorna bara skulle "göra hans vilja" [se Joh 7:17], i stället för att utan hopp se på den mörka och dystra graven, så skulle de blicka mot himlen och veta att Kristus är uppstånden!

Ingen människa kan acceptera uppståndelsen och vara konsekvent i sin tro utan att också acceptera existensen av en person-

lig Gud. Genom uppståndelsen besegrade Kristus döden och blev en odödlig själ. ”Min Herre och min Gud” (Joh 20:28) var inte bara ett innehållslöst utrop från Thomas när han skådade sin uppståndne Herre. När vi en gång har accepterat Kristi gudomlighet är det lätt att föreställa sig hans Fader lika personlig som han, eftersom Jesus sade: ”Den som har sett mig har sett Fadern ...” (Joh 14:9)¹⁰

Eftersom Kristus levde efter döden, ska alla människor göra det. Var och en ska inta den plats i den nästkommande världen som han är bäst lämpad för. Uppståndelsens budskap är därför det mest trösterika, det mest härliga som någonsin givits till människan, för när döden tar en älskad person ifrån oss, tröstas våra bedrövade hjärtan av hoppet och den gudomliga försäkran i orden:

”Han är inte här, han har uppstått.” [Se Matt 28:6] Eftersom vår Återlösare lever ska också vi leva. Jag bär vittnesbörd för er att han lever. Jag vet det, och jag hoppas att ni har visshet om denna gudomliga sanning.¹¹

Jesus gick igenom jordelivets alla erfarenheter på samma sätt som du eller jag. Han visste vad lycka var, han erfor smärta. Han både gladd sig och sörjde med andra människor. Han visste vad vänskap var. Han erfor också den sorg som förrädare och falska anklagare orsakar. Han dog en timlig död på samma sätt som du och jag kommer att göra. Eftersom Kristus levde efter döden ska du göra det, liksom jag ...

Jesus var den enda fullkomliga människa som någonsin levat. När han steg upp från de döda besegrade han döden och är nu jordens Herre. Hur ytterst svag, hur extremt dåraktig är inte den som medvetet förkastar Kristi sätt att leva, särskilt i ljuset av det faktum att en sådan förkastelse bara leder till olycka, elände och till och med till död! ...

När denna tro [på Jesus Kristus] ligger i blodet hos kristna runt om i världen och de känner lojalitet i sina hjärtan mot den uppståndne Kristus och mot de principer som hör samman därmed, då har människosläktet tagit det första stora steget mot den varaktiga fred som vi dagligen ber om.¹²

Det finns många så kallade kristna som inte tror på den bokstavliga uppståndelsen, och på era skuldror och på andras skuldror i denna kyrka vilar ansvaret att för världen förkunna hans gudomliga Sonskap, hans bokstavliga uppståndelse från graven och att han personligen visade sig i Faderns närhet för profeten Joseph Smith.¹³

Förslag till studier och diskussion

- Vilka bevis finns för Jesu Kristi bokstavliga uppståndelse? (Se s 63–65, 67.) Hur har ditt vittnesbörd om Jesu uppståndelse stärkts av vittnesbörden från hans forntida och nutida apostlar?
- På vilka sätt försöker ”världslig visdom” ifrågasätta realiteten i Jesu uppståndelse? (Se s 65–66.)
- På vilket sätt är läran om uppståndelsen en grundläggande del av frälsningsplanen?
- President McKay lärde att uppståndelsen är en ”manifestation av en oföränderlig livets lag” och att ”uppståndelsen och våren har nära anknytning”. Vilka likheter finns det mellan uppståndelsen och våren? (Se s 68.) Hur kan du använda denna jämförelse för att hjälpa barn förstå uppståndelsen?
- Hur kan vi få eller stärka ett vittnesbörd om uppståndelsen? (Se s 68–69.) Hur påverkar ditt vittnesbörd om uppståndelsen de beslut du fattar? Vilka andra principer inom evangeliet är lättare att förstå när vi fått ett vittnesbörd om uppståndelsen?
- Hur minskar kunskapen om uppståndelsen den sorg som hör samman med döden och hur bidrar den till att trösta dem som sörjer? (Se s 68–69.) Vilka exempel har du sett på människor som stärkts i sina prövningar genom sitt vittnesbörd om uppståndelsen?
- Varför är det så viktigt för människosläktet med en uppstånden Gud?

Skriftställen som hör till detta ämne: Job 19:25–27; Markus 16:1–6; Apostlagärningarna 2:22–32; 4:33; Första Korintierbrevet 15:3–8; Tredje Nephi 11:15; L&F 76:22–24

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1966, s 59.
2. Citerad i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 84–85.
3. Conference Report, apr 1950, s 178.
4. Conference Report, apr 1939, s 112–114; styckeindelningen ändrad.
5. Conference Report, apr 1944, s 120–122; styckeindelningen ändrad.
6. Conference Report, apr 1966, s 57; styckeindelningen ändrad.
7. Conference Report, apr 1944, s 120; styckeindelningen ändrad.
8. Conference Report, apr 1966, s 56.
9. Conference Report, apr 1939, s 115.
10. Conference Report, apr 1966, s 58–59.
11. Conference Report, apr 1944, s 125.
12. Conference Report, apr 1966, s 59.
13. Conference Report, apr 1950, s 179.

"En av mitt livs mest värdefulla erfarenheter är kunskapen att Gud bör trons bön."

Bönens kraft

Gud kommer att vara där för att leda den som ”söker honom i tro av all sin styrka och hela sin själ”.¹

Introduktion

På våren 1921 besökte äldste David O McKay och broder Hugh J Cannon Nya Zeeland som en del av sin världsomfattande rundtur till kyrkans missioner. En söndag skulle äldste McKay tala på eftermiddagen vid en konferens för de heliga. Men när han vaknade den morgonen var han sjuk och så hes att han knappt kunde viska. Inte desto mindre kom han till konferensen med tro på att han skulle kunna förmedla sitt budskap. Senare skrev han:

”Ett tusen människor ... samlades till eftermiddagsmötet. De kom med nyfikenhet och höga förväntningar. Det var min plikt att ge dem ett budskap, men jag var inte endast för hes för att tala och bli hörd av folket, jag var också sjuk.

Men med en högst innerlig vädjan i mitt hjärta om gudomlig hjälp och vägledning, reste jag mig upp för att utföra min plikt. Min röst var skrovlig och hes ...

Då hände något som aldrig tidigare hade hänt mig. Jag började tala om mitt ämne med all den uppriktighet och glöd jag kunde uppbringa och talade så högt jag kunde. Jag kände hur min röst blev klarare och fick mer resonans och jag glömde snart min röst och tänkte bara på den sanning jag ville att mina åhörare skulle förstå och acceptera. Jag fortsatte att tala i fyrtio minuter och när jag slutade kände jag att min röst var lika tydlig och klar som den någonsin varit ...

När jag berättade för broder Cannon och några andra bröder hur innerligt jag hade bett om att få den välsignelse jag tagit emot, sade han: ”Jag bad också — jag har aldrig bett med större iver för någon talare i mitt liv.”²

David O McKays lärdomar

Gud är ett personligt väsen som vi kan närma oss i bön.

Jag har alltsedan min barndom omhuldat sanningen att Gud är ett personligt väsen, att han verkligen är vår Fader som vi kan närma oss i bön och få svar från. En av mitt livs mest värdefulla erfarenheter är kunskapen att Gud hör trons bön. Det är sant att svaret på våra böner inte alltid kommer direkt eller vid den tidpunkt eller på det sätt som vi förväntar oss, men det kommer, och vid en tidpunkt och på ett sätt som är bäst för den som upp-sänder bönen.

Det har emellertid funnits tillfällen när jag har fått direkt och omedelbar förvisning om att min bön beviljats. Särskilt vid ett tillfälle kom svaret så tydligt som om min himmelske Fader hade stått vid min sida och uttalat orden. Dessa erfarenheter är en del av mig själv och måste förbli det så länge som minne och intelligens varar. Lika verklig och lika nära tycks världens Frälsare vara för mig.

Jag känner mer än någonsin tidigare att Gud är min Fader. Han är inte bara en abstrakt kraft, en moralisk kraft i världen, han är en personlig Gud med skapande kraft, världens styresman, våra sjäalars vägledare. Jag skulle vilja att alla människor, särskilt kyrkans ungdomar, kände sig så nära sin Fader i himlen att de vänder sig till honom dagligen — inte endast offentligt, utan också privat. Om vårt folk har denna tro kommer de att bli storligen välsignade. Deras själar fylls med tacksamhet för vad Gud har gjort för dem. De finner att de blivit rikligen gynnade. Det är inte en inbillning att vi kan närma oss Gud och ta emot ljus och vägledning från honom, att våra sinnen blir upplysta och våra själar fångslas av hans Ande.³

När du knäböjer för att be på kvällen, känner du då hans närhet, att han hör dig? Känner du en kraft som verkar kanske som radion, eller en större kraft, så att du känner att du kommunicerar med honom?⁴

Jag skulle vilja att alla unga män i Israel känner sig så nära [Gud] att de vänder sig till honom dagligen — inte endast offentligt, utan också privat. Jag skulle vilja att de kände lika stark till-

lit till honom som en liten blind flicka hade för sin far. Hon satt i hans knä på ett tåg och en vän som satt bredvid sade: "Nu kan du få vila en stund", och han lutade sig fram och tog den lilla flickan i knät. Fadern sade till henne: "Vet du vem det är som håller dig?" "Nej", svarade hon, "men det vet du". Vilken fullkomlig förtröstan detta barn hade på sin far ... Lika stor förtröstan bör varje sista dagars helig pojke eller flicka ha på sin Fader i himlen.⁵

Det är gott för pojkar och flickor att lära sig att de kan vända sig till Gud i bön. Ni elever på universitetet kommer att lära er, liksom elever i varje annan skola bör lära sig, att när ni har svårigheter, så kan ni få hjälp och vägledning om ni uppriktigt söker den. Kanske ni reser er upp som en del av oss gjorde i ungdomen och tycker att era böner inte besvarats, men en dag kommer ni att inse det faktum att Gud besvarade era böner på samma sätt som en klok förälder skulle ha gjort. Det är en av ungdomens största upptäckter att känna att man kan vända sig till vår Fader och utgjuta sitt hjärta för honom.⁶

**Bön är mer än ord, den kräver tro,
ansträngningar och en riktig inställning.**

Bön är pulsen i ett längtande, kärleksfullt hjärta som är i harmoni med den Oändlige. Den är ett själens budskap som sänds direkt till en kärleksfull Fader. Språket är inte bara ord ...

Den första och mest grundläggande dygden i kraftfull bön är tro. Tro på Gud skänker frid till själen. En förvissning om att Gud är vår Fader, i vars närhet vi kan komma för att få tröst och vägledning, är en aldrig sinande källa till vederkvickelse.

En annan grundläggande dygd är vördnad. Denna dygd är exemplifierad i Frälsarens förebildliga bön genom orden "Helgat blive ditt namn". [Matt 6:9] Denna princip bör åskådliggöras i klassrummen, och särskilt i våra hus för gudsdyrkan.

Det tredje grundläggande elementet är uppriktighet. Bönen är andens längtan. Uppriktig bön innebär att när vi ber om att få en dygd eller välsignelse så bör vi arbeta på att få välsignelsen och odla dygden.

Nästa grundläggande dygd är lojalitet. Varför be om Guds rikes ankomst såvida man i sitt hjärta inte har en önskan att hjälpa till med dess upprättande? Att be för att hans vilja ska ske och därefter inte försöka efterleva den, ger omedelbart ett negativt svar. Ni skulle inte vilja ge någonting till ett barn som visade en sådan attityd till något som han begär av er. Om vi ber om att någon sak eller företag ska ha framgång, så sympatiserar vi uppenbarligen med denna sak. Det är höjden av illojalitet att be om att Guds vilja ska ske, och därefter underlåta att anpassa vårt liv till denna vilja.

En sista grundläggande dygd är ödmjukhet ... Principen om ödmjukhet och bön leder till att man förnimmer ett behov av gudomlig vägledning. Självtillit är en dygd, men tillsammans med den bör finnas en medvetenhet om behov av gudomlig hjälp — en medvetenhet om att medan man med fasta steg vandrar på pliktens väg, finns möjligheten att man gör fel, och tillsammans med denna medvetenhet hör en bön, en vädjan om att Gud ska inspirera en till att undvika att göra fel.⁷

Bön i hemmet hjälper barnen att ha tro på Gud.

Om ni frågade mig var jag först fick min orubbliga tro på Guds existens, så skulle jag svara: i mitt barndomshem — när far och mor ständigt kallade samman sina barn runt omkring sig på morgonen och på kvällen och nedkallade Guds välsignelse över hus hållet och över människosläktet. Det fanns en uppriktighet i denna goda patriarks röst som lämnade ett outplånligt intryck i hans barns själar, och mors böner gjorde ett lika stort intryck. Jag ber ikväll att varje far i kyrkan ser till att han i all uppriktighet inpräntar i sina barn vetskapen om Guds existens och att Gud vägleder och skyddar sina barn. Ni har detta ansvar. Hemmet är en av enheterna — den grundläggande enheten — i samhället. Innan jag hörde min far vittna om att han hört en gudomlig röst, visste jag att han levde nära sin Skapare.⁸

Sista dagars heliga barn har blivit undervisade om att erkänna [Gud], att be till honom som en som kan lyssna och höra och känna liksom en jordisk far kan lyssna, höra och känna, och de har i sig själva fått djupt inpräntat, från sina mödrar och fäder,

det verkliga vittnesbördet att denna personliga Gud har talat i denna tidsutdelning. Detta är ett faktum.⁹

Jag vill påstå att där barn uppfostras i nära samvaro med vår evige Fader, kan i detta hem inte finnas mycket synd eller ondskas. När ett litet plågat barn brännhet av feber ser upp mot sin pappa och med enkel tro säger: ”Pappa, välsigna mig”, då vill jag säga till er att ur sådana hem uppstår varje nations styrka och härlighet. Sådana är de sista dagars heligas hem.¹⁰

”Herre, lär oss att be” löd den vörnadsfulla önskingen från Mästarens lärjungar [se Luk 11:1]. Ödmjuka som barn sökte de rätt vägledning, och deras vädjan var inte förgäves.

Barn kan vara lika angelägna som lärjungarna. Då och då kan de känna behovet av gudomlig vägledning och tröst, men ändå inte förmå klä sin önskan i uttalade ord. Sålunda ålade Herren föräldrarna plikten att ”lära sina barn att bedja”. [L&F 68:28.]

Bekymmer, förvirring och sorg är lika verkligt för ett litet barn som för den vuxne, och barn är berättigade till den tröst och vägledning som Gud ger genom bön.

Inte bara det, genom sin tro, uppriktighet och varaktiga tillit kommer ett oskyldigt barns bön helt säkert att få ett mycket beredvilligt svar från en kärleksfull Fader.¹¹

Guds inspiration visar sig i att de sista dagars heliga blivit ombedda att hålla sina hem i gott skick och undervisa sina barn om principerna i Jesu Kristi evangelium. Med detta menar jag nu inte att vi ska göra sådan undervisning formell eller på något sätt oangenäm. Jag menar att varje hem bör utstråla Jesu Kristi evangelium, kvälls- och morgonbönen uppsändas i all uppriktighet, så att barnen dagligen inser att vi i vårt hem vill känna Guds närvaro. Om vi kan inbjuda Frälsaren där, då vet vi att änglarna inte bara är villiga utan angelägna att beskydda våra pojkar och flickor. Jag tror att pojkarna och flickorna i de flesta hem blir undervisade om att be innan de går till sängs för natten. Jag tror emellertid att morgonbönerna alltför ofta försummas. Vid närmare eftertanke är det trots allt så, att det är under de vakna timmarna som våra pojkar och flickor behöver Guds beskydd och hans Helige Andes vägledning, ännu mer än när de sover.¹²

Följer ni Kristi förmaning att be till Fadern och lära era barn att be, att gudaktighet, vördnad för Gud och hans verk, varje dag inpräntas i era barns hjärtan? Det bör vara så i varje hem. Be inte bara för er själva utan också för era fiender.¹³

Föräldrar, vad ni än gör, knäböj på morgonen med era barn. Jag vet att ni vanligtvis har bråttom på morgonen ... men ägna en stund åt att knäböja och inbjuda Gud i ert hem. Bönen är en mäktig kraft.¹⁴

Låt föräldrar och barn inträda i Guds närhet genom familjebönen.¹⁵

Bönen för med sig många stora välsignelser.

Jag kom i går att tänka på kraften i ... böner inom kyrkan, när jag fick brev från en granne i min gamla hemstad. Han mjölkade korna då han fick höra i radion som han hade i ladugården att president [George Albert] Smith hade gått bort. Han anade vad detta skulle innebära för sin före detta granne och lämnade ladugården och gick till huset och berättade om det för sin hustru. De samlade genast sina små barn, sköt upp sina sysslor och knäböjde tillsammans som familj i det enkla hemmet och uppsände en bön. Betydelsen av detta överlämnar jag åt er själva att förstå. Multiplicera detta med hundratusen, tvåhundra tusen, en halv miljon hem, och inse kraften i enighet och bön och i kyrkans medlemmars stöd och påverkan.¹⁶

Om vi kan få våra ungdomar att ... ha tro och därför i avskildhet närma sig sin Gud, finns det åtminstone fyra stora välsignelser som de kommer att få ta del av här och nu. Den första är tacksamhet — tacksamhet för välsignelser innan de förverkligats. Deras själar fylls med tacksamhet för vad Gud har gjort för dem. De finner att de blivit rikligen gynnade. Den unge man som stänger dörren efter sig, drar för gardinerna och där i all stillhet bereder sig för att be till Gud om hjälp, bör först utgjuta sin själ i tacksamhet för hälsa, för vänner, för nära och kära, för evangeliet och för bevisen på Guds existens, såsom de visar sig i bergen, träden, stenarna och blommorna, och i allting runt omkring honom. Han bör först räkna sina många välsignelser, nämna

"Följer ni Kristi förmaning att be till Fadern och att undervisa era barn om att be?"

dem en och en, och det kommer att förvåna honom vad Herren har gjort. [Se "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.]

Bönens andra välsignelse är vägledning. Jag kan inte tänka mig att den unge man går vilse som knäböjer vid sin säng varje morgon och ber Gud om hjälp att hålla sig obefläckad av världens synder. Jag tror inte att den unga flicka som knäböjer på morgonen och ber att hon ska hålla sig ren och obefläckad under den kommande dagen, avviker särskilt mycket från vägen. Jag tror inte att den sista dagars helige känner illvilja i sitt hjärta som uppriktigt, i avskildhet, ber Gud ta bort från hans hjärta alla känslor av avundsjuka och agg mot någon av sina medmänniskor. Vägledning? Ja, Gud kommer att vara där för att leda den som "söker honom i tro av all sin styrka och hela sin själ".

Den tredje välsignelsen är tillit. Över hela detta land finns det tusentals och tiotusentals elever som kämpar för att få en utbild-

ning. Låt oss undervisa dessa elever att om de vill uppnå framgång med sina studier, bör de söka Gud, att den störste lärare som världen känner finns vid deras sida för att vägleda dem. När eleverna känner att de kan närma sig Herren genom bön, får de tillförsikt om att de kan klara av sina studier, att de kan skriva sina tal, att de kan stå upp inför sina studiekamrater och framföra sitt budskap utan rädsla för att misslyckas. Tillit kommer genom uppriktig bön.

Slutligen kommer han att få inspiration. Det är ingen inbillning att vi kan närma oss Gud och ta emot ljus och vägledning från honom, att våra sinnen blir upplysta och våra själar fångas av hans Ande ... Joseph Smith visste det, och vittnesbördet, beviset på profeten Josephs inspiration, uppenbaras för alla som vill öppna sina ögon för att se och sina hjärtan för att förstå.¹⁷

Förslag till studier och diskussion

- Hur har ditt förhållande till Gud stärkts av bön? Varför är det viktigt att veta att du ber till din Fader i himlen, i vars avbild du skapades? (Se s 74–75.)
- Nämn några sätt varpå Gud besvarar bön. (Se s 74–75.) Varför verkar det som om en del böner inte besvaras omedelbart? Hur har du välsignats av bönesvar?
- Vilka egenskaper eller attityder kan vi utveckla som hjälper våra böner att bli mer uppriktiga och meningsfulla? (Se s 75–76.) Hur kan vi förbereda oss andligt innan vi uppsänder en bön?
- Hur kan föräldrar undervisa sina barn om att be? (Se s 76–78.) På vilka sätt kan enskild bön och familjebön i hemmet påverka barnens liv? (Se s 76–78.) Varför är daglig bön en sådan viktig del i att stärka och ena familjer?
- Vilka är några av de välsignelser som kommer av regelbunden bön? (Se s 78–80.) Vad kan vi göra för att våra böner ska bli mer meningsfulla och mindre upprepanande eller mekaniska?
- Hur kan uppriktig bön bidra till att våra själar renas från känslor av ovänlighet eller illvilja mot andra människor?

Skriftställen som bör till detta ämne: Matteus 21:22; Jakobs brev 5:16; Andra Nephi 32:8–9; Alma 17:3; 34:17–28; 3 Nephi 18:18–21; L&F 19:38

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1922, s 65.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, Clare Middlemiss, rev. uppl. (1976), s 58–59.
3. Conference Report, apr 1969, s 152–153; styckeindelningen ändrad.
4. Conference Report, okt 1954, s 84.
5. Conference Report, apr 1922, s 64; styckeindelningen ändrad.
6. *Stepping Stones to an Abundant Life*, sammanst av Llewelyn R McKay (1971), s 42.
7. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 225–226.
8. Conference Report, apr 1966, s 107.
9. Conference Report, apr 1934, s 23.
10. Conference Report, apr 1912, s 52–53.
11. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 210–211.
12. Conference Report, okt 1917, s 57–58.
13. Conference Report, okt 1919, s 78.
14. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss (1967), s 300.
15. *Stepping Stones to an Abundant Life*, s 281.
16. Conference Report, apr 1951, s 158.
17. Conference Report, apr 1922, s 64–65.

*"Ni är i frestelsernas mitt, men ni, liksom Kristus på frestelsernas berg,
kan höja er över dem."*

Övervinna frestelser

*Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er.
Uppvakta honom, och ni kommer snart att ha bojor,
inte på era handleder, utan på er själ.¹*

Introduktion

Som ung missionär i Skottland var David O McKay med på ett möte som leddes av James L McMurrin, rådgivare i presidentskapet för Europamissionen. Under mötets gång var de närvarande vittnen till ett flertal manifestationer av Andens gåvor. Omkring 70 år senare, på ett prästadömsmöte, erinrade sig president McKay: ”Jag minns, som vore det igår, inspirationens intensitet vid detta tillfälle. Alla kände Herrens Andes rika utgjutelse. Alla närvarande var verkligen av ett hjärta och ett sinne. Jag hade aldrig tidigare känt på ett liknande sätt ...

Det var i denna inramning som James L McMurrin gav vad som sedan dess har visat sig vara en profetia. Genom nära umgänge med honom visste jag att James McMurrin var som renaste guld. Han hade en obetingad tro på evangeliet. Ingen trofastare man, ingen man mer lojal till vad han trodde vara rätt har någonsin levat. När han därför vände sig till mig och gav det som jag då trodde var mer en varning än ett löfte, gjorde hans ord ett outplånligt intryck på mig. Broder McMurrin omformade Frälsarens ord till Petrus och sade: ’Låt mig säga till dig, broder David, att Satan har begärt att få sålla dig som vete, men Gud ger akt på dig.’ [Se Luk 22:31.] ...

I det ögonblicket flimrade i mitt sinne minnesbilder av frestelser som kommit i min väg, och jag insåg, till och med bättre än president McMurrin, eller någon annan människa, hur sanna hans ord var till mig när han sade att ’Satan har begärt dig’. Genom mitt beslut då och där att bevara tron föddes en önskan

att tjäna mina medmänniskor, och därigenom kom insikten, åtminstone en glimt av den, av vad jag var skyldig den äldste som först frambar det återställda evangeliets budskap till min farfar och farmor, som tagit emot budskapet många år tidigare i norra Skottland och södra Wales.”

President McKay avslutade denna berättelse för kyrkans unga män med ett råd som alla kan tillämpa: ”Jag ber att Gud ska fortsätta välsigna er ... Låt inte frestelser leda er vilse.”²

David O McKays lärdomar

Vi måste skydda oss själva och våra familjer mot den ondes inflytande.

Träd som kan stå kvar mitt i en orkan går ofta under för ödeläggande insekter som vi knappt kan se med ett mikroskop. På samma sätt är mänsklighetens största fiender idag de subtila och ibland osynliga inflytanden som verkar i samhället och som underminerar vår tids manlighet och kvinnlighet. Provet på Guds folks trofasthet och duglighet är trots allt enskilt. Vad gör den enskilde?

Varje frestelse som kommer till dig och mig kommer i en av tre former:

- (1) Begär eller passion.
- (2) Eftergivenhet för högmod, mode och fåfänga.
- (3) En önskan att få världsliga rikedomar eller makt och herrevälde över landområden eller människors jordiska ägodelar.

Sådana frestelser kommer till oss i våra sällskapsgrupper, de kommer till oss i våra politiska uppdrag, de kommer till oss i våra affärsförbindelser, på lantgården, i affärsföretaget, i vårt handlande i alla livets angelägenheter finner vi detta försåtliga inflytande i verksamhet. Det är när människan blir medveten om denna påverkan som hon borde bemöda sig om att försvara sanningen.

Kyrkan lär att livet här är en prøvotid. Det är människans plikt att bli naturens *berre*, inte dess *slav*. Hennes begär ska tyglas och användas på ett sätt som främjar hälsa och ett långt liv —

känslorna bör bemästras och styras till att bringa lycka och välsignelse till andra ...

Om ni levat efter den Helige Andens maningar och fortsätter göra så, kommer lycka att fylla er själ. Om ni avviker därifrån och blir medvetna om att ni inte gjort det ni vet är rätt, blir ni olyckliga, även om världens rikedomar skulle vara era ...

Ungdomar som vill ha roligt frestas ofta att hänge sig åt sådana ting som tilltalar enbart människans lägre natur, av vilka de fem mest vanliga är: *För det första*, vulgaritet och oanständighet; *för det andra*, dryckenskap och hångel; *för det tredje*, okyskhet; *för det fjärde*, illojalitet, och *för det femte*, vanvördnad.

Vulgaritet är ofta första steget ned på eftergivenhetens väg. Att vara vulgär är att våldföra sig på god smak och förfinade känslor.

Det är bara ett steg från vulgaritet till oanständighet. Det är rätt, ja väsentligt, för våra ungdomars välbefinnande att de kommer samman i grupper, men det är ett tecken på låg moral när de som underhållning väljer att hänge sig åt fysiska eggelser och förnedring. Fester med dryckenskap och hångel är en miljö i vilken den moraliska känslan fördunklas och otyglade passioner får inflytande. Det blir därefter lätt att ta det sista steget nedåt i den moraliska förnedringen.

När, istället för höga moraliska principer, ett liv i moralisk eftergivenhet väljs, och mannen eller kvinnan kommer långt ner i sitt fall, är illojalitet en oundviklig del av hans eller hennes natur. Lojalitet mot föräldrar undertrycks, lydnad mot deras lärdomar och ideal överges, lojalitet mot hustru och barn kvävs i tillfredsställandet av primitiva drifter, lojalitet mot kyrkan blir omöjlig och ersätts ofta av hånleenden inför dess undervisning.³

Frestelsen kommer ofta på ett smygande sätt. Kanske den enskilde och hans Gud är de enda som känner till eftergivenheten mot den, men i den grad han ger efter för den blir han försvagad och befläckad av världens ondska.⁴

Satan kastades ner därför att han försökte ersätta Skaparen. Men hans kraft visar sig fortfarande. Han är aktiv och manar denna stund till förnekande av Guds existens, av hans älskade Sons existens, och till förnekande av kraften i Jesu Kristi evangelium.⁵

Fienden är aktiv. Han är listig och förslagen och söker varje möjlighet att underminera kyrkans grundval och slår till varhelst det är möjligt att försvaga eller förstöra ... Gud har gett frihet att välja. Vår moraliska och andliga tillväxt är beroende av hur vi använder denna frihet.⁶

Satan är fortfarande fast besluten att genomföra sina planer, och hans sändebud har i vår tid fått en makt som de inte haft under tidigare århundraden. Bered er på att utsättas för omständigheter som kan vara svåra, för ideologiska filosofier som kan tyckas förnuftiga men som är onda. För att övervinna dessa krafter måste vi förlita oss på den Helige Andens viskningar, som ni är berättigade till. De är verkliga.

Gud vägleder denna kyrka. Var trofast mot den, var lojal mot den. Var trogna era familjer, var lojala mot dem. Beskydda era barn. Vägled dem, inte godtyckligt, utan genom en fars goda exempel, och bidra på detta sätt till kyrkans styrka genom att utöva ert prästadöme i ert hem och i ert liv.⁷

Medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga för med sig ansvaret att övervinna frestelser, att strida mot villfarelser, att skärpa intellektet och utveckla sin ande tills den uppnår Kristi fullhet.⁸

**Motståndaren försöker slå till mot vår svagaste punkt,
men vi får styrka när vi motstår honom.**

Man kan inte leka med den onde. Stå emot frestelsen, stå emot djävulen, så ska han fly bort från er. [Se Jak 4:7.]

På ett berg gav Frälsaren oss det största föredömet i hela världen ... Strax efter Frälsarens dop leddes han upp till det berg som nu kallas för Frestelsernas berg. Jag vet inte om det var där han befann sig då han fastade i fyrtio dagar eller inte. Men det var till något berg han begav sig och efter ... fyrtio dagar kom Frestaren till honom, har vi fått veta, och som Frestaren alltid gör slog han till mot det som han ansåg vara den svagaste punkten.

Och när [Jesus hade] fastat trodde Frestaren att han var hungrig, och den första frestelsen var, som ni kommer ihåg, "Om", och han sade det sarkastiskt, "Om du är Guds Son", och syftade på Faderns vittnesbörd när han sade: "Denne är min Son den

älskade”, — ”Om du är Guds son, så befall att de här stenarna blir bröd.” Och det finns en sten i detta område som är ganska lik ett judiskt vetebröd, så detta kunde ha fått frestelsen att verka ännu mer lockande. Kristi svar löd: ”Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” (Matt 4:3–4)

I nästa frestelse citeras också skrifterna. Det var en vädjan till fåfången, frestelsen att visa sin överlägsenhet gentemot sina medmänniskor: ”Om du är Guds Son, så kasta dig ner (från ett utsprång på tempelmuren)! Det står ju skrivet:” (och djävulen kan citera skrifterna när det tjänar hans syften) ”Det står ju skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten.” Och svaret löd: ”Du skall inte fresta Herren, din Gud.” (Matt 4:6–7)

Den tredje frestelsen var kärlek till rikedom och makt. Frestaren tog upp Jesus på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet. Han var inte sarkastisk i denna frestelse. Han vädjade, för Frälsarens motstånd hade försvagat Frestarens makt. Han visade honom allt som hör världen till. ”Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig.” Jesus visade sin gudomliga upphöjdhet genom att säga: ”Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.” Och Frestaren smög bort. [Se Matt 4:8–11.] ...

Så lyder berättelsen ... Er svagaste punkt är den punkt där djävulen kommer att försöka fresta er och övervinna er. Om ni gjort den svag innan ni förband er att tjäna Herren, kommer Satan att förstora denna svaghet. Motstå honom, så blir ni starkare. Han kommer att fresta er på någon annan punkt. Motstå honom, så blir han svagare och ni blir starkare, tills ni kan säga, vilka yttre omständigheter ni än befinner er i: ”Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.” (Se Luk 4:8.)⁹

Tillsammans med sina lärjungar strax före Getsemane, sade Jesus: ”Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen ...

Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda.” (Joh 17:11, 15)

Av detta kan ni lära er att ... ni befinner er mitt ibland frestelserna, men att ni, liksom Kristus på frestelsernas berg, kan höja er över dem.¹⁰

**När vi lever efter evangeliet och utövar självkontroll
får vi glädje och frid.**

Så länge som sanningens fiende är fri att utöva makt i världen, blir vi utsatta för angrepp, och enda sättet att bemöta dessa angrepp är att leva efter evangeliet.¹¹

Detta evangelium ger oss möjlighet att höja oss över denna gamla värld och dess frestelser och, genom att utöva självkontroll, få leva i anden, vilket är det sanna livet här och i nästa liv.¹²

Må vi som aldrig tidigare inse att kontroll över de egna begären hör till den kristna religionens och alla andra religioners kärna. Av naturen är den enskilda personen självisk och benägen att följa sina omedelbara impulser. Det krävs religion, eller någonting högre än en enskild person eller ett samhälle, att övervinna den naturliga människans själviska impulser ... Självkontroll är en följd av att försaka små ting. Kristus uttryckte det på ett enastående sätt: "Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det." (Matt 16:25)

När ni glömmer er själva och strävar efter att andra människor ska få det bättre, och efter någonting högre och bättre, höjer ni er till det andliga planet. Om vi, i stridens hetta, i ögonblickets frestelse att finna fel på någon annan, släpper vår självfixering till förmån för den kyrkas bästa som vi är medlemmar i, för samhällets bästa och särskilt för Jesu Kristi evangeliums framgång, kommer vi att bli välsignade andligen, och lycka blir vår belöning.

*"Om än jag besegrar mina fiender,
och skaffar rikedom och gods
är jag ändå en fattig segrare
tills jag besegrat mig själv."
[Okänd författare.]¹³*

En person som ger efter för sina begär, antingen i hemlighet eller på annat sätt, har en karaktär som inte är honom till hjälp när han frestas att ge efter för sina lidelser.¹⁴

Det som en människa ständigt tänker på bestämmer hennes handlingar då hon står inför möjligheter och påfrestningar. En människas reaktion på sina begär och impulser när de väcks, uttrycker denna persons karaktär. I dessa reaktioner uppenbaras människans kraft att styra eller hennes oförmåga att stå emot.¹⁵

Handlingar i harmoni med gudomlig lag och naturens lagar för med sig lycka, och de som står i motsättning till gudomlig sanning för med sig elände. Människan är inte bara ansvarig för varje handling, utan också för varje fåfängt ord och varje fåfång tanke. Frälsaren sade:

”... för varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag.” (Matt 12:36)¹⁶

Allt som är gott kräver ansträngning. Det som är värt något kräver en del av dina kroppskrafter, din intellektuella kraft och din själskraft — ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.” (Matt 7:7) Men du måste söka, du måste bulta. Å andra sidan tvingar sig synden på dig. Den vandrar bredvid dig, den frestar dig, den lockar, den tjustrar. Du behöver inte anstränga dig ... Den liknar de stora reklampelare som lockar dig att dricka och röka. Den påminner om det budskap som kommer in i era hem via teve och radio ... Ondskan söker upp dig och det krävs ansträngning och fasthet att motstå den. Men sanning och visdom uppnås endast genom att söka, be och anstränga sig.¹⁷

Låt oss alltid ha i åtanke att livet i stort sett är vad vi gör det till, och att människornas Frälsare klart och tydligt har pekat ut hur glädje och frid kan uppnås. De finns i Jesu Kristi evangelium och i lydnad mot det.¹⁸

Gud give att vi, medan vi söker utbreda Guds rike, må undervisa våra ungdomar och kyrkans medlemmar överallt att motstå frestelser som försvagar kroppen, som förgör själen, att vi må vara lika botfärdiga som när vi gick ner i dopets vatten, att vi må förnyas i ordets sanna bemärkelse, att vi ska födas på nytt, att

våra själar ska sola sig i den Helige Andens ljus, och att vi må fortsätta som sanna medlemmar i Jesu Kristi kyrka tills vår mission på jorden är fullbordad.¹⁹

Förslag till studier och diskussion

- President McKay använde jämförelsen med starka träd som kan stå emot hårda stormar men som förstörs av mikroskopiska djur som tränger in i dem. (Se s 84.) På vilka sätt kan denna jämförelse tillämpas på vår strid mot frestelser? (Se s 86–87.) Vad kan vi göra för att undvika att inbjuda frestelser i vårt liv? Hur kan vi stärka barn och ungdomar mot det ökande antalet frestelser i världen?
- På vilka sätt kan frestelser skilja sig åt, beroende på våra olika omständigheter? Vad kan vi göra för att hjälpa varandra att motstå frestelser?
- Vad kan vi lära oss av redogörelsen om hur Frälsarens motstånd mot Satans frestelser? (Se Matt 4:1–11 och Luk 4:1–13; se även L&F 20:22.)
- På vilka sätt skiljer sig njutningen i att ge efter för frestelser från glädjen att följa Frälsaren?
- Hur försöker Satan använda våra svagheter? (Se s 86–87.) Hur kan vi övervinna våra svagheter genom Jesus Kristus? (Se även Ether 12:27.)
- Vad kan du göra för att motstå och övervinna frestelser som ofta ansätter dig? Varför är det viktigt att vi bestämmer våra värderingar innan vi ställs inför frestande situationer?
- Hur kan det, i våra ansträngningar att följa Frälsaren och motstå frestelser, hjälpa oss att minnas att ”ingen kan tjäna två herrar”? (Matt 6:24)
- Hur hjälper oss rättfärdiga och sunda tankar att övervinna frestelser? Vad kan vi göra för att utveckla den självkontroll som president McKay ofta talade om? (Se s 88–90.)

Skriftställen som bör till detta ämne: Första Korintierbrevet 10:13; Jakobs brev 1:12–17; Petrus andra brev 2:9; Första Nephi 12:17; 15:23–24; Helaman 5:12; Tredje Nephi 18:18–19; L&F 10:5

Slutnoter

1. *Gospel Ideals* (1953), s 352.
2. Conference Report, okt 1968, s 86.
3. Conference Report, okt 1963, s 7–8.
4. Conference Report, okt 1911, s 59.
5. Conference Report, okt 1965, s 9.
6. Conference Report, apr 1967, s 6.
7. Conference Report, apr 1969, s 97.
8. *Gospel Ideals*, s 503.
9. Conference Report, okt 1959, s 88.
10. Conference Report, okt 1953, s 11.
11. Conference Report, okt 1955, s 90.
12. Conference Report, apr 1969, s 153.
13. Conference Report, apr 1967, s 133; styckeindelningen ändrad.
14. Conference Report, apr 1968, s 8.
15. Conference Report, apr 1967, s 8.
16. Conference Report, apr 1950, s 33.
17. Conference Report, okt 1965, s 144–145.
18. Conference Report, okt 1963, s 9.
19. Conference Report, apr 1960, s 29.

*"Faderns och Sonens besök hos Joseph Smith är denna kyrkas grundval.
Däri ligger bemligheten med dess styrka och vitalitet."*

Profeten Joseph Smiths gudomliga kallelse

Jag har ett varaktigt vittnesbörd om att Fadern och Sonen visade sig för profeten Joseph Smith och genom honom uppenbarade Jesu Kristi evangelium, vilket verkligen är "en Guds kraft som frälser". [Rom 1:16.]¹

Introduktion

President David O McKay sade: "Alltsedan barnsben har det varit mycket lätt för mig att tro på att profeten Joseph Smiths syner är sanna."² Han sade att hans vittnesbörd om profeten Joseph stärktes när han hörde om en upplevelse som hans far hade som missionär i Skottland:

"När [min far] började predika i sitt hemland och bar vittnesbörd om återställelsen av Jesu Kristi evangelium, lade han märke till att människorna vände sig bort från honom. De var bittra i sina hjärtan mot allting [som hade med kyrkan att göra], och Joseph Smiths namn tycktes uppväcka fiendskap i deras hjärtan. En dag kom han fram till att bästa sättet att nå dessa människor vore att predika bara de enkla principerna, Herren Jesu Kristi försoning, evangeliets första principer, och inte bära vittnesbörd om återställelsen. Inom ungefär en månad kände han sig dyster och nedslagen och kunde inte ha den rätta andan i sitt arbete. Han visste inte vad som var fel, men hans sinne blev blockerat, han blev nedstämd och han kände sig betryckt och hämmad. Denna känsla av nedstämdhet fortsatte tills den tyngde honom så mycket att han vände sig till Herren och sade: 'Om jag inte kan bli av med denna känsla, måste jag åka hem. Jag kan inte fortsätta mitt arbete med denna känsla.'

Nedstämdheten fortsatte en tid efter detta, tills han en morgon före dagbräckningen, efter en sömlös natt, bestämde sig

för att bege sig till en grotta i närheten av havet. Där visste han att han kunde vara helt avskärmad från världen och utgjuta sin själ till Gud och fråga varför han nedtyngdes av denna känsla, vad han hade gjort, och vad han kunde göra för att bli av med den och fortsätta sitt arbete. Han begav sig ut i mörkret i riktning mot grottan. Han blev så ivrig att komma dit att han började springa. När han lämnade staden hejdades han av en polisman som ville veta vad som stod på. Han gav ett svävande men tillfredsställande svar och tilläts fortsätta. Någoting tycktes driva honom. Han måste bli befriad. Då han kom in i grottan, eller den skyddande ingången, sade han: 'O, Fader, vad kan jag göra för att bli av med denna känsla? Jag måste bli fri från den, annars kan jag inte fortsätta mitt arbete.' Då hörde han en röst, lika tydlig som det jag nu yttrar, säga: 'Vittna om att Joseph Smith är en Guds profet.' Han kom då ihåg vad han i tysthet hade bestämt sig för ungefär sex veckor tidigare, och överväldigad av tanken kom det till hans sinne att han var där för en särskild mission, och att han inte hade ägnat denna särskilda mission den uppmärksamhet som han borde. Då ropade han i sitt hjärta: 'Herre, det är tillräckligt', och gick ut från grottan."

President McKay erinrade sig: "Som pojke satt jag och lyssnade till den persons vittnesbörd som jag värderade och hedrade, som ni vet, mer än någon annan man på jorden, och denna förvisning inpräntades i min unga själ."³

David O McKays lärdomar

Joseph Smiths första syn uppenbarade härliga sanningar om Gud Fadern och Jesus Kristus.

Så långtgående och betydelsefulla var de underbara upptäckterna och uppfinningarna i senare hälften av [1800-talet] att de överväldigar oss ... Men ingen av dem har tillgodosett människans djupaste behov och människans mest innerliga önskan. Ingen har ännu uppenbarat det som människan sökt i alla tidsåldrar. Detta behov — denna ständiga längtan i människans hjärta — är att känna Gud och människans förhållande till honom ... Endast en händelse under 1800-talet gör anspråk på att ge den mänskliga själen detta svar. Om människan i denna

händelse finner den sanning som den mänskliga rasen alltid har sökt efter, då förtjänar den verkligen att få utmärkelsen som den största händelsen under 1800-talet!

Denna händelse var två himmelska varelsers besök hos pojkeprofeten Joseph Smith, vilket uppenbarade deras personliga identitet som Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus.⁴

Artonhundra år efter det att Jesus hade dött på korset förkunnade profeten Joseph Smith att den uppståndne Herren hade uppenbarat sig för honom. [Han sade]: "... Jag såg två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*" [J S skrifter 2:17.]⁵

Hans förkunnelse var enkel men positiv, och han blev förvånad när människorna tvivlade på dess sanning. För honom var hans påstående bara ett enkelt faktum, men för den kristna världen visade det sig vara en ljungande blix, som när den slagit ner försvagade deras religiösa struktur från torn till fundament.

Två viktiga delar i hans första budskap var: för det första, att Gud är en personlig varelse som förmedlar sin vilja till människan; för det andra, att ingen kristen trosbekännelse hade den sanna frälsningsplanen.⁶

Faderns och Sonens besök hos Joseph Smith är denna kyrkas grundval. Däri ligger hemligheten med dess styrka och vitalitet. Detta är sant, och jag bär vittne om det. Denna enda uppenbarelse besvarar alla vetenskapens frågor om Gud och hans gudomliga personlighet. Förstår ni vad det betyder? Vad Gud är, är besvarat. Hans relation till sina barn är klargjord. Hans intresse för mänskligheten genom auktoritet delegerad till människan är uppenbar. Verkets framtid är säkrad. Dessa och andra härliga sanningar är klargjorda genom denna härliga första syn.⁷

Världen förstår fortfarande inte dess betydelse, men som bidragande faktor till människans kunskap om sitt förhållande till gudomen och sin plats i universum, som medel att skapa goda förhållanden mellan människor som enskilda och grupper av människor som nationer, som uppenbarelse som visar vägen till människans lycka och frid på jorden, och i kommande evigheter

— ska Faderns och Sonens besök hos Joseph Smith — och prästadömet återställelse och upprättandet av Jesu Kristi Kyrka i dess fullhet — inte bara erkännas som den största händelsen under artonhundratalet, utan som en av de största händelserna i alla tidsåldrar.⁸

Herren återställde sanningar i evangeliet genom profeten Joseph Smith.

Det är om Joseph Smith, inte bara som en storslagen man, utan som en inspirerad Herrens tjänare, som jag vill tala ... Joseph Smiths storhet ligger verkligen i gudomlig inspiration ...

Ingen kan på ett granskande och intelligent sätt studera Jesu Kristi återställda evangelium utan att bli djupt imponerad av hur dessa lärdomar harmonierar med de lärdomar som Herren och Frälsaren själv gav när han var på jorden med sina lärjungar. Ett exempel är profetens uppenbarelse om Skaparen — att Gud är en intelligent varelse, en som verkligen är, som Jesus lärde, ”vår Fader i himlen”. [Se Matt 6:9] ...

Joseph Smiths lära att Jesus Kristus är Faderns enfödde Son, världens Frälsare, är identisk med den lära som Jesus själv och hans apostlar framställde.

Detsamma gäller hans lära om personlighetens fortvaro efter döden ...

Samma överensstämmelse finns i andra av evangeliets principer såsom tro, omvändelse, dop, handpåläggning för den Helige Andens gåva, ordination till prästadömet, hans lärdomar om ”insikt, självbehärskning, gudsdyrkan, broderlig kärlek och kärlek till alla människor”, osv. [Se 2 Petr 1:5–7; L&F 4:6.] ...

Förespråkarna för barndop lärde angående små barn: ”Barn som föds till världen är inte bara berövade all kunskap, rättfärdighet och helighet, de har också en naturlig böjelse för det onda och bara det onda.”

... Djärvt och oförskräckt, med en övertygad mans röst, sade profeten Joseph: ”Små barn äro heliga, emedan de äro helgade genom Jesu Kristi försoning.” [Se L&F 74:7.]⁹

Den gudomliga inspirationen är påtaglig ... i [Joseph Smiths] härliga tillkännagivande om förbunds och ceremoniers eviga natur och möjligheten till frälsning för varje mänsklig varelse. Kyrkan är inte reserverad för en elit, den omfattar varje själ som tar emot dess principer ... Hela människosläktet ska frälsas genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar. De som dog utan lag ska dömas utan lag. Av denna anledning uppenbarades förordningen för de dödas frälsning.

Äktenskapsförbundets eviga natur är en härlig uppenbarelse. Det ger förvisning till hjärtan som bundits samman av kärlekens gyllene förening och beseglats genom det heliga prästadömetts myndighet, att deras förening är evig.

Andra förbund fortsätter också med evigt framåtskridande genom evighetens tidsåldrar.

Joseph Smith kunde inte ha åstadkommit allt det med sin egen visdom, intellekt och inflytande. Han kunde inte ha gjort det.¹⁰

Herren har i denna tid uppenbarat frälsningsplanen, vilken är varken mer eller mindre än vägen till det andliga riket genom uppbyggandet av en karaktär som är värdig att inträda i hans rike. Planen är Jesu Kristi evangelium såsom det återställdes till profeten Joseph Smith, och den är fulländad och vittomspännande.¹¹

**Jesu Kristi återställda kyrka är ett bevis på profeten
Josephs gudomliga inspiration.**

Omkring 1820 ledde religiös upphetsning till att Joseph sökte efter den sanna kyrkan, efter det rätta sättet att dyrka Gud och det rätta sättet att leva. Önskan att få veta drev den unge mannen till att söka Herren i uppriktig bön. En följd av det bönesvar han fick var att kyrkan organiserades i Peter Whitmers hem den ... 6 april 1830. I denna organisation finns hela den omfattande planen för människans frälsning.

Nu skulle jag vilja nämna denna organisation som ett bevis på hans inspiration ... [Den] har överlevt ekonomiska krascher, sociala omvälvningar och religiöst kaos, och är idag ett medel att tillgodose människosläktets största behov ...

"Följden av [Joseph Smiths] gudomliga vägledning var en förvissning om det rätta i det han lärde ut och en oförskräckthet i förkunnandet av det."

"Jesu Kristi kyrka organiserades i enlighet med kyrkans ordning såsom den upptecknades i Nya testamentet", sade Joseph Smith. [Se *History of the Church*, 1:79.] Denna organisations praktiska och välgörande effekt är ett bevis på dess gudomliga äkthet.¹²

För många år sedan förkunnade Joseph Smith, som bara var en pojke på mellan fjorton och femton år, att han som svar på bön fått en uppenbarelse från Gud ... Resultatet av detta tillkännagivande blev hans omedelbara utfrysning från den religiösa världen. Inom en mycket kort tid fann han sig själv stå ensam.

Ensam — och okunnig om sin tids vetande och filosofiska system!

Ensam — och oskolad inom humaniora och naturvetenskap!

Ensam — med ingen filosof till att undervisa honom, ingen präst att vägleda honom! I enkelhet och vänlighet hade han skyndat till dem med ett härligt budskap, i förakt och hån hade de vänt sig bort från honom genom att säga att allt kom från djävulen, att det inte fanns något sådant som syns eller uppenbarelsen i dessa dagar, att allt sådant hade upphört med apostlarna, och att det aldrig mer skulle förekomma något sådant. [Se J S skrifter 2:21.]

Sålunda lämnades han ensam att ge sig ut på det religiösa tänkandets ocean, efter att ha förkastat varje känd farkost att segla med och aldrig ha byggt någon sådan eller ens sett någon byggas. Om han hade varit en bedragare skulle säkerligen den farkost han byggde bli mycket primitiv.

Å andra sidan, om det som han byggde är överlägset det som de lärda professorerna och filosoferna gett till världen under de föregående hundratals åren, kommer människorna åtminstone att vara tvingade att med förvåning utbrista: varifrån har denne man fått sin visdom!

Det kan då visa sig, att fastän han tycktes ensam, så var han bara ensam på samma sätt som Mose var det på Sinai, som Jesus på Oljeberget. Som med Mästaren är det med profeten, hans undervisning kom inte genom människogjorda kanaler utan direkt från Gud, källan till all intelligens. Han säger: "Jag är en oslipad sten. Ljudet av hammare och mejsel hördes aldrig på mig förrän Herren tog mig i handen. Jag söker endast himmelens kunskap och visdom." [*History of the Church*, 5:423.] ...

Hans anspråk på uppenbarelsen från Gud, om de erkänns, lämnar inget tvivel på hans myndighet att organisera Jesu Kristi kyrka på jorden och att med myndighet administrera principerna och förordningarna däri. Sålunda lades i begynnelsen av detta stora verk i de sista dagarna den fasta hörnstenen i Kristi kyrka i denna tidsutdelning, [nämligen] myndigheten att offici-
era i Jesu Kristi namn i de ting som hör till hans kyrka.¹³

När vi funderar över [Joseph Smiths] enastående bedrifter under den korta tidrymden av fjorton år mellan kyrkans organiserande och hans martyrskap, när vi begrundar det återställda evangeliets fullkomliga överensstämmelse med den ursprungliga kyrka som Jesus och hans apostlar upprättade, när vi upptäcker hans genomträngande insikt i principer och förordningar och när vi ser den ojämförliga planen och dugligheten hos den kyrka som upprättats genom inspiration av den Kristus vars namn den bär — ges svaret på frågan varifrån denne man fått sin visdom i följande känslomässigt starka strofer:

*Pris åt den man som av Herren blev utvald,
smord till profet genom Frälsarens ord.
Heliga, furstar och folk skola vörda
yttersta tidens profet på vår jord.
[Se Psalmer, nr 16]¹⁴*

Profeten Joseph levde och dog i försvar av de sanningar som uppenbarats för honom.

Stora män har förmågan att tydligt skåda in i tingens kärna. De urskiljer sanningen. De tänker oberoende. De agerar på ett förfinat sätt. De påverkar starka människor att följa dem. Obetydliga människor hånlar åt dem, förlöjligar dem, förföljer dem, men kritikerna dör och glöms bort och den store mannen lever vidare för alltid.

En del av Joseph Smiths samtida hånade honom, andra beundrade honom. Hans efterföljare vördade honom ...

Ingen som är fördomsfri i sin bedömning kan studera denne religiöse ledares liv utan att ta intryck av det faktum att han i rikt mått ägde den sanna storhetens egenskaper, vars källa ligger i en önskan att lära känna Guds vilja, och i en beslutsamhet, när den upptäcks, att följa den.¹⁵

Genom alla tidsåldrar har sanningen först förnummits av några få heroiska ledare som, i försvar av den, ofta har offrat sitt liv. Dessa oförskräckta ledares klara uppfattningsförmåga och mod är orsaken till människosläktets framåtskridande. Vid ett eller annat tillfälle har de varit tvungna att fatta ett beslut om de

ska förneka, ändra eller försvara sanningen — ett val mellan personlig bekvämlighet och förmåner, eller utfrysning, straff och till med döden. Ett sådant val ställdes Petrus och Johannes inför när de fördes fram som fångar inför Hannas, översteprästen. Det krävdes verkligt mod av dem att bära vittne om Kristus i de mäns närhet som hade dömt honom till döden. [Se Apg 4.]

Det krävdes mod av Paulus, som fångslad stod inför kung Agrippa och hans kungliga följeslagare, att bära vittne om att Kristus led, var den förste som uppstod från de döda och var ett ljus för folket och hedningarna. [Se Apg 26.]

Det krävdes mod av Joseph Smith att vittna för en otroende och bitter värld om sanningen att Gud och hans älskade Son hade uppenbarat sig för honom.¹⁶

Alla män som påverkat världen har varit män som varit trogna sitt samvete — till exempel Petrus, Jakob och Paulus och deras bröder bland de forntida apostlarna, och dessutom andra. När de religiösa ledarna i Palmyra, New York, angrep ynglingen Joseph Smith för det som han sett och hört i den heliga lunden, sade han, med ett vittnesbörd om Herren Jesus i sitt hjärta: ”Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det ...” [J S skrifter 2:25.]

Joseph Smith var sann mot sitt vittnesbörd ända till slutet.¹⁷

Följden av [Joseph Smiths] gudomliga vägledning var en förvissning om det rätta i det han lärde ut och en oförskräckthet i förkunnandet av det. När Joseph Smith lärde ut en doktrin undervisade han om den med myndighet. Han frågade sig inte om den överensstämde med människornas tankar eller inte, om den var i harmoni med de ortodoxa kyrkornas lärdomar eller om den var helt oförenlig. Vad som gavs till honom gav han till världen oberoende av dess överensstämmelse eller brist på överensstämmelse, av dess harmoni eller disharmoni med kyrkornas trosuppfattningar, eller de rådande normerna i människosläktet. När vi idag blickar tillbaka över mer än hundra år har vi god möjlighet att bedöma dygden i hans lära och dra slutsatser om källan till hans undervisning ...

Han tog inte bara emot vägledning och instruktioner från det gudomliga överhuvudet, utan, så snart som han tagit emot det, försvarade han det med oövervinnerlig beslutsamhet.¹⁸

Genom smädelser, hån, pöbelvälde, fängslanden och förföljelser som ledde till martyrskapet, strävade Joseph Smith, liksom Petrus och Paulus före honom, ständigt efter bästa förmåga att följa det ljus som gjort att han fått ”del av gudomlig natur”. [Se 2 Petr 1:4.]¹⁹

Detta lands bästa blod utgöts i oskuld. [Profeten Joseph] visste att han var oskyldig. Han visste sina rättigheter. Detsamma gällde hans bror Hyrum, John Taylor och Willard Richards som var där tillsammans med honom. Men som en följd av lögner, svarta och fördömliga, led profeten Joseph och hans bror Hyrum martyrdöden.

... Vilken inställning hade profeten mitt i allt detta? En lugn, kristuslik inställning. Den kvällen när han begav sig till Carthage sade han:

”Jag går som ett lamm till slaktbänken, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett oskyldigt sinne inför Gud och alla människor. Jag skall dö oskyldig och likväl skall det sägas om mig — han blev mördad kallblodigt.” [Se L&F 135:4.]²⁰

Profeten, hans bror Hyrum, patriarken, och hundratusentals andra människor som tagit emot sanningen om [den första synen], bär vittne om att frälsningsplanen, såsom Jesus Kristus uppenbarade den, helt visst leder till en kristuslik karaktär. Så verklig var uppenbarelsen för profeten och hans bror, Hyrum, att de orubbligt beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod.²¹

Förslag till studier och diskussion

-
- President McKay återgav en händelse som hans far hade på sin mission angående behovet att vittna om Joseph Smith (se s 93–94). Varför är det svar som hans far fick betydelsefullt för oss idag?
  - Varför var det nödvändigt för Herren att kalla en profet i de sista dagarna? (Se s 94–96.) Varför är ett vittnesbörd om Joseph Smith en nödvändig del av ett vittnesbörd om evange-

liet? På vilket sätt är Faderns och Sonens besök hos Joseph Smith ”denna kyrkas grundval”?

- Vilka är några av de sanningar som uppenbarades genom den första synen? (Se s 94–96.) På vilka sätt har din kunskap om den första synen påverkat ditt vittnesbörd om vår himmelske Fader och Jesus Kristus?
- Vilka är några andra lärdomar som Herren uppenbarade genom profeten Joseph Smith? (Se s 96–97.) Hur har du blivit välsignad när du har studerat och tillämpat dessa lärdomar?
- På vilka sätt är kyrkan och dess lärdomar ett vittne om att Joseph Smith var en Guds profet? (Se s 97–100.)
- Vilka är några kristuslika egenskaper som profeten Joseph Smith visade? (Se s 100–102.) Vad kan du göra för att följa hans exempel?
- Vilket ansvar har vi när vi har ett vittnesbörd om Joseph Smith och evangeliets återställelse?

Skriftställen som hör till detta ämne: Amos 3:7; Andra Nephi 3:6–15; L&F 135; Joseph Smiths skrifter 2:1–75

Slutnoter

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, rev. uppl. (1976), s 16.
2. *Gospel Ideals* (1953), s 524.
3. *Cherished Experiences*, s 11–12.
4. *Gospel Ideals*, s 79–80; förändrad styckeindelning.
5. Conference Report, apr 1966, s 58.
6. *Gospel Ideals*, s 80.
7. *Gospel Ideals*, s 85.
8. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 227.
9. ”The Prophet Joseph Smith — On Doctrine and Organization”, *Improvement Era*, jan 1945, s 14–15; förändrad styckeindelning.
10. ”Joseph Smith — Prophet, Seer, and Revelator”, *Improvement Era*, jan 1942, s 55.
11. *Treasures of Life*, s 420.
12. *Improvement Era*, jan 1942, s 13, 54.
13. *Gospel Ideals*, s 80–82; förändrad styckeindelning.
14. *Improvement Era*, jan 1945, s 47.
15. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 284–285.
16. *Treasures of Life*, s 376–377.
17. Conference Report, apr 1969, s 151.
18. *Gospel Ideals*, s 81–82.
19. Conference Report, apr 1951, s 95.
20. Conference Report, okt 1931, s 12–13.
21. *Treasures of Life*, s 226–227.

Genom sina lärdomar och sitt föredöme var president McKay ett exempel på välsignelserna med att lyda visdomsordet.

Leva efter visdomsordet

Visdomsordet är en väsentlig del av evangeliet, vilket är "Guds kraft till frälsning" — timlig frälsning såväl som andlig frälsning.¹

Introduktion

President McKay lärde och vittnade om att visdomsordet var en befallning som gavs av Herren till vår både timliga och andliga välsignelse. I både sin undervisning och sina handlingar åttlydde han strikt denna befallning. Under ett besök hos Nederländernas drottning år 1952 hade president och syster McKay en intressant erfarenhet. Drottningen hade avsatt 30 minuter åt deras besök. President McKay var noga med tiden och när halvtimmen hade gått tackade han artigt drottningen och började gå. "Mr McKay", sade hon, "sitt ner! Jag har njutit mer av dessa trettio minuter än jag har njutit av några trettio minuter på mycket länge. Jag önskar bara att ni kunde stanna lite längre." Han satte sig ner. Därefter fördes ett kaffebord in och drottningen hällde upp tre koppar te, en till president McKay, en till syster McKay och en åt sig själv. När drottningen lade märke till att ingen av hennes gäster drack teet frågade hon: "Vill ni inte dricka te med drottningen?" President McKay förklarade: "Jag måste berätta för er att vårt folk inte tror på att dricka stimulantia, och vi anser att te är ett stimulerande medel." Hon sade: "Jag är Nederländernas drottning. Vill ni inte ens dricka en liten kopp te med Nederländernas drottning?" President McKay svarade: "Vill Nederländernas drottning be ledaren för en miljon, tre hundra tusen människor göra någonting som han lär sitt folk att inte göra?" "Du är en stor man, president McKay", sade hon. "Jag vill inte be dig göra det."²

David O McKays lärdomar

Visdomsordet är en tydlig befallning som Herren gav genom uppenbarelse.

Den 27 februari 1833 tog profeten Joseph Smith emot den uppenbarelse som finns nedtecknad i det 89:e kapitlet av Läran och förbunden ... Jag skulle vilja läsa några verser från detta kapitel:

”Se, sannerligen så säger Herren till eder: På grund av de onda planer, som ränkfulla människor hava och skola hava i sina hjärtan i de sista dagarna, har jag varnat eder och varnar eder åter genom att giva eder detta visdomsord genom uppenbarelse:

Om någon av eder dricker vin eller starka drycker, är detta icke gott, ej heller behagligt för eder Faders ansikte, utom när I ären församlade för att njuta sakramentet.

Se, detta skall vara äkta vin av vindruvor och lagat av eder själva.” [L&F 89:4–6] ...

De särskilda ord jag skulle vilja fästa uppmärksamhet på är dessa: ”Om någon ... dricker vin eller starka drycker, är detta *icke gott*, ej heller behagligt för eder Faders ansikte.” Detta är Guds ord till människorna i denna generation. Det har lika stor kraft som följande ord av Frälsaren: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.” [Joh 7:17] Sista dagars heliga, ni vet att detta uttalande av Frälsaren är sant. Vi vittnar om att om någon vill göra Guds vilja kommer han att få ett vittnesbörd, i sitt hjärta och i sitt liv, att Jesu Kristi evangelium är sant. Vi accepterar Frälsarens ord: ”Om ni inte omvänder er, kommer ni alla att gå under.” [Luk 13:3] Dessa eviga sanningar, så kärnfullt uttryckta, håller vi för sanna. Vi kanske inte helt och hållet lever upp till dem, men som ett folk accepterar vi dem, eftersom de är Guds ord. Just så stark, just så evig framstår denna sanning ... ”starka drycker är icke gott för människan”. [Se L&F 89:7.] Men [många år] har förflutit, och under denna tid har denna lära predikats varje vecka, om inte varje dag, i någon av Israels församlingar, och ändå finner vi i vår mitt några som säger, genom sina handlingar, att det är gott för människan.

När jag studerar detta avsnitt är jag glad över att upptäcka att Herren inte sade: ”Starka drycker *i övermått* är inte gott”, eller ”dryckenskap är inte gott”. Anta att han försvagat detta uttryck genom att modifiera det med följande ord: ”Starka drycker i övermått, eller intagna i stora kvantiteter, är inte gott”, hur snabbt skulle vi inte då ha rättfärdigat oss med att det är bra med en liten drink. Men liksom andra eviga sanningar är den utan förbehåll. *Starka drycker är inte gott.*³

Jag tycker att tobak är en last som ska skys lika mycket som ett bett från en skallerorm ... Herren har sagt att tobak inte är gott för människan. Detta bör räcka för de sista dagars heliga.⁴

De kyrkans medlemmar som har grundlagt vanan att röka eller dricka te och kaffe, eller både och, vill ofta bortförklara sin eftergivenhet gentemot det som Herren tydligt sagt inte är nyttigt för människan. När de gör så visar de bara svagheten i sin tro på Herrens ord, vilka gavs som en förmaning och ett ”visdomsord”. Lydnad mot detta visdomsord skänker välsignelse lika säkert som om han hade sagt: ”Du skall inte.”⁵

Olydnad mot visdomsordet för med sig fysiska och andliga konsekvenser som är skadliga.

Det finns en substans i te och kaffe som när den förs in i den mänskliga kroppen har en tendens att öka pulsen, vilket i sin tur ökar hastigheten hos blodscirkulation och andning. Detta får kroppen att bli varmare och mer upplivad. Men efter ett tag avtar denna tillfälliga uppiggning, och kroppen är i själva verket i större behov av vila och återhämtning än den var innan drycken intogs. Stimulantia är för kroppen det som en piska är för en trög häst — den förmår hästen att spurta framåt men ger ingen varaktig styrka eller naturlig näring. Ofta förekommande piskrapp får bara hästen att bli trögare, och den vanemässiga användningen av starka drycker, tobak, te och kaffe, får kroppen att bli svagare och mer beroende av den stimulantia som den är hemfallen åt.

Herren har i otvetydiga ordalag sagt att dessa ting inte är nyttiga för människan. Vetenskapen förkunnar samma sak. Guds ord bör vara tillräckliga för varje sann sista dagars helig.⁶

En persons reaktion på sina begär och impulser när dessa väcks ger ett mått på denna persons karaktär. I dessa reaktioner uppenbaras människans kraft att styra eller hennes oförmåga att stå emot. Den del av visdomsordet som handlar om berusningsmedel, droger och stimulantia, går därför djupare än skadeverkningarna på kroppen. Den berör själva kärnan i karaktärens uppbyggande ...

Under de senaste hundra åren har förunderliga framsteg inom vetenskapen gjort det möjligt för människan att genom experiment fastställa de skadliga effekter som berusningsmedel och droger har på nerver och vävnader i den mänskliga kroppen. Observation och experiment har visat dess effekt på karaktären. Alla sådana experiment och observationer har bevisat sanningen i ... uttalandet: "Starka drycker och tobak är inte nyttigt för människan."⁷

Det som utövade störst inflytande på mig i min ungdom, efter vad jag kan minnas, är att jag lärde mig följande viktiga tanke-språk utantill: "Min ande ska inte bo i ett orent tabernakel."

Det fanns ... andra och de var alla i form av varningar. Den första kom till mig när jag som pojke satt bredvid min far på ett vagnssäte när vi körde in i Ogden. Strax innan vi färdades över den bro som går över Ogden River, kom en man ut från en saloon, som låg på norra sidan om floden. Jag kände igen honom. Jag tyckte om honom eftersom jag hade sett honom agera på den lokala teatern. Men vid detta tillfälle var han under spritens inflytande, och hade varit det, tror jag, i flera dagar.

Jag visste inte ... att han drack, men när han bröt samman och grät och bad far om femtio cent för att kunna återvända till saloonen, såg jag honom ragla bort. När vi körde över bron sade min far: "David, han och jag brukade gå ut som hemlärare tillsammans."

Det var allt han sade, men det var en varning till mig som jag aldrig glömt bort, om följderna av utsvävningar [eller omåttligt drickande].

Lite senare gav oss en lärare i uppgift att läsa en berättelse om en grupp ungdomar som paddlade kanot nerför S:t Lawrence River ... Jag kan inte namnge författaren, jag kan inte ge er titeln,

men jag kan ge er det minne som har stannat kvar hos mig, om dessa ungdomar som drack och festade och hade det roligt i kanoten medan de paddlade nedför denna beryktade flod. Men en man som stod på stranden och som upptäckte vilka faror som låg framför dem, ropade: ”Hallå, se upp för fallen!”

Men de ignorerade hans varning, trotsade honom. ”Vi klarar oss bra”, och fortsatte skämta och dricka. Återigen ropade han: ”Fallen är nedanför er”, och återigen brydde de sig inte om hans varning.

Plötsligt befann de sig i de strömmande virvlarna. Då började de omedelbart att paddla för att komma till stranden, men det var för sent. Jag kommer inte ihåg de exakta orden i det sista avsnittet, men svärande, skrikande över virvlarna for de över fallet.

Negativt? Ja. Men jag vill tala om för er att det finns många i livets flod som paddlar på detta sätt. Jag har aldrig glömt bort denna berättelse.⁸

**Vi måste vara uppmärksamma på
”onda planer från ränkfulla människor”.**

Ett av de mest betydelsefulla uttalandena i Läran och förbunden, ett som bär vittne om profeten Joseph Smiths inspiration, finns i det 89:e kapitlet:

”På grund av de onda planer, som ränkfulla människor hava och skola hava i sina hjärtan i de sista dagarna, har jag varnat eder och varnar eder åter genom att giva eder detta visdomsord genom uppenbarelse ...” (L&F 89:4)

”Onda planer, som ränkfulla människor hava och skola hava i sina hjärtan ...” Betydelsen av detta gjorde intryck på mig på 20-talet och 30-talet i detta århundrade. Jag ber er bara ... att minnas de metoder som användes av vissa tobaksbolag för att locka kvinnor att röka cigaretter.

Vi minns hur listigt de genomförde sin plan. Först genom att säga att det skulle få dem att gå ner i vikt. De hade en slogan: ”Ta en cigarett istället för en godsak.”

Senare märkte några av oss, som tycker om teater, att man lät en ung dam tända gentlemannens cigarett. Efter detta visades en

kvinnas hand på affischer som tände eller tog en cigarett. Ett eller två år gick och snart var de djärva nog att visa damen på vita duken eller affischen rökande cigarettens ...

Jag kan ha fel, men jag tyckte att jag nyligen såg en indikation på hur *ränkfulla* människor nu har onda planer för våra ungdomar. Håll era ögon och öron öppna.⁹

Medlemmar har en plikt mot sig själva och kyrkan att leva efter och undervisa om visdomsordet.

Varje man, varje kvinna, måste bära en del av denna kyrkas ansvar ... Oavsett var vi är .... varhelst omständigheter eller affärsangelägenheter för oss, om det är till en floddal eller någon annanstans, och vi frestas, en kall morgon, att bryta visdomsordet genom att dricka två eller tre koppar te eller kaffe, låt oss då känna vårt ansvar att göra rätt.

Låt var och en säga till sig själv: "Ansvaret som medlem i kyrkan vilar på mig. Jag ska inte ge efter. Även om ingen ser mig så vet jag det och Gud vet när jag ger efter, och varje gång jag ger efter för en svaghet blir jag själv svagare och förlorar respekten för mig själv." Om ni sysslar med affärer och era kompanjoner säger: "Kom låt oss gå ut och fira den här uppgörelsen eller försäljningen med en drink", så låt ert svar bli: Nej, nej! Även om ni törstar och längtar efter det, var män, var sista dagars heliga, och säg: "Nej, ansvaret som medlem i kyrkan vilar på mig."¹⁰

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga står orubbligt fast vid läran att te, kaffe, tobak och rusdrycker är onyttiga för människan. Sanna sista dagars heliga avstår från eftergivenhet mot tobak och sprit, vare sig det är stimulantia eller rusdrycker, och genom föredöme och exempel undervisar de andra att göra detsamma.¹¹

Lydnad mot visdomsordet stärker karaktären och skänker lycka.

Kyrkan vädjar till människorna att utöva självkontroll i sina böjelser, i sitt humör och i sitt tal. En människa är inte så bra som hon kan vara om hon är slav under en vana. En människa är inte sitt bästa som bara lever för att tillfredsställa sina passioner.

President McKay uppmuntrade de sista dagars beliga att undervisa sina barn och andra om visdomsordet "genom föredöme och exempel".

Detta är en orsak till att Herren gett kyrkan uppenbarelsen om visdomsordet så att, ända från pojåkåren och flickåren, unga män och kvinnor kan lära sig att kontrollera sig själva. Det är inte alltid lätt. Dagens ungdomar ställs inför fiender — falska ideologier och omoraliska sedvänjor ... Goda förberedelser är nödvändiga för att möta och besegra dessa fiender.¹²

Varje ung man i hela Sion borde veta, när han kommer upp ur dopets vatten, att det är en del av hans plikt att motstå cigarett-rökning, oavsett var han befinner sig. Alla ungdomar i kyrkan bör undervisas om att när de kommer upp ur dopets vatten, så bör de avhålla sig från berusningsmedel vid olika samkväm. Varje ungdom i denna kyrka bör veta att man inte bör använda tobak i någon form. Han eller hon bör motstå alla dessa vanor, inte

bara för den välsignelse som utlovas för detta av vår Fader, utan också på grund av den styrka som därigenom ges att motstå större frestelser.¹³

En av de mest praktiska lärdomarna i kyrkan angående [självkontroll] är visdomsordet. Det är sant. Det handlar huvudsakligen om begär. Visa mig en person som har fullständig kontroll över sina begär, som kan motstå alla frestelser att hänge sig åt stimulantia, alkohol, tobak, marijuana och andra fruktansvärda droger, och jag ska visa er en ungdom eller person som likaså har utvecklat kraften att kontrollera sina passioner och önsknings.¹⁴

Varken kyrkan eller världen i stort kan höra för mycket om visdomsordet. Det är en lära som getts till människan för hennes lycka och välbefinnande. Den ingår i livsfilosofin ... Den som underlåter att efterleva det berövar sig själv den kroppens och karaktärens styrka som han eller hon är berättigad till. Sanning är lojalitet mot det rätta såsom vi upplever det. Det är att vi modigt lever vårt liv i enlighet med våra ideal, vilket alltid ger kraft.¹⁵

Förslag till studier och diskussion

- På vilka sätt var visdomsordet långt före sin tid?
- Varför försöker människor ibland rättfärdiga sig själva när de använder ämnen som är förbjudna i visdomsordet? Vilka är några faror med att tänka på detta sätt? (Se s 107–109.)
- Varför är det viktigt att ta hand om sin kropp? Vilka är några negativa fysiska följder av att inte lyda visdomsordet? (Se s 107–109.) Hur påverkar det oss andligen att inte lyda denna befallning? (Se s 107–109.)
- President McKay talade om den taktik som användes vid tobaksreklamen på 1930-talet (se s 109–110). Vilka exempel ser vi idag på hur ”onda och ränkfulla människor” främjar användningen av skadliga substanser? Hur kan vi hjälpa ungdomar att inse fördelarna med att lyda visdomsordet?
- På vad sätt är visdomsordet både en fysisk och andlig befallning? (Se s 107–109, 111–112.) Vilka välsignelser utlovas dem som lyder denna befallning? (Se L&F 89:18–21.) Vilka är de

viktigaste välsignelser som du och din familj fått som en följd av att ni levtt efter visdomsordet?

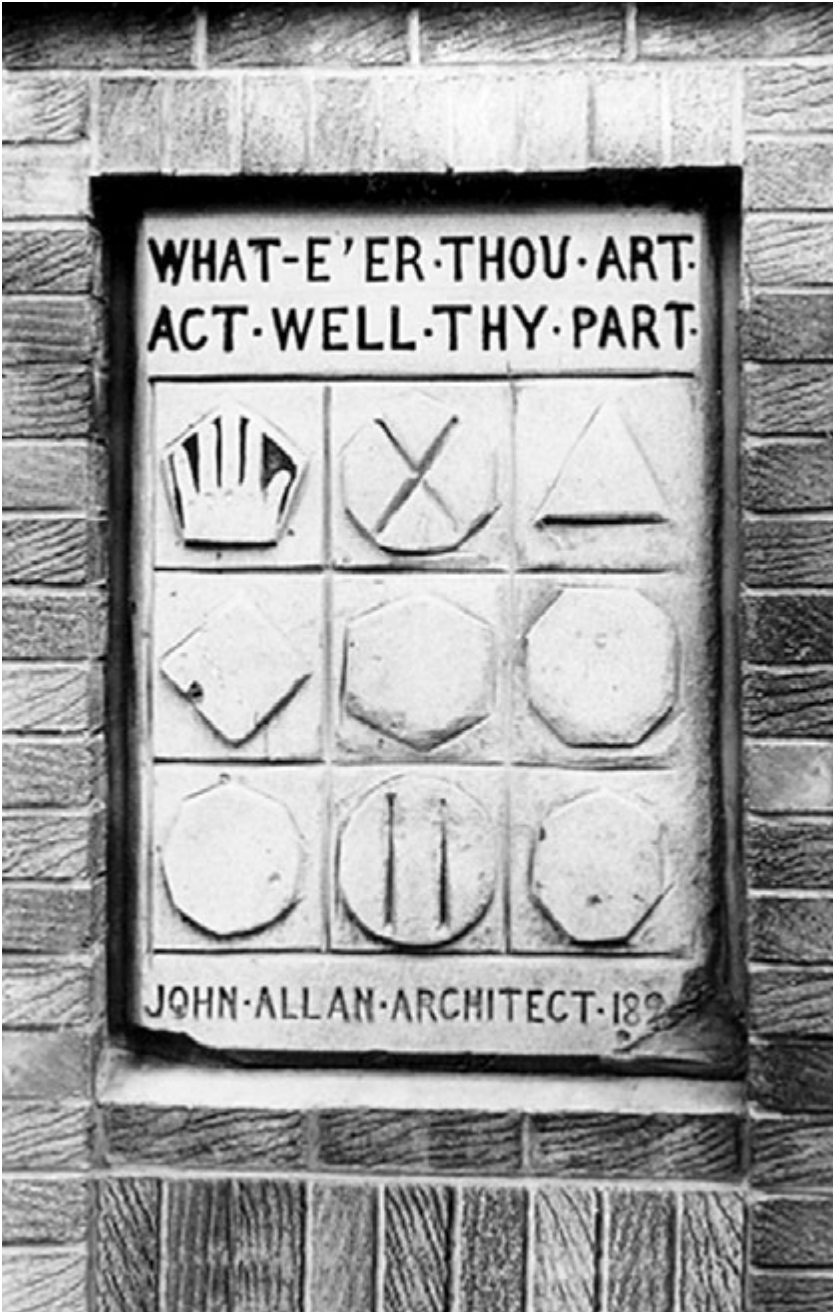
- Vad kan vi göra för att öka vår styrka att motstå frestelser att bryta visdomsordet? Hur bidrar lydriad mot visdomsordet till att karaktären beskyddas och stärks? (Se s 111–112.)
- Vilka skadliga och vanebildande ämnen finns tillgängliga idag som inte särskilt nämns i Läran och förbunden 89? Hur kan lärdomarna i Läran och förbunden 89 och nutida profeters ord hjälpa oss att undvika dessa ämnen?

Skriftställen som bör till detta ämne: Daniel 1:3–20; Första Korintierbrevet 3:16–17; L&F 89:1–21

Slutnoter

1. *Gospel Ideals* (1953), s 379.
2. Se Carl W Buehner, *People of Faith*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 jan 1953), s 2.
3. Conference Report, apr 1911, s 61–62; styckeindelningen ändrad.
4. Conference Report, okt 1949, s 188.
5. *Gospel Ideals*, s 375–376.
6. *Gospel Ideals*, s 376–377.
7. Conference Report, apr 1964, s 4.
8. Conference Report, apr 1949, s 180.
9. Conference Report, okt 1949, s 185–186.
10. Conference Report, okt 1906, s 115; styckeindelningen ändrad.
11. *Gospel Ideals*, s 379.
12. Conference Report, okt 1969, s 7–8.
13. Conference Report, apr 1960, s 28.
14. Conference Report, apr 1968, s 8.
15. *Gospel Ideals*, s 377.

President McKay uppmanade ofta prästadömsbärare att leva efter det motto som han sett ingraverat på en sten i Skottland: "Vad du än gör, gör det väl."

Prästadömet, ansvaret att representera Gud

Prästadömet är en evig princip som existerat hos Gud från begynnelsen och kommer att existera genom all evighet.

De nycklar som getts för att användas genom prästadömet kommer från himlen, och detta prästadöme är verksamt i denna kyrka idag allteftersom den fortsätter att sprida sig över jorden.¹

Introduktion

När president McKay talade på ett prästadömsmöte vid generalkonferensen återgav han en upplevelse han haft under sin tid som missionär i Skottland år 1898. Han och hans kamrat, äldste Peter Johnston, gick runt en byggnad som fångade deras uppmärksamhet eftersom det fanns en valvbåge av sten ovanför ytterdörren och en inskrift uthuggen i stenen. President McKay erinrade sig:

”Jag sade till min kamrat: ’Vad ovanligt! Jag ska se vad det står.’ När jag kommit tillräckligt nära kom detta budskap till mig, inte bara genom det som stod på stenen, utan också som om det kom från Honom i vars tjänst vi var:

’Vad än du gör, gör det väl’ ...

Må Gud hjälpa oss att följa detta motto. Det är bara ännu en version av Kristi ord: ’Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv’ [se Joh 7:17], och detta vittnesbörd leder oss till att vi alla får den Helige Andens vägledning i vårt liv. Min innerliga bön är att de prästadömsbärare som samlats denna kväll ... ska ta på sig det ansvar som Gud har ålagt dem, och överallt göra sin plikt.”²

President McKay blev välsignad när flera prästadömsbärare rättfärdigt utövade prästadömet kraft för hans räkning. I mars 1916 svämmade floden Ogden River över och gjorde bron i floddalens mynning instabil. Han berättade: ”Vi [han och hans bror Thomas E] hoppade in i en liten Ford och körde i full fart genom regnet och leran ... Jag såg stenhögen där vid bron, och den tycktes vara lika intakt som den hade varit dagen innan. [Skämtsamt] sade jag därför: ’Jag ska åka över bron. Kan du simma?’ När jag sagt detta satte jag gasen i botten och åkte med högsta fart över bron, samtidigt som jag hörde Thomas E säga: ’O, se upp! Det är ett rep där!’ Vakten som gått därifrån vid sju-tiden hade sträckt ut bomrepet över vägen och hans avlösare, dagvakten, hade inte anlänt. Jag panikbromsade men det var för sent. Repet krossade fönstret, repändan slog tillbaka och träffade min haka, slog sönder läpparna, slog ut tänderna i underkäken och bröt överkäken. Thomas E duckade och undgick att bli skadad, men jag slogs halvt medvetlös ...

Omkring klockan nio samma morgon befann jag mig på operationsbordet ... De sydde fast min överkäke och sydde ihop min underläpp och sargade kind med fjorton stygn. En av de närvarande kommenterade: ’Det var illa, han blir vanställd för livet.’ Helt visst var jag oigenkännlig. När jag kördes tillbaka i rullstol till mitt rum på sjukhuset anmärkte en av sköterskorna tröstande: ’Broder McKay, du kan bära skägg.’ Hon menade att jag därigenom skulle kunna dölja mina ärr ... Tre mycket nära vänner ... smorde och välsignade mig. Den som beseglade smörjelsen sade: ’Vi välsignar dig att du inte ska bli vanställd och att du inte ska känna någon smärta.’ ...

På lördagskvällen kom doktor William H Petty på besök för att se om de tänder som fortfarande satt fast i överkäken kunde räddas. Han sade: ’Du har mycket ont, förmodar jag.’ Jag svarade: ’Nej, jag känner *ingen* smärta.’ ... På söndagsmorgonen kom president Heber J Grant på besök från Salt Lake City ... Han kom in och sade: ’David, säg inte något. Jag ska ge dig en välsignelse.’ ...

Följande oktober ... satt jag vid ett bord nära president Grant. Jag märkte att han såg på mig med viss uppmärksamhet och

därefter sade han: 'David, härifrån kan jag inte se något ärr i ditt ansikte!' Jag svarade: 'Nej, president Grant, det finns inga ärr.'³

David O McKays lärdomar

Prästadömet är makten och myndigheten att representera Gud.

Närhelst prästadömet delegeras till mannen förlänas det inte till honom som en personlig utmärkelse, även om det blir det om han hedrar det, utan som en myndighet att representera gudomen och som en skyldighet att bistå Herren i åvägbringandet av odödlighet och evigt liv åt människan. [Se Moses 1:39.]⁴

Ni är män som bär Guds prästadöme, som innehar gudomlig myndighet att representera gudomen i det ämbete ni blir kallade till. När en man, en vanlig man, kallas att vara sheriff i sitt samhälle, förlänas han något mer. När en polisman på dessa gator håller upp sin hand i vägkorsningen, då stannar ni. Han är någonting mer än bara en enskild person, det finns en makt som han har fått. Och så är det under hela livet. Ingen människa kan få en ställning utan att bli större. Det är en realitet. Detsamma gäller prästadömets kraft.⁵

Prästadömet är en del av gudomen. Det är den myndighet och kraft som har den evige Fadern och hans Son, Jesus Kristus som enda källa ...

När vi söker prästadömets källa ... kan vi inte tänka oss något som ligger bortom Gud själv. I honom har det sitt centrum. Från honom måste det utgå. Därav följer att prästadömet, som tillhör Fadern, endast kan ges av honom. Därför måste alltid det prästadöme som bärs av människan delegeras genom myndighet. Det har aldrig funnits en mänsklig varelse som har haft rätt att själv ta på sig prästadömets kraft och myndighet. Det har funnits några som själva önskat ta på sig denna rätt, men Herren har aldrig erkänt den. På samma sätt som en ambassadör bara utövar den myndighet som getts honom av hans regering, så utövar den man som bemyndigats att representera gudomen endast den makt och de rättigheter som getts till honom. Men när en sådan myndighet ges har den, inom vissa begränsningar, hela

den fullmakt varigenom man är bemyndigad att handla i en annan persons ställe. Alla officiella åtgärder utfärdade enligt en sådan fullmakt är lika bindande som om personen själv hade utfört dem ...

Med tanke på det faktum att Skaparen är den eviga och varaktiga källan till denna kraft, att endast han kan styra den, och att inneha den är att ha rättigheten, som bemyndigad representant, till direkt umgänge med Gud, hur förnuftiga och ändå upphöjda är inte de förmåner och välsignelser som gjorts möjliga genom att inneha melkisedekska prästadörets makt och myndighet — de är de mest härliga som det mänskliga sinnet kan begrunda.

En man som har ett sådant umgänge med sin Gud finner snart att hans liv blir angenämare, att hans omdöme blir bättre så att han snabbt kan välja mellan rätt och fel, att han blir mildare och får mer medkänsla, att han är stark i anden och tapper i sitt försvar av det rätta. Han finner att prästadömet är en osviktig källa till lycka — en källa av levande vatten som uppväller till evigt liv.⁶

Prästadörets kraft tar sig uttryck såväl i kворum som hos enskilda personer.

Strikt talat är prästadömet som delegerad kraft ett personligt förvärv. Men genom gudomligt påbud är de män som utsetts till att verka i särskilda ämbeten inom prästadömet förenade i kворum. Sålunda tar sig denna kraft uttryck såväl i grupper som genom enskilda personer. Kворumet är möjligheten för män med samma ambitioner att känna, älska och hjälpa varandra.⁷

Om prästadömet bara avsåg personlig utmärkelse och välsignelse eller enskild upphöjelse, skulle det inte behövas några grupper eller kворum. Själva förekomsten av sådana grupper, inrättade genom gudomligt bemyndigande, visar vårt beroende av varandra, det outhärliga behovet av ömsesidig hjälp. Vi är, genom gudomlig rättighet, sociala varelser.⁸

[Herren] insåg att dessa [prästadömsbärare] behövde umgänge, vänskap, gruppens styrka, och därför organiserade han kворum och utsåg antalet i vart och ett av dem från diakon till sjuttio.

Dessa grupper kommer samman, först och främst för att undervisa och bygga upp, för att höja graden av kunskap generellt sett,

"Män som utsetts att verka inom olika prästadömsämbeten förenas i kворum."

och särskilt för att undervisa om moralisk och andlig kunskap, om tro och helighet, men också för att ge ömsesidig styrka att handla rättfärdigt. Dessa grupper tillgodoser ett behov som upplevs av mänskligheten i stort ... Prästadömet kворum ... tillgodoser varje önskan om vänskap, broderskap och tjänande om männen bara gör sin plikt.⁹

Medlemmar i aronska prästadömet och medlemmar i melkise-dekska prästadömet kворum, vi är förpliktade att bygga upp våra kворum. Låt oss inte riva ner dem genom att inte närvara vid prästadömsmötet, eller genom att inte förbereda oss eller försumma vår plikt. Låt oss känna, var och en av oss ... att det är vår plikt att göra någonting som bygger upp kyrkan, eftersom det är kyrkans plikt att stadfästa sanningen och återlösa människosläktet från synd. Män i prästadömet, låt oss vara ett i detta uppbyggande, låt oss tillhöra välgörarna, och låt ingen man, från högpräst till diakon, i denna stora prästadömsrörelse — hamna i kategorin missdådare eller knotande.¹⁰

En prästadömsbärare måste alltid vara medveten om sina handlingar och ord.

Prästadömet är myndigheten att representera Gud. En man som tar emot prästadömet är en bemyndigad representant åt Herren inom det verksamhetsområde som han har kallats till. Den som representerar en viss grupp eller organisation är skyldig att sträva efter att representera denna grupp eller organisation på ett hedersamt sätt. Bästa sättet att vara en värdig representant för Herren är att leva på ett sådant sätt att man är mottaglig för Hans maningar. Inser ni vilken betydelse detta skulle få för ett dygdigt liv?

”... min Ande skall ej alltid sträva med människan”, (L&F 1:33) säger Herren. Var och en som bär prästadömet bör följaktligen leva på ett sådant sätt att det berättigar honom till Herrens inspiration. Och låt mig i detta avseende säga att kommunikation med den Helige Anden är lika verklig som er förbindelse via radion med de ohörda röster och den musik som fyller luften. Vibrationerna finns där.

På samma sätt är det med Guds Ande. Han är ständigt redo att vägleda och undervisa dem som ställer in sig på rätt våglängd genom ett rättfärdigt liv och som uppriktigt söker honom. Jag upprepar, det är varje mans plikt som är bemyndigad att representera honom, att leva på ett sådant sätt att han är mottaglig för denna Ande.¹¹

Att bära Guds prästadöme genom gudomlig myndighet är en av de största gåvor som kan komma människan till del, och värdighet är av största betydelse. Själva kärnan i prästadömet är evig. Den är storligen välsignad som känner sitt ansvar att representera gudomen. Han bör känna det i sådan omfattning att han alltid är medveten om sina handlingar och ord. Ingen man som bär det heliga prästadömet bör handla mot sin hustru på ett respektlöst sätt. Ingen man som bär prästadömet bör underlåta att be om välsignelse för sin mat eller att knäböja tillsammans med sin hustru och sina barn och be om Guds vägledning. Hemmet förvandlas när mannen bär och hedrar prästadömet. Vi ska inte använda det på ett diktatoriskt sätt, för Herren har sagt att ”om vi försöka att

skylta våra synder eller tillfredsställa vårt högmod och vår fåfångliga äregirighet, eller vi vilja öva kontroll, herravälde eller tvång över människobarnens själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet". (L&F 121:37)

Denna uppenbarelse, som gavs av Herren till profeten Joseph Smith, tillhör alla tiders vackraste undervisning i pedagogik eller psykologi och styrelsesätt, och vi bör läsa den om och om igen i det 121:a kapitlet av Läran och förbunden.¹²

Ingen medlem i denna kyrka, ingen make eller far, har rätt att svära i sitt hem, eller att tala vresigt till sin hustru eller till sina barn. Genom er ordination och ert ansvar kan ni inte göra det som prästadömsbärare och ändå vara trogna den ande som finns inom er. Ni bidrar till ett idealiskt hem genom er karaktär, genom att ni kontrollerar era passioner, ert humör, vaktar er tunga, eftersom detta gör ert hem till vad det är, och vad det kommer att utstråla i grannskapet. Gör vad ni kan för att främja frid och harmoni, oavsett vad ni får genomlida.¹³

Min bön är att vi må ... förnimma prästadömet betydelse, att varje diakon i denna kyrka ska inse att när han får ta emot aronska prästadömet så blir han avskild bland sina kamrater, att vara annorlunda än andra. Han kan inte utan konsekvenser svära som andra pojkar kanske svär, han kan inte delta i de pojkestreck som andra pojkar kanske deltar i, han är inte med på dem. Detta är vad det innebär för en tolvårig pojke, och, biskopar, det är precis vad ni bör förklara för dem när ni kallar dem att vara diakoner. Gör mer än att kalla och ordinera dem. Ha ett samtal med dem och låt dem veta vad det innebär att få aronska prästadömet. De pojkar som kallats och undervisats på detta sätt bör utöva ett gott inflytande bland sina kamrater ...

Det är vår skyldighet när vi tar emot prästadömet att vara ett exempel som är värt att efterlikna för våra vänner. Det är inte vad vi säger som påverkar dem. Det är vad vi gör. Det är vad vi är.¹⁴

Så länge som prästadömet medlemmar förtjänar vägledning av Kristus genom att handla ärligt och samvetsgrant mot sina

medmänniskor, genom att motstå ondska i alla dess former, genom att trofast utföra sina plikter, finns det ingen kraft i världen som kan förhindra Jesu Kristi kyrkas framgång.¹⁵

**Prästadömets kraft blir verksam när den används
för att tjäna andra människor.**

Vi kan föreställa oss prästadömets kraft som en uppdämd vattenreservoar. En sådan kraft blir dynamisk och åstadkommer något gott först när kraften frigörs och aktiveras i dalar, på fält, i trädgårdar och i lyckliga hem. Så är det också med prästadömet, beträffande mänskligheten. Kraften manifesteras endast när den aktiveras i människors liv, vänder deras hjärtan och önskingar till Gud och manar dem till att tjäna sin nästa.¹⁶

Vårt liv är inflätat i andras liv. Vi är lyckligast då vi bistår andra i deras liv. Detta säger jag därför att det prästadöme ni innehar betyder att ni ska tjäna andra. Ni representerar Gud i den uppgift ni har fått. ”Den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det.” (Matt 16:25)

Ni äldster kanske har någon bland er som är sjuk och hans skörd behöver bärgas. Kom samman och skörda den. En av er har en son på mission och han har ont om pengar. Fråga bara om ni kan hjälpa honom. Han kommer aldrig att glömma er omtanke. Det är sådana handlingar som Frälsaren tänkte på när han sade: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” (Se Matt 25:40.) Det finns inget annat sätt att tjäna Kristus på. Du kan knäböja och be till honom, det är gott. Du kan vädja till honom att ge dig vägledning genom den Helige Anden — ja, vi gör det och vi måste göra det. Vi är tvungna att göra det. Men det är de praktiska, dagliga gärningarna, att kontrollera sin tunga, att inte tala ont om sin broder, utan tala väl om honom, som utgör sant tjänande enligt Kristus.¹⁸

”Vad du än gör, gör det väl.” Är du diakon, utför en diakons plikter väl. Är du lärare, utför ditt arbete väl. En präst som vakar över kyrkan, besöker medlemmarna — unga män i denna kyrka, om vi bara kunde utföra lärarens och prästens plikter, undervisa människorna om deras plikt, hur mycket skulle vi då inte främja det goda bland unga män på arton eller nitton år. Inte oförbätterliga

[ovilliga att ta emot tillrättavisning], inte fega, utan ledare. Bröder, det finns ingenting i hela världen som är så kraftfullt som att leda ungdomar och få dem att utföra sin del väl i prästadömet.¹⁹

**Prästadömsbärare har ansvaret att representera
Gud som hemlärare.**

Det står i Efesierbrevet, i fjärde kapitlet, att Kristus gjorde somliga till apostlar och somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare, för att "utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp". [Ef 4:12] Kyrkans hemlärare, som har det heliga prästadömet, har blivit ålagda det stora ansvaret att *fullkomliggöra de heliga*, och att *bygga upp Kristi kropp*. Därför anser jag att det inte är för mycket att säga att det är deras plikt, deras *plikt*, att i varje hem föra in just en sådan gudomlig anda som vi har upplevt här under dessa konferenssessioner. Inget större ansvar kan åvila någon människa än att vara lärare för Guds barn.

... Några av [hemlärarna] tycker inte att deras kallelse är så betydelsefull, att det inte ligger så stor värdighet i den, när faktum är att det inte finns något viktigare arbete i kyrkan. Vi kan inte säga om någon kallelse i kyrkan att den är viktigare än någon annan, eftersom alla har att göra med Guds barns utveckling, undervisning och frälsning. Detsamma gäller lärarens kall, men om något kall har företräde, på grund av större möjlighet att vinna människor till frälsning, så är det kallet som Guds prästadömsbärare har, som kommer i direkt kontakt med kyrkans enskilda medlemmar ...

Det första ni måste göra, bröder, är att granska er själva för att se om ni är förberedda att undervisa. Ingen kan undervisa om det som han inte själv vet. Det är er plikt att undervisa om att Jesus Kristus är världens Återlösare, att Joseph Smith var en Guds profet och att Gud Fadern och hans Son personligen visade sig för honom i denna sista tidsutdelning. Tror du det? Känner du det? Utstrålar din person detta vittnesbörd när du går in i hemmet? Om det är så, kommer denna utstrålning att ge liv till de människor som du besöker för att undervisa. Om inte,

kommer det att vara brist och torka, brist på den andliga atmosfär i vilken de heliga tillväxer ...

Bröder, budskapet, och särskilt sättet varpå man presenterar budskapet, kanske inte är detsamma när det ges till någon som hela sitt liv verkat trofast i kyrkan, som när det ges till någon som är nyomvänd. Eftersom varje familj skiljer sig åt ... så skiljer sig våra budskap och metoder åt, särskilt sättet att undervisa kan variera. Jag nämner detta bara för att vi ska tänka på att det är vår plikt att lära känna dem som vi ska undervisa.²⁰

Hemlärarens plikt utförs inte när han bara besöker varje hem en gång i månaden. Jag minns när en biskop gjorde det till en plikt för hemläraren att genast bege sig till ett hem där en familjemedlem gått bort och se vad som kunde göras för att trösta dem som sörjde och vidta åtgärder för begravningen. Det är hemlärarens plikt att se till att det inte föreligger någon brist, att om någon är sjuk bege sig dit och smörja och välsigna — att alltid vaka över dessa familjer.²¹

Jag tror att det i hemundervisningen finns ett av de bästa tillfällena i hela världen att uppväcka i dem som är försumliga, nedslagna och sorgsna, förnyat liv och en önskan att återvända till aktivitet i Jesu Kristi kyrka. Genom sådan aktivitet blir de återförda till den andliga atmosfär som lyfter deras själar och ger dem kraft att övervinna de svagheter som nu fjättrar dem.

Att ge hjälp, uppmuntran och inspiration till varje enskild person är varje hemlärares stora ansvar och förmån.²²

Förslag till studier och diskussion

- Vad menas med prästadömet kraft? (Se s 117–118.) Av vilka anledningar delegerade Herren prästadömet myndighet till människan? (Se s 118–119, 122–123.) Vari ligger skillnaden mellan att bara ta emot prästadömet myndighet och att ha kraft i prästadömet?
- Fundera över ett tillfälle då prästadömet kraft utövades för din skull. Hur påverkade detta dig eller din familj? Hur kan vi använda sådana erfarenheter som ”undervisningstillfällen” för våra barn och barnbarn?

- Varför är det nödvändigt att en prästadömsbärare lever värdig Andens vägledning? (Se s 120–122.) Vilka välsignelser utlovas dem som trofast håller fast vid prästadömet's förbund och skyldigheter? (Se även L&F 84:33–34.)
- Varför är hemundervisning så nödvändig i kyrkan? (Se s 123–124.) Vad kan vi göra för att bli bättre hemlärare? Hur kan president McKays råd till hemlärare tillämpas på besökslärare? Vad kan vi göra för att hjälpa hem- och besökslärare att känna sig välkomna i våra hem och lyckas i sina kallelser?
- Hur kan vi ära prästadömet genom att be, studera skrifterna och bli mer Kristuslika? På vilka sätt kan föräldrar förbereda sina söner att ta emot prästadömet?
- Hur tar kvinnor del av de välsignelser som är en följd av prästadömet's kraft?
- Vad är syftet med prästadömskvorum? (Se s 118–119.) Vilka ansvar hör ihop med att vara medlem av ett kvorum? (Se s 118–119.)

Skriptställen som hör till detta ämne: Första Petrusbrevet 2:9; L&F 84:33–48; 121:34–46

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1967, s 94.
2. Conference Report, okt 1956, s 91.
3. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss rev. uppl. (1976), s 138–140; styckeindelningen ändrad.
4. *Gospel Ideals* (1953), s 168.
5. Conference Report, okt 1954, s 83.
6. Conference Report, okt 1965, s 103–104.
7. Conference Report, okt 1965, s 104.
8. *Gospel Ideals*, s 168.
9. *Gospel Ideals*, s 180–181.
10. Conference Report, apr 1909, s 68.
11. *Gospel Ideals*, s 180.
12. Conference Report, okt 1967, s 97.
13. Conference Report, apr 1969, s 150–151.
14. Conference Report, okt 1948, s 174.
15. *Gospel Ideals*, s 167–168.
16. Conference Report, okt 1965, s 103–104.
17. Conference Report, okt 1950, s 112.
18. Conference Report, okt 1955, s 129.
19. Conference Report, okt 1954, s 84.
20. Conference Report, okt 1916, s 57–60; styckeindelningen ändrad.
21. Conference Report, apr 1956, s 86–87.
22. *Gospel Ideals*, s 196.

Under sin verksambet invigde president McKay fem tempel runt om i världen, däribland templet i London, som visas här.

Templets heliga betydelse

Av hela min själ ber jag att samtliga medlemmar i kyrkan och deras barn och barnbarn ska inse vilka stora sanningar som framställs i Herrens hus.¹

Introduktion

När David O McKay blev kyrkans president år 1951, hade kyrkan åtta tempel i verksamhet. Fyra fanns i Utah, medan de andra fanns i Arizona, Hawaii, Idaho och Alberta. Under sommaren 1952 gjorde president McKay en rundresa till nio europeiska länder. Under denna rundresa valde han ut platserna till templen i Schweiz och England och öppnade den tidsepok i vilken templets välsignelser skulle bli tillgängliga utanför Förenta staterna och Kanada.²

I valet och förvärvet av tempelplatser var president McKay vägledad genom gudomlig inspiration. När han valde ut platsen till templet i London var ingenjörerna motvilliga, de sade att marken var för sumpig. Men vid närmare undersökning hittade man berggrund på rätt djup för att ge stöd åt templets grundval. I Schweiz, när president McKay och andra ledare i kyrkan inte kunde förvärva den plats som först utvalts, bad de till Herren om hjälp. Snart fann de en annan plats som var större men bara hälften så dyr. Ungefär samtidigt byggdes oväntat en huvudväg igenom en del av det första området, vilket gjorde upptäckten av den nya platsen ännu mer lyckosam.³

President McKay invigde templet i Bern år 1955 och templet i London år 1958. Han invigde också templet i Los Angeles (1956), templet i Hamilton, Nya Zeeland (1958) och templet i Oakland, Kalifornien (1964). Under president McKays ledarskap blev templen mer tillgängliga över hela världen till otaliga medlemmars, förfäders och ättlingars välsignelse. Ett utdrag från

hans dagbok återspeglar hans vittnesbörd om tempeltjänstens betydelse. Den dag han invigde platsen för templet i Bern skrev han: ”Jag vill föra templet till folket.”⁴

David O McKays lärdomar

Tempelbegåvningen leder oss till Guds rike.

Tempelbegåvningen är ... en förordning som hänför sig till människans eviga resa och obegränsade möjligheter och framsteg. En rättvis och kärleksfull Fader har gett den till sina barn, som han skapade i sin egen avbild. Det är därför tempel byggs.⁵

Må Gud hjälpa oss uppskatta Jesu Kristi återställda evangelium, som är allomfattande. Livets filosofi innefattas i den, och i våra tempel framställs begåvningen. Lydnad mot begåvningen för den enskilde (och detta är mitt vittnesbörd, för jag vet det) bort från själviskhet, avundsjuka, antagonism och hat, det köttsliga tillståndets egenskaper, till det högsta andliga planet och till Guds rike.⁶

I tempel kan makar och familjer beseglas för evigheten.

En av de första frågorna som ställs av reportrar, journalister och folk i allmänhet är: ”Vad är det för skillnad på ert tempel och era andra kyrkobyggnader?” Som alla medlemmar i kyrkan vet är svaret att tempel byggs för utförandet av heliga förordningar — inte hemliga, men heliga. Ett tempel är inte en offentlig plats för gudsdyrkan. Den är uppförd för speciella ändamål. Faktum är att när templet är invigt så är det bara medlemmar i god ställning som får inträda där.

Ett av de utmärkande kännetecknen för den återställda Jesu Kristi Kyrka är den eviga naturen hos dess förordningar och ceremonier. Det är till exempel vanligen så i både borgerliga och kyrkliga ceremonier att par vigs endast ”för tid”, eller ”tills döden skiljer er åt”. Men kärleken är lika evig som människans ande, och om människan fortlever efter döden, vilket hon gör, så gör kärleken det.

Detta är intressant för nästan varje intelligent forskare och undersökare, särskilt när han eller hon inser sanningen, att

kärleken — den mänskliga själens mest gudomliga egenskap — är lika evig som anden själv. När därför en person dör så kvarstår kärlekens dygd, och om någon sökare tror på själens odödlighet, eller på personlighetens fortvaro efter döden, så måste denne också erkänna att kärleken består.

... Frälsarens har ålagt oss att vi ska älska vår nästa som oss själva. Men om jordiska ting representerar himmelska ting kommer vi i andevärlden att känna igen våra älskade och uppleva dem vara sådana som vi älskade dem här. Jag älskar min hustru mer än jag kan älska andra människor. Jag älskar mina barn. Jag kan känna sympati för och ha en önskan att hjälpa hela människosläktet, men jag älskar henne vid vars sida jag suttit och vakat vid en närstående som varit sjuk, eller kanske döende. Dessa erfarenheter binder samman hjärtan, och det är en härlig tanke att hålla fast vid att döden inte kan skilja hjärtan åt som är bundna samman på detta sätt, för var och en av er makar kommer att känna igen er hustru i den andra världen, och ni kommer att älska henne där liksom ni älskar henne här, och ni kommer att uppstå till evigt liv. Varför skulle döden skilja er åt när kärleken fortsätter efter döden?

Det bör den inte, och det behöver den inte, för när Jesus var på jorden sade han till sina apostlar: ”Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.” (Matt 16:19) Kyrkan bekräftar att när det heliga prästadömet återställdes till jorden så gavs denna makt åter till utvalda män, och att när vigselceremonier utförs i Herrens hus av dem som är vederbörligen bemyndigade att representera vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, kommer föreningen mellan make och hustru, mellan föräldrar och barn, att bestå för tid och all evighet. För dem som är vigda på detta sätt kommer familjen att fortsätta i evigheterna.⁷

Joseph [Smith] siaren ... uppenbarade äktenskapsförbundets eviga varaktighet, en lära så vacker, så logisk, så långtgående i sin betydelse, att om den antogs i sin helhet så skulle en stor del av det onda i samhället försvinna.⁸

Tempeltjänsten erbjuder frälsning åt dem som har dött utan evangeliet.

En kinesisk elev som återvände till sitt hemland efter att ha tagit examen vid ett av våra främsta college, samtalade med en predikant som också var på väg till Kina. När denne predikant hävdade sanningen att det bara är genom att ta emot Kristi lärdomar som någon kan bli frälst, sade eleven: "Hur går det då för mina förfäder som aldrig haft tillfälle att höra Jesu namn?" Predikanten svarade: "De har gått förlorade." Eleven sade: "Jag vill inte ha någonting att göra med en religion som är så orättvis att den till evigt straff fördömer män och kvinnor som är lika hedervärda som vi, kanske ännu ädlare, men som aldrig haft möjlighet att höra Jesu namn."

Den som förstår sanningen, som den uppenbarades till profeten Joseph om denna lära, skulle ha svarat: "De får tillfälle att lyssna till evangeliet och att lyda varje princip och förordning genom ställföreträdare. Varje människa här eller i nästa liv kommer att dömas och belönas enligt sina gärningar."⁹

Eftersom omvändelse och dop genom vatten såväl som genom Anden är nödvändigt för frälsning, hur ska de miljontals människor som aldrig hört evangeliet, som aldrig haft möjlighet att vare sig omvända sig eller bli döpta, komma in i Guds rike? Helt visst kan en kärlekens Gud aldrig känna sig tillfreds med att en majoritet av hans barn befinner sig utanför hans rike, och för evigt lever antingen i okunnighet, elände eller i helvetet. En sådan tanke är motbudande för intelligenta sinnen. Å andra sidan, om dessa miljontals människor som dött utan att höra evangeliet kan inträda i Guds rike utan att lyda evangeliets principer och förordningar, då uttryckte inte Kristi ord till Nikodemus [se Joh 3:2–5] en allmängiltig och evig sanning, och Petrus ord på pingstdagen [se Apg 2:38] ägde inte universell tillämpning, trots att han tydligt sade: "Ty er gäller löftet och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar." [Se Apg 2:39.]

Nu är det så att Jesu Kristi evangelium lär att *bela* människosläktet kan frälsas genom lydnad mot dess lagar och för-

ordningar. [Se Trosart 3.] Inte heller är ordet ”hela” begränsat till att bara betyda några utvalda få, det innebär varje barn till en kärleksfull och gudomlig Fader. Och ändå har hundratals miljoner gått bort utan att ens ha hört att det finns något sådant som en evangelieplan.

Samtliga nationer och raser kan rättfärdigt göra anspråk på Guds barmhärtighet. Eftersom det bara finns en enda frälsningsplan så måste det finnas något medel varigenom de ”otaliga döda” kan höra den och få förmånen att antingen acceptera eller förkasta den. En sådan plan ges i principen om de dödas frälsning ...

Paulus hänvisade till bruket att döpa de döda i sitt argumenterande för uppståndelsen. Han sade: ”Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår?” (1 Kor 15:29) ... Det är inte få textkritiker som har försökt bortförklara [detta avsnitts] sanna betydelse, men sammanhanget visar tydligt att på apostlarnas tid fanns bruket att döpa sig för de döda, det vill säga, levande personer nedsänktes i vatten för dem som var döda — inte som hade ”dött bort från synden” utan som ”gått över till andra sidan”.

I templet i Kirtland, den 3 april 1836, uppenbarade sig profeten Elia för Joseph Smith och Oliver Cowdery och förlänade dem de ”prästadömetts krafter” som bemyndigar de levande att utföra ett verk för de döda. Dessa ”nycklar” återställdes som en uppfyllelse av Malakis profetia:

”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda. Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med tillspillogivning.” (Mal 4:5–6) Fädernas och barnens hjärtan kommer att vändas till varandra när fäderna i andevärlden hör evangeliet predikas och inser att de måste lyda dess förordningar, och vet att deras barn på jorden utför dessa förordningar för dem.

Allt sådant ”arbete för de döda” utförs i tempel som är invigda för sådana ändamål, där korrekta uppteckningar förs och där allting hålls heligt.

I och med det ansvar som åvilar dem att genomföra detta viktiga tjänande inom evangeliet, har de sista dagars heliga blivit ett tempelbyggande folk.¹⁰

Ni kan få möjlighet att samla in era förfäders namn, som, genom att de döps ställföreträdande, kan bli medlemmar i Guds rike i den andra världen, på samma sätt som vi är medlemmar här.

Sedan återställelsen av denna princip och sedvänja har kyrkans medlemmar ivrigt rannsakat upppteckningar om sina förfäder för att dessa genom ställföreträdare ska kunna ta emot Kristi evangeliums välsignelser. I samband med detta har kyrkan en omfattande släktforskningsorganisation.¹¹

I denna princip om frälsning för de döda uppenbaras omfattningen av evangeliets frälsande kraft och att Frälsarens lärdomar är tillämpliga på hela människosläktet. Sannerligen, ”det finns inte under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta”. [Se Apg 4:12.] Samtliga förordningar som utförs genom den Allrahögstes prästadöme är lika eviga som kärleken, lika omfattande och varaktiga som livet, och genom att lyda dem kan hela människosläktet, levande och döda, inträda i och evigt förbli i Guds rike.¹²

**Vi måste värdigt inträda i templet och
vara trogna de förbund vi ingår där.**

De som besöker templet kommer dit med rekommendationer att de är sanna kristna, att de är trofasta medlemmar i Kristi kyrka, att de är ärliga mot sina medmänniskor, att de lever i enlighet med idealen i Jesu Kristi evangelium.¹³

Innan en [tempel]vigel förrättas är det nödvändigt för den unge mannen och unga kvinnan att först få en rekommendation från biskopen ... Där, i närvaro av prästadömet, innan de tar på sig äktenskapets ansvar, får ungdomarna undervisning om heligheten i den plikt som väntar dem, och dessutom beslutar de sig för om de är förberedda att i helighet och renhet komma inför Guds altare och där besegla sina löften och sin kärlek.¹⁴

En vigsel i templet är något av det vackraste i hela världen. Ett par leds dit av kärlek, den mest gudomliga egenskapen i den

mänskliga själen ... Tillsammans står de i Herrens hus för att intyga och ingå förbund inför honom att de ska vara trogna de förbund som de ingår denna dag, och båda hålla sig till den andra och ingen annan. Detta är det högsta äktenskapsideal som någonsin getts till människan. Om dessa förbund hålls så heliga som heliga förbund bör hållas, skulle det finnas färre brustna hjärtan bland äkta makar. Ett förbund är någonting heligt ... Håll det fullständigt, var trogen mot det.¹⁵

De som ingår förbund med sina kära och lever enligt det högsta äktenskapsideal som någonsin getts till människan, vandrar i anden och hänger sig inte åt köttet. Ni kommer att vara trofasta mot de förbund ni ingår i Guds hus.¹⁶

”Min Ande skall inte bli kvar i människorna för alltid” (1 Mos 6:3), säger Herren. ”Min Ande ska inte bo i ett orent tabernakel.” Den som försöker leva ett dubbelliv, som lever ett dubbelliv och bryter mot förbunden, ”är antingen en skurk eller dåre”, för att citera en författare. Ofta är han bådadera, därför att han använder sin fria vilja till att tillfredsställa sina böjelser, till att förslösa sina ägodelar på ett tygellöst liv, till att bryta mot de förbund som han har ingått i Guds hus.¹⁷

Vi har ett ansvar att hjälpa till att göra templets välsignelser tillgängliga för andra.

Våra tempel, uppförda för den mänskliga familjens frälsning och upphöjelse, bidrar till genomförandet av den eviga frälsningsplanen. Samma lagar för evigt framåtskridande gäller för samtliga vår Faders barn oavsett om de lever i en jordisk eller andlig tillvaro. En sådant universellt krav återspeglar gudomlig rättvisa ...

Jesu Kristi återställda kyrka är den plan som vår himmelske Fader gett varigenom varje mänsklig varelse med förmåga till självständigt tänkande kan samarbeta med Gud för sin egen själs lycka och frälsning. *Förnuftet* och *rättvisan* kräver *universell tillämpning av eviga principer* och *förordningar* för de *personer som lever i jordelivet* och *för dem som lever i andevärlden*.

Endast på så sätt kan Guds verk och härlighet fullkomnas genom att människan ges odödlighet och evigt liv.

Frälsningens eviga plan har getts genom direkt uppenbarelse av Fadern och hans Son till profeten Joseph Smith, och den gudomliga myndigheten att officiera i principerna och förordningarna åvilar de män som nu leder den uppenbarade kyrkans bestämmelse.¹⁸

Ett av våra största ansvar är att göra tempel tillgängliga för trofasta medlemmar i kyrkan i andra länder. Tiotusentals av dem kan inte komma till de platser där tempel finns, där de kan få begåvningens välsignelser och få sina hustrur och sina barn beseglade till sig för tid och all evighet. Det är vår plikt att föra templet till dem.¹⁹

Å, vad härligt evangeliet är! Så stort vårt ansvar är att låta världen förnimma dess storhet, dess omfattning, dess gudomlighet! Jag ber av hela min själ att våra tempel ska sprida ytterligare intresse och en önskan att lära känna Guds vilja hos tusentals och tiotusentals ädla människor som vill lära känna sanningen. Må Gud hjälpa oss alla att öka vår förmåga att sprida denna sanning och att hjälpa människosläktet att lära känna den.²⁰

Förslag till studier och diskussion

- Varför är det nödvändigt att vi tar emot templets förordningar och ingår och håller de förbund som hör samman därmed? (Se s 128–130, 132–133.)
- Hur kan tempelbegåvningen leda oss till evigt liv? (Se s 128.) Varför är det viktigt att ofta besöka templet? Vilka välsignelser har du fått av att delta i templets förordningar och förbund? Varför tror du att det är viktigt att ta emot dessa förordningar och förbund innan man går ut på mission eller påbörjar en evig familj?
- Vad är nödvändigt för att äktenskap och familjerelationer ska bestå i evigheterna? (Se s 128–130.) Hur bör läran om evigt äktenskap och familjer påverka vårt förhållande till vår make och våra barn? Hur kan större lydnad mot denna lära hjälpa till att utplåna ”det onda som råder i samhället”?
- Vilket ansvar har vi för de dödas frälsning? (Se s 130–132.) Vilka är några sätt varpå du kan delta i arbetet för de döda?

- På vilka sätt är tempel ett storslaget uttryck för Guds kärlek till alla sina barn? (Se s [128–130].) Hur återspeglar tempeltjänsten frälsningsplanens universella natur? (Se s 130–132.)
- Vad är syftet med en tempelrekommendation? (Se s 132.) Varför är personlig värdighet nödvändig för att kunna inträda i templet? På vilka sätt blir vi välsignade när vi förblir trofasta mot våra tempelförbund? Varför är det viktigt att ha en giltig tempelrekommendation även om våra omständigheter inte tillåter att vi ofta eller överhuvudtaget besöker templet?
- Vad kan vi göra för att templets välsignelser ska bli tillgängliga för andra människor? (Se s 133–134.)

Skriftställen som hör till detta ämne: Första Korintierbrevet 15:29; L&F 124:37–41; 128:1, 15–24; 131:1–4; 132:19; 138:28–37, 57–60

Slutnoter

1. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 282.
2. Se James B Allen, "McKay, David O.", i Daniel H Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism* (1992), 4 del, 2:872–873.
3. Se Richard O Cowan, "Temples: History of Latter-day Saint Temples from 1831 to 1990", *Encyclopedia of Mormonism*, 4:1453.
4. Francis M Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s 323.
5. *The Purpose of the Temple* (1976), Church History Library of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, s 11; styckeindelningen ändrad.
6. *Treasures of Life*, s 282.
7. *The Purpose of the Temple*, s 5–7.
8. "The Prophet Joseph Smith—On Doctrine and Organization", *Improvement Era*, jan 1945, s 45.
9. *Improvement Era*, jan 1945, s 15, 45.
10. "Salvation for the Dead", *Millennial Star*, 25 okt 1923, s 680–682.
11. *The Purpose of the Temple*, s 10.
12. *Millennial Star*, 25 okt 1923, s 682.
13. *Treasures of Life*, s 282.
14. Conference Report, apr 1969, s 9.
15. Conference Report, apr 1969, s 94; styckeindelningen ändrad.
16. Conference Report, apr 1959, s 49–50.
17. Conference Report, apr 1945, s 123.
18. *Treasures of Life*, s 340–342.
19. Conference Report, apr 1954, s 26.
20. *Treasures of Life*, s 342.

"Unga män och unga kvinnor som vill leva ett riktigt lyckligt liv gör klokt i att förbereda sig för att vara värdiga den form av äktenskap som Gud har instiftat."

Förberedelser för evigt äktenskap och familj

Det finns sannerligen inget högre ideal beträffande äktenskap som ett ungt par kan ha än att betrakta det som en gudomlig institution.¹

Introduktion

David O McKay friade till sin framtida hustru, Emma Ray Riggs, i början av december 1900, och hon frågade: "Är du säker på att jag är den rätta?" Han svarade att han kände sig säker på att hon var det. I ett påföljande brev till dr Obadiah H Riggs, Emma Rays far, beskrev David O McKay därefter några av de egenskaper som han satte värde på hos henne:

"Hennes älskvärda läggning, hennes dygd, hennes intelligens, hennes osjälviska natur, i korthet var det hennes *fullkomliga* egenskaper som vann min kärlek. När hon sade till mig att kärleken var ömsesidig tycktes min lycka fullkomlig ... Jag har bett din dotter att bli min i äktenskapet, och nu ber jag dig, dr Riggs, hennes far, att ge ditt samtycke därtill. Hon har gett sitt ... Vad jag kan ge i gengäld är min uppriktiga kärlek och ett hjärta och sinne vars enda önskan är att göra henne lycklig."

David O McKays brev till Emma Ray under deras förlovningstid återspeglar den förfinade karaktären i deras förhållande och de egenskaper som hon inspirerade honom till. I ett brev daterat 11 december 1900 skrev han: "Vet du vad, sedan jag *verkligen bar älskat*, kan jag bättre förstå varför medeltidens tappra riddare alltid hade en älskad dam att kämpa för. Själva tanken att behaga henne gav deras armar styrka, gjorde deras svärd skarpa och deras mod oförfärat. Var och en försökte utveckla högsta tänkbara styrka och handlingskraft för att bli mer värdig sin älskades gillande. En upphöjd karaktär skulle de bästa riddarna också värdera högt så

att de skulle förtjäna den persons umgänge som de ansåg vara den mest trofasta och upphöjda av själar.²

I ett annat brev som skrevs till Emma Ray den 22 december 1900, skrev David O McKay om den förening som han och hans fästmö såg framför sig: ”Du säger att vår förening ska vara av det eviga slaget. Endast evigheten kan tillfredsställa den kärlek som jag längtar efter, och den kärlek jag har att ge ... Jag är ensam utan dig, Ray, och jag längtar efter den tid då du alltid kommer att vara vid min sida.”³ Till följd av rättfärdigt leverne och hedervärd, klok uppvaktning, kunde broder och syster McKay förverkliga sitt mål. Under sin verksamhet talade president McKay ofta om att förbereda sig för evigt äktenskap och familj.

Fastän president McKays lärdomar i detta kapitel är riktade till ungdomar som förbereder sig för äktenskap, är dessa principer också till hjälp för dem som är gifta, särskilt när de undervisar och ger råd till sina barn och andra ungdomar om träffar och uppvaktning.

David O McKays lärdomar

Ungdomar måste undervisas om äktenskapets och föräldraskapets heliga natur.

Lär ungdomarna att äktenskapet inte är en människogjord institution, att den instiftats av Gud och är en helig ceremoni, att de bör tänka sig ytterst noga för innan de ingår ett kontrakt som medför antingen lycka eller elände under resten av deras liv. Äktenskapet är inte något som bör ingås på ett lättsinnigt sätt ... eller avslutas vid första lilla svårighet som kan uppstå. Det minsta ungdomar kan göra är att närma sig äktenskapet i den ärliga avsikten att bygga ett hem som bidrar till ett redbart samhälles bålverk.⁴

Ungdomar av båda könen bör undervisas om äktenskapets ansvar och ideal, så att de kan inse att äktenskapet medför skyldigheter och att det inte är ett arrangemang som kan avbrytas efter behag. De bör undervisas om att sann kärlek mellan könen är något av det högsta på jorden och att den förnämsta av alla mänskliga plikter är att föda och uppfostra barn. I detta avseende

är det föräldrarnas plikt att vara ett exempel i hemmet så att barnen kan bevittna och tillgodogöra sig familjelivets helighet och det ansvar som hör samman därmed.⁵

[Äktenskapets syfte] är att föda barn och uppfostra en familj. Låt oss ha detta i åtanke. Hundratals säger nu, och ytterligare hundratals kommer att säga — ”Hur kan jag gifta mig med och försörja en brud på det sätt som hon blivit van vid? Hur kan jag få en utbildning och försörja en familj? Jag kan inte ens hitta en plats att bo på.”

Detta är praktiska frågor ... Jag är villig att erkänna dessa och andra svårigheter och bemöta dem, samtidigt som jag har i åtanke att Herren sagt att ”äktenskapet är instiftat av Gud för människan”. [Se L&F 49:15.] Och jag upprepar att själva syftet med äktenskapet är att uppfostra en familj och inte enbart att tillfredsställa mannen eller kvinnan.⁶

Det har sagts att det bästa och ädlaste livet har höga ideal. Det finns sannerligen inget högre ideal beträffande äktenskap som ett ungt par kan ha än att betrakta det som en gudomlig institution. I unga människors sinnen utgör en sådan norm ett skydd för dem under uppvaktningstiden och en ständig påverkan som får dem att avstå från att göra någonting som kan hindra dem från att gå till templet för att få sin kärlek fullkomliggjord i en varaktig och evig förening. Det leder dem till att söka gudomlig vägledning i sitt val av partner — det visa valet av den som deras lycka i livet nu och härefter till stor del är beroende av. Det gör deras hjärtan rena och goda. Det lyfter dem upp till sin Fader i himlen. Denna glädje är inom räckhåll för de flesta män och kvinnor om de på rätt sätt utvecklar och vårdar sig om höga ideal beträffande äktenskap och hem.⁷

**Ungdomar bör förbereda sig för äktenskap
och föräldraskap genom att leva rena liv.**

Ofta är barnens hälsa, om ett par välsignas med sådana, beroende av föräldrarnas handlingar före äktenskapet. I tidningarna, från talarstolen, och särskilt i hemmet, bör oftare ljuda budskapet att det är i sin ungdom som pojkar och flickor lägger grunden för framtida lycka eller elände. I synnerhet varje ung man

bör förbereda sig för faderskapets ansvar genom att hålla sig moraliskt ren, så att han kan ta på sig det ansvaret. Inte som en feg stackare eller bedragare, utan som en som är hedervärd och lämpad att grunda ett hem. Den unge man som inte är lämpad men tar på sig faderskapets ansvar är värre än en bedragare. Hans hustrus och hans framtida barns lycka är beroende av hans liv i ungdomen.

Låt oss även undervisa flickor om att moderskapet är gudomligt, ty då vi berör den del av livet som är skapande, träder vi in i det gudomligas värld. Det är därför viktigt att unga kvinnor inser nödvändigheten av att hålla sina kroppar rena och obefläckade ... Ingen mor har rätt att fjättra ett barn för livet för vad som i ungdomen tycktes vara ett angenämt tidsfördriv eller hennes rättighet att bruka skadliga droger eller hänge sig åt andra syndiga utövanden.⁸

Lyckan börjar inte vid altaret. Den börjar under ungdoms- och uppvakningstiden. Detta lyckofrö sås genom er förmåga att bemästra er starka passion. Kyskhhet bör vara den dominerande dygden bland ungdomar — det ideal som världen inte har accepterat, och som många i världen inte tror existerar eller omhuldas i ungdomars hjärtan.⁹

Ett förhärskande ont som råder i dagens värld är okyskhhet ... Den som är okysk som ung man är trolös mot det förtroende som getts honom av flickans föräldrar; och den som är okysk som ung kvinna är trolös mot sin framtida make och lägger grunden till olycka, misstänksamhet och oenighet i hemmet ... Ha bara i åtanke denna eviga sanning att kyskhhet är en dygd som ska prisas som en av livets ädlaste bedrifter ... Den är en grundläggande faktor i ett lyckligt hem. Det ligger ingen prestigeförlust i att på ett värdigt sätt bibehålla kyrkans normer. Man kan vara ”i” världen utan att vara ”av världen”. Bevara din kyskhhet framför allt annat! Gud har befallt att vi ska vara kyska.¹⁰

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns det bara en moralnorm. Ingen ung man har mer rätt att vara okysk än en ung flicka. Den unge man som ber om en rekommendation för att föra en ren flicka till altaret förväntas ge samma renhet som han förväntar sig att få.¹¹

Kyskhet, inte eftergivenhet under de föräktenskapliga åren, är källan till harmoni och lycka i hemmet och den främsta bidragande faktorn till släktets hälsa och fortbestånd. Lojalitet, pålitlighet, tillit, kärlek till Gud och trohet mot medmänniskan hör ihop med detta diadem i den dygdiga kvinnlighetens och manlighetens krona. Herrens ord till sin kyrka lyder: ”Håll dig obefläckad av världens synder.” (Se Jak 1:27; L&F 59:9)¹²

Må Gud välsigna er att kunna hålla era liv rena, att ni ska kunna vända er till Gud i bön och be honom om vägledning i ert val av make, och att när ni har gjort ert val, att ni båda ska leva på ett sådant sätt att ni kan inträda i Guds hus och om han var närvarande och frågade om era liv, ni då uppriktigt kan svara: ”Ja, vi är rena.” Ett äktenskap inlett på detta sätt kommer att skänka er den lycka, den ljuvaste glädje som finns i detta liv, eller i evigheten.¹³

Ungdomar bör ha passande träffar och noggrant utvärdera sina känslor.

Ungdomar, unga flickor i gymnasiet, som har stadigt sällskap med unga pojkar i samma ålder, berövar sig själva möjligheten att lära känna andra pojkar bättre. När de i detta stadiga sällskap blir så intima att de förleds att tillfredsställa sina passioner för stunden, för det med sig elände i deras liv. Och det är inte tomma ord! Ni män i stavspresidentskap och biskopsråd, och ni fäder och mödrar till några av dem, ni vet att det inte är tomt prat.¹⁴

Unga män, kom alltid ihåg när ni tar med en flicka till en fest att hennes far och mor då litar på er. Hon är deras dyrbaraste ägodel. Om de anförtrodde er tiotusentals kronor så skulle ni inte komma på tanken att missbruka eller spendera dem. De anförtror er någonting som inte kan värderas i pengar, och ni är verkligen simpla om ni är illojala mot detta förtroende ... Jag kommer ihåg min fars förmaning när jag under min tonårstid började uppvakta en ung flicka: ”David, uppträd mot den unga kvinnan på det sätt som du skulle vilja att en ung pojke uppträder mot din syster.” Unga män, om ni följer detta råd kommer ni att gå genom livet med ett rent samvete, och senare i livet kan ni sanningsenligt säga att trots alla era misstag har ni aldrig handlat orätt mot en kvinna.¹⁵

Vid valet av livsledsagare är det nödvändigt att studera ... den person man överväger att gå igenom jordelivet med. Ni förstår hur nödvändigt det är att söka efter sådana karaktärsdrag som ärlighet, lojalitet, kyskhet och respektfullhet. Men när ni har funnit dem, frågar ni kanske, "Hur kan jag veta om det finns eller inte finns tycke mellan oss, detta något som gör oss samstämda i varandras sällskap?" "Finns det", frågar ni er, "någon vägledning?" Även om kärleken inte alltid är en tillförlitlig vägledare, i synnerhet om kärleken inte besvaras eller om den ägnas en surmulen varelse eller ett råskinn, så finns det förvisso inte lycka utan kärlek. Och då frågar ni, "Hur kan jag veta om jag är kär?" Det är en mycket viktig fråga ...

Tillsammans med den flicka ni verkligen älskar vill ni inte förnedra er, i hennes sällskap försöker ni inte dra fördel av henne, i hennes sällskap känner ni att ni skulle vilja vara allt som en [stor man] bör vara, för hon inspirerar er att eftersträva det idealet. Och jag ber er, unga kvinnor, att hålla i minnet samma vägledning. Vad inspirerar han er till ... ? När en ung man följer er hem efter ett möte eller efter en danstillställning, och han visar en önskan att bruka er som ett medel att tillfredsställa sig, då vet ni att han inte leds av kärlek till er.

Under sådana omständigheter, oberoende av hur fascinerade ni kan vara, unga kvinnor, oberoende av hur säkra ni är på att ni älskar honom, låt ert sunda omdöme råda och behärska era känslor. Det kan smärta er att inte kunna följa ert hjärtas begär, men det är bättre att pinas litet i ungdomen än att senare lida plågsamma kval.¹⁶

**Stora välsignelser väntar dem som på rätt sätt
förbereder sig för evigt äktenskap.**

Unga män och unga kvinnor som vill leva ett riktigt lyckligt liv gör klokt i att förbereda sig för att vara värdiga den form av äktenskap som Gud har instiftat — föreningen av en man och kvinna som är värdiga att få ingå sitt äktenskap i den Allrahögstes tempel. När de där som sanna älskande knäböjer ... kan de båda glädjas åt följande förvisning:

För det första, att deras äktenskap inleds i renhet. De barn som kommer för att välsigna föreningen är garanterade en konungslig födsel vad ren kropp beträffar.

För det andra, att de delar varandras religiösa åsikter. Svårigheten att på ett riktigt sätt uppfostra barn förvärras när fadern och modern har olika åsikter angående trosfrågor och medlemskap i kyrkan ...

För det tredje, att deras löften ges med tanke på en evig förning, att den inte ska brytas genom futtiga missförstånd eller svårigheter.

För det fjärde, att ett förbund som ingås i Guds närhet och beseglas av det heliga prästadömet är mer bindande än något annat band.

För det femte, att ett äktenskap som inletts på ett sådant sätt är lika evigt som kärleken, den mest gudomliga egenskapen i den mänskliga själen.

För det sjätte, att familjeenheten förblir obruten genom evigheten.¹⁷

Förslag till studier och diskussion

- Hur kan vi hjälpa ungdomar förstå de heliga skyldigheter som medföljer äktenskapet? (Se s 138–139.) Vad kan vi göra för att hjälpa ungdomar förbereda sig för de svårigheter som oundvikligen inträffar i ett äktenskap?
- Varför är kyskhet en nödvändig del av förberedelserna för evigt äktenskap och familj? (Se s 139–141.) Hur kan okyskhet påverka en persons förmåga att klokt välja en evig följeslagare? Vilken process måste en person gå igenom för att fullständigt omvända sig från okyskhet? Vilka är några välsignelser med att förbli kysk?
- President McKay lärde att barn ofta påverkas av sina föräldrars handlingar före äktenskapet (se s 139–141). Förutom att förbli moraliskt rena, vad mer kan ungdomar och föräldrar göra för att hålla sina liv rena och beskydda sina framtida barn?

- På vilka sätt försöker media påverka vår syn på uppvaktnings- och äktenskap? Varför tror du att president McKay varnade för stadigt sällskap i unga år? Vilka andra försiktighetsåtgärder bör vidtas vid träffar? (Se s 141–142.)
- Vilka råd skulle du vilja ge till ungdomar som undrar om de är kära? (Se s 142.) Vilka är några egenskaper som är viktiga i ett förhållande?
- Vilket är äktenskapets syfte? (Se s 138–139.) Vilka faror föreligger med att gifta sig för tidigt? Vilka faror föreligger med att skjuta upp äktenskapet för länge? Hur kan ett par veta när tiden för att gifta sig är den rätta?
- President McKay lärde att de som betraktar äktenskapet som en ”gudomlig institution” får styrka och vägledning under uppvaktningsstiden. Varför tror du att detta är sant? Hur har du sett att människor välsignats av att ha efterlevt evangeliets normer under uppvaktningsstiden?
- Vilka likheter finner du mellan president McKays lärdomar för ungdomar och de normer som finns i *Vägledning för de unga*? Hur kan du hjälpa dina barn förstå att de normer du blev undervisad om är samma normer som de har?

Skriftställen som hör till detta ämne: MB Jakob 2:28; Alma 37:37; 39:3–5; L&F 132:15–19

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1969, s 7.
2. Citerad i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 7–8; styckeindelningen ändrad.
3. Citerad i *My Father, David O. McKay*, s 8–9; styckeindelningen ändrad.
4. Conference Report, okt 1943, s 32.
5. Conference Report, apr 1964, s 6.
6. *Gospel Ideals* (1953), s 466–467.
7. Conference Report, apr 1969, s 7.
8. Conference Report, apr 1969, s 6.
9. ”As Youth Contemplates an Eternal Partnership”, *Improvement Era*, mar 1938, s 139.
10. Conference Report, apr 1969, s 6.
11. Conference Report, apr 1969, s 9.
12. Conference Report, apr 1964, s 6.
13. *Gospel Ideals*, s 465–466; styckeindelningen ändrad.
14. Conference Report, apr 1958, s 90.
15. *Improvement Era*, mar 1938, s 191.
16. *Gospel Ideals*, s 459–460; styckeindelningen ändrad.
17. *Gospel Ideals*, s 465.

Lycka i äktenskapet

Kyrkans upphöjda syn på äktenskapet är uttrycksfullt formulerad med fem ord i 49:e kapitlet av Lärnan och förbunden: "Äktenskapet är instiftat av Gud." (L&F 49:15)¹

Introduktion

David O McKay och Emma Ray Riggs vigdes i Salt Lake-templet den 2 januari 1901. De var det första paret som beseglades i det templet det året. Deras 69-åriga förening är ett exempel på makars varaktiga hängivenhet mot varandra. Styrkan i deras äktenskap uppmärksammades av både vänner och främlingar. Vid ett tillfälle återgav syster McKay följande erfarenhet:

’Jag följde med min make till invigningen av ett möteshus i Los Angeles. Vi stannade på Wilshire Boulevard för att få vår bil tvättad. Jag satt på en bänk och presidenten stod lutad över bilen. Plötsligt hörde jag en späd röst vid min armbåge säga: ’Jag tror att farbrorn där borta älskar dig.’ Överraskad vände jag mig om och såg en vacker sjuårig pojke med lockigt hår och stora bruna ögon. ’Vad sa du?’

’Jag sa, jag tror att farbrorn där borta älskar dig.’

’O ja, han älskar mig. Det är min man. Varför frågar du det?’

’För att han log mot dig så där. Vet du vad, jag skulle ge vad som helst för att min pappa skulle le så där mot min mamma.’”²

Fram till dess att president McKay blev rullstolsbunden reste han sig alltid upp när hans hustru kom in i rummet, drog fram hennes stol och öppnade bildörren åt henne. Han både hälsade på och tog alltid farväl av henne med en ömsint kyss. Detta fortsatte även då både president och syster McKay använde rullstol. En gång när president McKay kördes bort i rullstol till ett möte

President och syster McKay åtnjöt "det ljuva förbållande mellan man och bustru som växer sig allt starkare allteftersom livets svårigheter kommer".

utropade han: ”Vi måste återvända. Jag kysste inte Ray adjö.” Han kördes tillbaka för denna kärleksfulla ritual som hade blivit en del av deras förhållande.³

En storslagen hyllning till McKays äktenskap gavs av ett ungt par som förberedde sig för äktenskap. En av president McKays söner, David Lawrence McKay, återgav händelsen på följande sätt:

”När far och mor bodde på 1037 East South Temple [i Salt Lake City], anlände ett ungt par i en bil, gick ut och satte sig där-
efter på gräsmattan på framsidan. Där friade den unge mannen till den unga kvinnan. När han senare berättade om det för en familjemedlem var det därför ’att jag vill att vårt äktenskap ska bli lika idealiskt som president och syster McKays äktenskap’.”⁴

David O McKays lärdomar

Det eviga äktenskapsförbundet skänker glädje och stärker kärleken.

I Jesu Kristi Kyrkas lära är familjen det viktigaste när det gäller individens och samhällets utveckling. ”De lyckligaste människorna är de som lever i oavbruten enighet och vars kärlek, som inte krossats av någon anledning, inte skall upplösas ända till den sista dagen är kommen.” Den upplöses inte när ett värdigt par beseglas genom det heliga prästadörets myndighet för all evighet. Vigselceremonin för dem som beseglas på detta sätt skänker en lycka och en glädje som inte kan överträffas av någon annan upplevelse i världen. ”Vad Gud har fogat samman, skall människan inte skilja åt.” [Mark 10:9]⁵

Äktenskapsförbundets eviga natur är en härlig uppenbarelse som ger förvisning till hjärtan sammanbundna av kärlekens gyllene förening och som beseglats genom det heliga prästadörets myndighet, att deras förening är evig.⁶

Några ord om äktenskapsförbundets eviga natur ... Låt oss undersöka den bakomliggande principen. Vilken anser ni vara den mest gudomliga egenskapen hos den mänskliga själen? ... Kärleken är den mest gudomliga egenskapen hos den mänskliga själen, och om ni accepterar själens odödlighet, det vill säga, om ni tror att personligheten består efter döden, då måste ni tro på

att kärleken också lever vidare. Är inte det logiskt? Och jag vill fråga er detta: Vilka kommer vi att älska när vi känner igen dessa personligheter i den nästkommande världen?

Det är sant att vi uppmanats älska alla människor. Ja, vi bör älska alla människor nu, men både du och jag vet att vi älskar dem som vi känner bäst ... När vi möter dessa människor i den eviga världen kommer vi att känna igen dem och känna dem på grund av erfarenheterna i detta liv. Och denna förening av älskande hjärtan kommer att bestå efter jordelivet. Det är därför vi är gifta — beseglade — för tid och evighet. Det är mer än en dogm i kyrkan — det är en sanning som är grundläggande för människornas liv och lycka. Det hör till visheten att bedyra sin kärlek och helga sina löften i Herrens hus.⁷

Med tanke på det höga äktenskapsideal som uppenbarades för profeten Joseph Smith bör kyrkans medlemmar endast ha ett mål, och det är att hålla i minnet det faktum att äktenskapet, samhällets grundval, är "instiftat av Gud" [L&F 49:15] för att bygga upp varaktiga hem i vilka barn kan få en lämplig uppfostran och undervisas om evangeliets principer.⁸

Låt oss ersätta den nuvarande tendensen till negativ äktenskapssyn med den upphöjda syn som Gud förmedlat. Igår stod jag vid templets altare, som jag hade gjort många gånger, och såg två hjärtan — två själar — förenas till ett. Som två dagdroppar på en rosstjälk när solen kommer fram på morgonen samman-smälte de med varandra, de två blev ett. Denna upphöjda äktenskapssyn i den unga brudgummens sinne, och brudens uppskattning av äktenskapets helighet, tror jag är något av det mest upphöjda i hela världen. De hade en upphöjd syn på äktenskapet, inte en låg uppfattning om det som ett sätt att tillfredsställa passioner. Låt oss se på äktenskapet som en helig skyldighet och ett förbund som bör hålla i evighet.⁹

Äktenskapsförbundet bör vara lika evigt som kärleken, den mest gudomliga egenskapen i den mänskliga själen. Helt visst bör denna förening äga bestånd lika länge som kärleken är en andens egenskap.¹⁰

Vi måste vara på vår vakt mot de faror som hotar äktenskapet.

Helt klart visar tidernas tecken att äktenskapsförbundets helighet är allvarligt hotad. Det finns platser där äktenskapsceremonin kan utföras vilken timme som helst under dagen eller natten utan tidigare arrangemang. Licensen utfärdas och ceremonin utförs medan paret väntar. Många par som snärjts in av sådana lockelser har fått se sina äktenskap sluta i besvikelse och sorg. I en del fall är sådana platser inte mer än möjligheter till legaliserad omoral. Å, hur långt de har nedstigit under det sanna idealet! Så långt som det ligger i vår makt måste vi varna unga par för hemliga och förhastade äktenskap.

Det är också viktigt att motverka de lömska inflytanden från litteraturen som talar om ”äktenskapets bankrutt”, som förespråkar försöksäktenskap, som placerar utomäktenskapliga relationer på samma nivå som utomäktenskapliga vänskapsförhållanden.¹¹

Äktenskapet är ett heligt förhållande som ingåtts med värdesatta mål — huvudsakligen för att uppfostra en familj. En del klarsynta observatörer hävdar att vårt nuvarande moderna sätt att leva tenderar att motverka dessa avsikter.¹²

Ibland låter män och kvinnor med låga ideal och försvagad vilja sina passioner löpa fritt, likt otyglade hästar, och skjuter åt sidan urskillningsförmåga och självkontroll, vilket förmår dem att begå synder som ger dem samvetsqual och lämnar en bestående ånger i deras hjärtan.

I denna tid, när anständighet skjuts i bakgrunden, då kyskhet anses vara en gammalmodig dygd, vädjar jag till er att hålla er obefläckade av denna synd, vars konsekvenser plågar och hem söker er tills ert samvete är förhärdat och er karaktär simpel ... Kom också ihåg betydelsen av Frälsarens ord om att om någon begår äktenskapsbrott, om så bara i hjärtat, ska denne inte ha Anden, utan förneka tron och frukta. [Se L&F 63:16.]¹³

För tjugofyra år sedan när ångfartyget *Marama* kastade ankar utanför korallrevet som omger ön Rarotonga, frågade en passagerare, som ville gå iland, kaptenen varför han inte åkte närmare hamnen. Som svar nämnde den erfarne sjömannen de förrädiska

vattnen och pekade på en motor till en av båtarna, *Maitai*, och på bogen till en annan, som fortfarande sköt upp ur vattnet — båda bar de tyst vittne om faran med att ankra för nära stranden till denna korallö. ”Vi ankrar här”, sade kaptenen, ”därför att det är säkrast att undvika risken med att bli slagen i spillror, som de där två båtarna blev, och som nu ligger som fartygsskrov på de farliga reven.”

En lättsinnig inställning till äktenskapet, det oförnuftiga rådet om ”kamratäktenskap”, den simpla, djävulska teorin om ”fria sexuella experiment” och de förberedda skilsmässodomstolarna, är farliga rev varpå mången familjebåt förliser.¹⁴

Ju mer umgänge du har med din hustru, desto lyckligare kan du skatta dig. Arbetet tar dig bort från hemmet. Hon är där ensam. Låt inte umgänge med andra kvinnor splittra din uppmärksamhet och detta gäller både kvinnor och män. Under en tid trodde jag att detta inte gällde båda, att mannen helt och hållet var ansvarig för den oro, oenighet och de sorger som alltför ofta inträffar, men jag har varit tvungen att modifiera min uppfattning. Kamratskap är medlet att föreviga den kärlek som var upphovet till er förening.¹⁵

Ett annat hot mot vårt samhälle är det ökande antalet skilsmässor och tendensen att bara se på äktenskapet som ett kontrakt som kan brytas vid första svårighet eller missförstånd som kanske uppstår.

En av våra mest värdefulla tillgångar är vår familj. Familjerelationerna i vår tidigare och i vår nuvarande existens är värda mer än alla andra sociala band. Det är de som får hjärtat att bulta för första gången och som öppnar kärlekens djupa källa. Hemmet är den viktigaste skolan för mänskliga dygder. Dess ansvar, glädjeämnen, sorger, leenden, tårar, förhoppningar och bekymmer formar människans huvudsakliga intressen ...

När någon sätter affärer eller nöjen framför hemmet, då börjar han gå vägen utför mot själssvagheter. När klubben blir viktigare för en man än hemmet, är det dags för honom att skamset bekänna att han misslyckats med att ta vara på sitt livs största möjlighet och i det slutliga provet på sann manlighet ... Den fatigaste koja, där kärlek råder i en enig familj, har större värde för

Gud och mänsklighetens framtid än några andra rikedomar. I ett sådant hem kan Gud utträtta under och gör det också.¹⁶

Ett framgångsrikt äktenskap kräver ständig uppvaktning, arbete och ständig hängivenhet.

Jag skulle vilja uppmana till *ständig uppvaktning*, och tillämpa detta på vuxna människor. Alltför många har kommit till vigselaltaret och betraktat vigselceremonin som slutet på uppvaktningen istället för början på en evig uppvaktning. Låt oss inte glömma bort att under hemlivets bördor — och de kommer — är ömma ord av uppskattning och artiga handlingar ännu mer uppskattade än under uppvaktningstidens ljuva dagar och månader. Det är efter vigseln, och under de prövningar som dagligen uppstår i hemmet, som ”tack så mycket” eller ”förlåt mig”, ”vill du vara snäll”, från makens eller hustruns sida bidrar till den kärlek som förde er till altaret. Det är klokt att betänka att kärlek kan svälta till döds lika bokstavligt som den kropp som inte får någon näring. Kärlek får sin näring av vänlighet och artighet. Det är betydelsefullt att de första orden i det som nu i den kristna världen kallas för ”Kärlekens höga visa” är ”Kärleken är tålig och mild”. [Se 1 Kor 13:4.] Vigselringen ger inte någon man rättighet att vara grym eller taktlös, och ingen kvinna rättighet att vara ovårdad, vresig eller otrevlig.

Nästa bidragande faktor till ert lyckliga äktenskap jag skulle vilja nämna är *självkontroll*. Små saker händer som förargar er, och ni yttrar er snabbt, skarpt, högljutt och sårar den andres hjärta. Jag känner inte till någon dygd som mer främjar lycka och frid i hemmet än den storslagna förmågan att i sitt tal utöva självkontroll. Avstå från att uttala de skarpa ord som du först kommer att tänka på om du blir sårad, eller om du ser någonting hos den andre som sårar dig. Det sägs att under uppvaktningstiden bör vi hålla våra ögon vidöppna, men efter vigseln hålla dem halvstängda ...

”Äktenskapet är ett förhållande som inte kan överleva själviskhet, otålighet, översitteri, ojämlikhet och bristande respekt. Äktenskapet är ett förhållande som blomstrar genom accepterande, jämlikhet, givmildhet, hjälpsamhet, att göra sin del, lära sig tillsammans och njuta av humor.”¹⁷

Ta lätt på fel, men beröm dygder. När den första spänningen i smekmånaden gått över börjar unga par se svagheter och egenheter som de inte har lagt märke till förut. Moderskapets ansvar kommer till kvinnan. Svårigheter att betala räkningar kommer. Och så blir vi benägna att finna fel hos varandra. Låt oss lära oss att utöva självkontroll i denna bemärkelse ...

Jag anser det som ett obestridligt faktum att det inte i något äktenskap kan finnas sann frid, kärlek, renhet, kyskhet och lycka, i vilket inte Kristi ande finns. Man måste varje dag och timma sträva efter kärleksfull lydnad mot hans gudomliga befallningar, och särskilt uttrycka tacksamhet i kvällsbönen för de välsignelser man fått.

Må Gud hjälpa oss att bygga hem i vilka himlen på jorden kan erfaras. Du och jag vet att detta är möjligt, det är ingen dröm, det är inte en teori. Vi kan ha det ljuva förhållande mellan man och hustru som växer sig allt starkare allteftersom livets svårigheter kommer. Vi kan ha hem i vilka barnen aldrig hör pappan och mamman kivas eller gräla. Må Gud hjälpa oss ... att bygga sådana hem, och att lära våra unga män och unga kvinnor som ser fram emot livet i hemmet, att hysa sådana ideal.¹⁸

Förslag till studier och diskussion

- Vad gör intryck på dig i förhållandet mellan president och syster McKay? Hur stärker deras förhållande hans trovärdighet att ge äktenskapsråd?
- President McKay lärde att kärlek är ”den mänskliga själens mest gudomliga egenskap” (s 147). Varför tror du att detta är sant?
- Vad tror du menas med att ”äktenskapet är instiftat av Gud”? (Se s 147–148.) Vilket inflytande bör denna kunskap ha på vår syn på äktenskapet? Vad lär ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” om äktenskapet?
- Vilka är några av de faror som hotar äktenskapet idag? (Se s 149–151.) Vari ligger skillnaden mellan att betrakta äktenskapet som ett förbund eller bara som ett ”kontrakt”? Hur kan

vi lösa de problem och skiljaktigheter som uppstår i äktenskapet? (Se s 151–152.)

- Varför skjuter en del människor upp eller undviker äktenskapet? Hur kan vi hjälpa andra betrakta äktenskapet som det ”höga ideal” som president McKay talade om?
- Varför är ständig uppvaktning nödvändig i äktenskapet? (Se s 151–152.) Vilka metoder har du funnit som stärker ditt förhållande till din partner? Vilka exempel på andra par har du sett som fortsätter att stärka sina äktenskap?
- På vilka sätt är hårda ord skadliga för den äktenskapliga relationen? Hur kan vi utöva större självkontroll i detta? (Se s 151–152.)
- President McKay lärde att inget äktenskap kan blomstra utan ”Kristi ande” (s 152). Hur kan vi föra in Kristi ande i äktenskapet?

Skriftställen som hör till detta ämne: Matteus 19:3–8; Efesierbrevet 5:25; L&F 25:14; 42:22; 49:15–17; 131:1–4

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1969, s 6–7.
2. Emma Ray Riggs McKay, *The Art of Rearing Children Peacefully* (1952), s 10.
3. Citerad i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 264.
4. *My Father, David O. McKay*, s 1.
5. Conference Report, apr 1956, s 9; styckeindelningen ändrad.
6. *Gospel Ideals* (1953), s 463.
7. ”As Youth Contemplates an Eternal Partnership”, *Improvement Era*, mar 1938, s 191.
8. Conference Report, apr 1953, s 16.
9. *Gospel Ideals*, s 478.
10. Conference Report, apr 1947, s 119.
11. Conference Report, apr 1969, s 7.
12. Conference Report, apr 1945, s 141.
13. Conference Report, okt 1951, s 8–9; styckeindelningen ändrad.
14. *Gospel Ideals*, s 508–509.
15. Conference Report, apr 1956, s 9.
16. Conference Report, apr 1964, s 5.
17. Conference Report, apr 1956, s 8–9.
18. Conference Report, apr 1952, s 87.

"Låt oss med större bestämdhet skapa [rättfärdiga] hem ... beslutna att det i våra hem ska finnas en liten försmak av himlen här på jorden."

Föräldrars ädla kallelse

*Beskydda era barn. Vägled dem ... genom en god fars
och en kärleksfull mors exempel.¹*

Introduktion

President David O McKay uttryckte ofta uppskattning för sina föräldrar och deras inflytande över hans liv: "Av [min far] lärde jag mig hur man arbetar och dyrkar Gud både inom det moraliska, och andliga området och det som är omedelbart, timligt. Vilken plikt vi än tar på oss, oavsett vilken uppgift det är, måste vi utföra den så bra vi kan.

Min mors vackra exempel har också alltid förblivit i mitt minne — hennes vänlighet, tålamod och uppriktighet."²

President McKay har i sin tur utövat ett kraftfullt inflytande som kärleksfull far. När en av hans söner, David Lawrence, var liten pojke följde han med sin far i en hästdragen vagn. "Vi vadade över en upprörd flod i åskväder", erinrade sig David Lawrence senare, "och fångades mellan floden och en strid bergsälv. Jag trodde att världens ände var här och började gråta. Far höll mig i sina armar i sitt knä hela natten tills vi räddades på morgonen. Det är svårt att inte lyda någon som älskar och lägger armen om en."³

David Lawrence erinrade sig att David O och Emma Ray McKay tydligt klargjorde vad de förväntade sig av sina barn, och att de, som föräldrar, "var så självdisciplinerade att vi aldrig såg dem uppträda på ett sätt som skilde sig från vad de förväntade sig av oss ... Våra föräldrars förväntningar var den stig som vi hade att följa, och vår kärlek till dem utgjorde en oemotståndlig motivation för oss att vandra på denna stig. Vi lärde oss att älska dem eftersom de först älskade varandra och oss så innerligt."⁴

President McKays föredöme och råd till sista dagars heliga föräldrar visade att han förstod deras viktiga inflytande och återspeglade hans övertygelse att ”ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet”.⁵

David O McKays lärdomar

Föräldrar har ett gudomligt ansvar att ta hand om och vägleda sina barn.

Ett nyfött barn är den mest hjälplösa varelsen i världen. Föräldrars ömma omvårdnad är nödvändig för dess överlevnad, såväl som dess tillväxt ... Våra mest dyrbara ägodelar, våra skatter i evigheten, är våra barn. De förtjänar och bör få vår bästa och mest trofasta omvårdnad och vägledning ...

Att föda barn till världen för med sig stora skyldigheter och öppnar vägen för livets ädlaste syften, det vill säga, att samarbeta med gudomen i att ”åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan”. (Moses 1:39)⁶

Hela människosläktets Fader förväntar sig att föräldrar, som hans representanter, ska bistå honom i att forma och vägleda människoliv och odödliga själar. Detta är den högsta uppgift som Herren kan förlåna människan.⁷

Föräldraskapet ... bör ses som en helig skyldighet. Det finns någonting i djupet av den mänskliga själen som värjer sig mot försumligt föräldraskap. Gud har i föräldrars själar inpräntat sanningen att de inte ostraffat kan dra sig undan ansvaret att beskydda barn och ungdomar.

Det tycks finnas en växande tendens att föra över detta ansvar från hemmet till yttre inflytanden, till exempel skolan och kyrkan. Även om dessa yttre influenser är viktiga, kan de aldrig ersätta mammans och pappans påverkan. Ständig uppfostran, oupphörlig vaksamhet, kamratskap, att vara våra egna barns väktare, är nödvändigt för att bevara våra hem intakta.⁸

Gudomlig inspiration visar sig i att det krävs av de sista dagars heliga att de ska hålla ordning på sina hem och att de undervisar sina barn om principerna i Jesu Kristi evangelium. ”De skola även

lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren.” Denna befallning från Herren, som vi fått i Läran och förbunden, kapitel 68, vers 28, lämnar inte något tvivelsmål om föräldrarnas ansvar att undervisa sina barn — ett ansvar som alltför ofta överlämnas till kyrkan, allmänna skolor och myndigheter.⁹

Tre grupper bär ansvaret att uppfostra barn: (1) Familjen, (2) kyrkan, (3) staten. Den viktigaste av dessa är familjen. Genom gudomligt påbud har Herren för det första ålagt föräldrarna ansvaret att undervisa om omvändelsens lära; för det andra, om tro på Kristus, den levande Gudens Son; för det tredje, om dop och konfirmation; för det fjärde, att undervisa barnen om bön; för det femte, att lära barnen att vandra uppriktigt för Herren. [Se L&F 68:25–28.] Föräldrar som drar sig undan dessa ansvar får svara för sin försummelse.¹⁰

Det största förtroende som kan ges en man och en kvinna är att ett litet barn överlämnas i deras vård. Om en person missköter andra personers pengar, oavsett om det gäller en ämbetsman inom en bank, kommun, eller stat, så blir han åtalad och troligen sänd till fängelse. Om en person som anförtrotts en regeringshemlighet avslöjar denna hemlighet och förråder sitt land, kallas han för en förrädare. Vad tänker inte då Herren när föräldrar genom försummelse eller själviska önsknings underlåter att uppfostra sina barn i rättfärdighet, och därigenom visar att de inte är trofasta mot det största förtroende som någonsin getts till människor? Herrens svar lyder: "... synden skall vila på föräldrarnas huvuden." (L&F 68:25)¹¹

Det finns ingenting tillfälligt i de sista dagars heligas hem. Det finns inget flyktigt element i familjerelationen. För de sista dagars heliga är hemmet verkligen den grundläggande enheten i samhället och föräldraskap är det som ligger närmast gudaskap. Hemligheten med god medborgaranda ligger i hemmet. Hemligheten med att ingjuta tro på Gud, tro på hans Son, världens Återlösare, tro på kyrkans organisationer, ligger i hemmet. Där är den centrerad. Gud har ålagt föräldrarna ansvaret att ingjuta dessa principer i sina barns sinnen. Våra skolor, våra organisationer i kyrkan och en del värdiga sociala institutioner hjälper alla till med att uppbygga och vägleda ungdomar, men

ingen av dessa — fastän de är mycket viktiga i ungdomarnas liv — kan ersätta det bestående inflytande föräldrar har i hemmet.¹²

Mödrar kan ha ett kraftfullt gott inflytande på sina barn.

Ett av de största behoven i världen idag är ett intelligent, samvetsgrant moderskap ...

Moderskapet är den främsta potentiella källan till gott eller ont i en människas liv. Moderns bild är den första som inpräntas på de oskrivna sidorna i ett litet barns sinne. Det är hennes smekningar som först uppväcker en känsla av trygghet, hennes kyssar som ger den första förnimmelsen av tillgivenhet, hennes sympati och ömhet som ger den första förvissningen om att det finns kärlek i denna värld.¹³

Den ädlaste kallelsen i världen är moderskapet. Sant moderskap är den skönaste av alla konstarter, det främsta av alla yrken. Hon som kan måla ett mästerverk, eller som kan skriva en bok som påverkar miljontals människor, förtjänar mänsklighetens beundran och applåder, men den som framgångsrikt uppfostrar en familj med friska, vackra söner och döttrar, vars odödliga själar utövar inflytande under tidsåldrarnas lopp långt efter det att målningar har bleknat, eller böcker och statyer har förfallit eller förstörts, förtjänar den högsta heder som människan kan ge, och Guds förnämsta välsignelser.¹⁴

Mödrar sår de frön i barndomen som till stor del är avgörande för livets skörd i vuxen ålder. En mor som i sina barns själar ingjuter respekt för varandra och kärlek till moderskap och faderskap, utför ett storslaget tjänande för kyrkan och mänskligheten i stort. Barn från sådana hem går ut i världen som goda medborgare — medborgare som utför det tjänande som deras föräldrar utfört, som utkämpar de strider som deras fäder och mödrar har utkämpat ...

Moderskapet är det som i hela världen mest åskådliggör skapandets och uppoffrandets gudagivna dygder. Även om moderskapet för kvinnan till dödens rand kan det också leda henne till själva livets källa och göra henne till samarbetspartner med Skaparen i förläandandet av jordiskt liv till odödliga andar.

Under alla år i barndomen och i ungdomen, ja, även efter det att hennes flickor själva har blivit mödrar och hennes söner blivit fäder, uppoffrar modern ömsint och kärleksfullt sin tid, sin bekvämlighet, sina nöjen, sin välbehövliga vila och avkoppling, och om nödvändigt, själva hälsan och livet. Inget språk kan förmedla kraften och skönheten och hjältemodet i en moders kärlek ...

Bland mina mest dyrbara själsskatter finns minnet av min mors böner vid sängkanten, av hennes ömsinta beröring när hon stoppade om min bror och mig och gav oss båda en kärleksfull godnattkyss. Vi var alltför unga och spjuveraktiga då för att helt uppskatta sådan hängivenhet, men inte för unga för att veta att mor älskade oss.

Det var denna insikt om min mors kärlek, tillsammans med lojalitet till en föredömlig fars normer, som mer än en gång under den stormiga ungdomen vände bort mina steg från frestelsernas stup.¹⁵

Inget ädlare arbete i denna värld kan utföras av en mor än att uppfostra och älska de barn som Gud har välsignat henne med. Det är hennes plikt.¹⁶

Fäder bör ta aktiv del i barnens uppfostran.

En kväll, omkring klockan fem, åkte fyra bröder nedför Main Street [i Salt Lake City, Utah] i en bil. Precis när de passerat First South Street hörde de ett litet barn klagande ropa: "Pappa! Pappa! Pappa! Vänta." Det var pappan som körde och hans uppmärksamma öron kände igen sonens röst. Han bromsade genast in. När männen tittade ut såg de en liten nioårig pojke komma ut från den stressade, knuffande människomassan, andfådd, flämtande, gråtande, på grund av sin ansträngning att hinna ifatt bilen ...

Fadern sade: "Var har du varit, min pojke?"

"Jag har letat efter dig."

"Varför lämnade du platsen som vi skulle träffas på?"

"Jag ville se var du var någonstans."

Pojken trodde att de skulle träffas framför Tabernaklet. Pappan menade tydligen att de skulle träffas längre ner på gatan. Genom detta missförstånd hade barnet skilts från sin förälder och det lilla barnet kastades oskyddat ut i denna folkmassa.

Jag tror att detta åskådliggör den förmanande grundton som ofta har ljudit. Fäder, finns det ett missförstånd mellan er och era söner? Finns det någon som vandrar mitt i livets myller, omgiven av alla slags frestelser, och som ni tror att ni ska träffa på en utsedd plats som han inte känner till? Han kommer kanske inte ut från folkmyllret och ropar: "Pappa, pappa!" Om han gör det kanske era öron är döva inför detta rop, på grund av er koncentration på världsliga angelägenheter. Så ni kör kanske förbi honom och lämnar honom mitt ibland ondskan, att själv finna vägen hem. Ta era söner med er på livets väg så att ni må ha dem med er i detta eviga hem där det råder evig frid och tillfredsställelse.¹⁷

Den far, som på grund av sina affärer eller politiska eller sociala skyldigheter underlåter att med sin hustru dela ansvaret att fostra sina söner och döttrar, är trolös mot sina äktenskapliga plikter, är en negativ del i det som kunde vara och borde vara en lycklig hematmosfär, och bidrar möjligen till oenighet och lagöverträdelse.¹⁸

Föräldrar bör kärleksfullt undervisa om lydnad och vördnad.

Vördnad och lydnad mot lagen bör börja i hemmet. Faktum är att man inte nog kan betona föräldrarnas ansvar att undervisa sina barn om vördnad för Gud i allt som är heligt, och att hedra och uppehålla lagen.¹⁹

Lydnad är himlens första lag och det är hemmets lag. Det kan inte finnas någon sann lycka i hemmet utan lydnad — lydnad som erhålls, inte genom fysisk styrka, utan genom kärlekens gudomliga påverkan. Det finns inget hem utan kärlek. Ni kan ha ett palats och ändå inget hem. Ni kan bo i ett timmerhus med smutsigt tak och smutsigt golv, och ändå ha det härligaste hemmet i hela världen, om kärlekens princip utövas inom dess fyra väggar, [vilken skapar] den välsignade lydnad och det samtycke som gör livet värt att leva.²⁰

Det har grasserat en del vilda teorier om barns rätt att bestämma själva, och bevarandet av deras individualitet. En del av dessa teoretiker menar att barn ska tillåtas lösa sina egna problem utan vägledning från föräldrarna. Det finns ett visst värde i detta, men bristerna är fler ...

Barnet bör lära sig att det finns gränser för vad han får göra, att det finns vissa gränser som han inte ostraffat kan överskrida. Denna anpassning till hemmets villkor kan lätt uppnås med vänlighet och bestämdhet. ”Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den när han blir gammal.” [Ords 22:6]²¹

Ungdomar är i behov av vägledning och tillbörliga inskränkningar. ”Låt ditt barns första lektion vara lydnad, och därefter kan du undervisa honom om vad du vill”, sade Benjamin Franklin ... Barnet bör tidigt lära sig att världen inte endast skapades för honom, att han har en skyldighet gentemot andra ...

Föräldrarna är också ansvariga i denna uppfostran att inte påverka barnen till vrede. [Se Ef 6:4.] De bör vara måna om att inte irritera med betungande befallningar eller skapa orimliga skuldkänslor. Närhelst så är möjligt bör de uppmuntra hellre än invända eller tillrättvisa.²²

Föräldrarnas exempel är en mäktig kraft i barnens liv.

Det åligger alla ett ansvar, särskilt fäder och mödrar, att vara ett exempel för barn och ungdomar som är värt att efterfölja. Föräldrar måste uppriktigt stödja lagen och prästadömet i sina hem, för att barnen ska se ett gott exempel.²³

Det är föräldrarnas och kyrkans plikt att inte bara undervisa utan också visa för ungdomarna att det för med sig glädje och lycka att leva ärligt och moraliskt rent, medan överträdelser mot moraliska och sociala lagar endast resulterar i otillfredsställelse, sorg och, i extrema fall, förnedring.²⁴

Det är vår plikt som vuxna och [våra barns] föräldrar att vara ett gott exempel för dem i hemmet och i samhället. Det är vårt ansvar att hos våra barn inpränta vår uppriktiga tro på Jesu Kristi evangelium. Föräldrar bör aldrig lära en sak om evangeliet och göra en annan. Barn lägger genast märke till oärlighet.²⁵

Familjen ger barnet dess namn och ställning i samhället. Ett barn vill att hans familj ska vara lika bra som hans vänners familjer. Han vill kunna peka på sin far med stolthet och alltid känna inspiration när han tänker på sin mor.²⁶

Gud hjälpe oss att försvara sanningen — och, vilket är ännu bättre, vara exempel på den i våra hem ... Gud give er kraft att utöva det inflytande som gör att era barn är trofasta till slutet, till döden om så är nödvändigt, mot Jesu Kristi sanna evangelium.²⁷

Låt oss med större bestämdhet skapa [rättfärdiga] hem, vara vänligare äkta män, mer omtänksamma hustrur, mer föredömliga för våra barn, beslutna att det i våra hem ska finnas en liten försmak av himlen här på jorden.²⁸

Förslag till studier och diskussion

- Vilka roller har föräldrarna i Guds plan att "åvägabringa odödlighet och evigt liv" åt hans barn? (Se s 156–158.) Hur delar fäder och mödrar på ansvaret att fostra sina barn i rättfärdighet? (Se s 158–160.)
- Varför bör föräldrar göra sina barn och hemmet till sina viktigaste angelägenheter? Vilka slags inflytanden eller aktiviteter inkräktar på familjens gemensamma tid? Hur kan föräldrar hålla aktiviteter utanför hemmet i rätt perspektiv? Varför är det viktigt att engagera samtliga medlemmar i familjen i dessa beslut?
- Vilket särskilt förhållande bör finnas mellan en mor och hennes barn? (Se s 158–159.) På vilka unika sätt kan en mor påverka sina barn till det som är gott?
- Vad kan fäder göra för att ta aktiv del i sina barns uppfostran? (Se s 159–160.) Hur kan fäder och barn bli välsignade när de tillbringar tid tillsammans?
- Vilka är några effektiva sätt varpå föräldrar kan undervisa sina barn om lydnad och vördnad? (Se s 160–161.) Varför är kärleken en så viktig del i denna ansträngning? Vad kan föräldrar göra när barnen väljer att vara olydiga och blir upproriska?

- Hur påverkar det barnen när föräldrarna ”lär en sak om evangeliet och gör en annan”? Hur har du sett att föräldrars exempel påverkar deras barn positivt? (Se s 161–162.)
- På vilka sätt kan vi hjälpa ensamstående föräldrar som strävar efter att uppfostra sina barn i rättfärdighet?
- Varför tror du att Herren har satt föräldraskapets ansvar framför alla andra ansvar? Varför är det viktigt att förstå att hemmet är den grundläggande enheten i kyrkan? Vilka likheter ser du mellan president McKays lärdomar om familjen och ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”?

Skriftställen som hör till detta ämne: Kolosserbrevet 3:20–21; Första Nephi 1:1; 8:35–38; Enos 1:1–3; Alma 56:41–48

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1967, s 97.
2. *Secrets of a Happy Life*, sammanst av Llewelyn R McKay (1960), s XII.
3. Citerat i John J Stewart, *Remembering the McKays* (1970), s 30.
4. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 99; styckeindelningen ändrad.
5. Citerat från J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s 42; Conference Report, apr 1935, s 116.
6. Conference Report, okt 1954, s 8–9.
7. Conference Report, apr 1955, s 27.
8. Conference Report, apr 1969, s 7.
9. Conference Report, apr 1966, s 107.
10. Conference Report, okt 1954, s 8.
11. Conference Report, apr 1955, s 25–26.
12. *Stepping Stones to an Abundant Life*, sammanst av Llewelyn R McKay (1971), s 358.
13. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 167–168.
14. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 116.
15. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss (1967), s 262–265.
16. Conference Report, apr 1951, s 81.
17. *Gospel Ideals* (1953), s 489–490.
18. Conference Report, apr 1965, s 7.
19. Conference Report, apr 1937, s 30.
20. Conference Report, juni 1919, s 78.
21. Conference Report, apr 1955, s 27.
22. Conference Report, apr 1959, s 73.
23. Conference Report, okt 1927, s 12.
24. Conference Report, apr 1967, s 6.
25. Conference Report, apr 1960, s 120.
26. Conference Report, apr 1945, s 143.
27. Conference Report, apr 1969, s 97.
28. Conference Report, apr 1952, s 128.

"Det mest värdefulla i hela världen är ett vittnesbörd om sanningen."

Ett vittnesbörd om sanningen

Ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium är den mest heliga, den mest värdefulla gåvan i vårt liv, vilken endast kan fås genom trohet mot evangeliets principer, inte genom att följa världens stigar.¹

Introduktion

President David O McKay undervisade ofta om vikten av att få ett personligt vittnesbörd om evangeliet. Han lovade att "Herren aldrig överger dem som söker honom". I sin ungdom ville David O McKay få ett personligt vittnesbörd om sanningen. Om denna period i sitt liv skrev han:

"Av någon anledning hade jag som ung fått den uppfattningen att vi inte kunde få något vittnesbörd om vi inte fick någon slags manifestation. Jag läste om profeten Joseph Smiths första syn och jag förstod att han visste att det som han tagit emot kom från Gud. Jag hörde min fars vittnesbörd om att han hört en röst, och på något sätt fick jag det intrycket att detta var källan till alla vittnesbörd. Jag insåg i min ungdom att det mest värdefulla som någon kan få i detta liv är ett vittnesbörd om gudomligheten i detta verk. Jag hungrade efter det, jag kände att det enda som var väsentligt var att få ett vittnesbörd.

Jag försummade inte mina böner. Jag tänkte alltid att den enskilda bönen, oavsett om den hölls i ett rum eller i en lund, eller på kullarna, skulle vara den plats där jag skulle få detta vittnesbörd. Följaktligen knäböjde jag som pojke mer än en gång vid en häggmispel medan min sadlade häst stod på vägkanten.

Jag kommer ihåg hur jag red över Huntsvilles kullar en eftermiddag och tänkte på dessa saker och jag tyckte att där i tystnaden bland bergen var den bästa platsen att få detta vittnesbörd. Jag stannade hästen, lade tyglarna över hans huvud, gick några

steg bort och knäböjde intill ett träd. Luften var klar och ren, solen sken underbart, grönskans och blommornas doft spred sig i luften ...

Jag föll på knä och med hela mitt hjärtas innerlighet utgöt jag min själ till Gud och bad honom om ett vittnesbörd om detta evangelium. Jag tänkte att jag skulle få någon slags manifestation, någon slags upplevelse som skulle lämna mig helt utan tvivel.

Jag reste mig upp, steg upp på hästen och då den satte i väg över den upptrampade stigen kommer jag ihåg att jag rannsade mig själv och ofrivilligt skakade huvudet. Jag sade till mig själv: 'Nej, ingen förändring. Jag är precis samma pojke som jag var när jag föll på knä.' Den förväntade manifestationen hade inte kommit."²

Fastän president McKay inte omedelbart fick den manifestation han förväntat sig så fortsatte han att söka ett personligt vittnesbörd. Han sade senare att "den andliga manifestation jag bett om som pojke i tonåren kom som en naturlig följd av att jag utförde min plikt".³

Av egen erfarenhet lärde sig president McKay att lydnad mot evangeliets principer var nyckeln till att få ett vittnesbörd. Han vittnade: "Om ni bestämmer er för att omfatta det eviga livets principer, kommer ni att finna att de i er själ ingjuter en välsignelse från den Helige Anden vilken ger er ett vittnesbörd utom allt tvivel om att Gud lever, att han verkligen är vår Fader och att detta är hans verk som upprättats genom profeten Joseph Smith. Detta är mitt vittnesbörd — det mest värdefulla av allt i livet!"⁴

David O McKays lärdomar

Ett vittnesbörd om sanningen är värdefullare än någonting annat i världen.

Det finns ingenting som man kan äga i denna värld som skänker mer tröst, mer hopp och tro än ett vittnesbörd om att det finns en himmelsk Fader som älskar oss, att Jesus Kristus, hans enfödde Son, är verklig, att dessa två himmelska personer uppenbarade sig för profeten Joseph och upprättade Jesu Kristi Kyrka, och att män är officiellt bemyndigade att representera gudomen.⁵

Det mest värdefulla i världen är ett vittnesbörd om sanningen ... Sanningen blir aldrig gammal, och sanningen är att Gud är källan till prästadömet ... att han lever, att Jesus Kristus, den store högprästen, står som överhuvud för denna kyrka.⁶

Vi har ett vittnesbörd genom Anden att vi är barn till vår Fader i himlen. Vi har ett vittnesbörd om att Gud är en levande varelse. Vi har ett vittnesbörd om att Kristus, som korsfästes och uppstod på den tredje dagen som en uppstånden varelse, är överhuvud för sin kyrka. Vi har ett vittnesbörd genom Anden att han i denna tidsutdelning har uppenbarat Jesu Kristi evangelium, som återigen är upprättat på jorden i all sin fullhet. Jesu Kristi evangelium, som det uppenbarades för profeten Joseph Smith, är på alla sätt Guds kraft till frälsning. [Se Rom 1:16.] Det ger varje människa det fullkomliga livet här och genom lydnad mot evangeliets principer ger det oss evigt liv.⁷

Omhulda i ditt hjärta vittnesbördet om sanningen. Gör det lika fast och orubbligt som fixstjärnorna på himlen. Må Kristi sanna ande komma in i alla människors hjärtan och hem, han som är vår Återlösare, vars existens och inspirerande vägledning jag vet är verklig.⁸

Om vi är lydiga får vi ett vittnesbörd genom Anden.

Renhet i tanke, och ett uppriktigt hjärta som dagligen söker Frälsarens vägledning leder till ett vittnesbörd om sanningen i Kristi evangelium, lika säkert och varaktigt som det Petrus hade ... efter att ha bevittnat Kristi förklaring och hört Guds röst vittna om hans gudomlighet. [Se Matt 17:1–5.]⁹

Jag har undrat över hur många av oss det är som visar ... [ungdomarna] *hur* de kan [få ett vittnesbörd]. Betonar vi tillräckligt det faktum att de aldrig kommer att få ett vittnesbörd om de hänger sig åt synd, att de aldrig får denna kunskap om de lever för att tillfredsställa sina passioner och begär. "Min Ande skall inte bli kvar i människorna för alltid." (1 Mos 6:3; L&F 1:33; Moses 8:17) Hans ande bor inte i orena tabernakel. ("Herrens Ande bor icke i oheliga tempel." Helaman 4:24) Och du kan inte ha ett vittnesbörd utan Guds Ande ...

... Frågan uppstår — Hur kan jag veta? Jesus har besvarat den, liksom han har visat vägen inom varje område av livet. En dag, när han bar vittne om sin gudomlighet, att hans lärdomar kom från Gud, sade fariseerna och andra i hans omgivning: ”Hur kan han känna Skrifterna, han som inte har studerat?” Hur vet vi (det var deras fråga) att du är gudomlig? Och han gav ett enkelt svar: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.” (Joh 7:15, 17.) Här har vi ett definitivt svar — ett entydigt uttalande ... ”Om ni vill göra hans vilja, ska ni veta.” Och ”det är evigt liv att känna Gud och Jesus Kristus, som han har sänt”. [Se Joh 17:3.]¹⁰

Det är några givet, säger Herren i Läran och förbunden, att genom den Helige Anden veta att Jesus är Guds Son och att han korsfästes för världens synder. [Se L&F 46:13.] Det är dessa jag syftar på, som står fasta på uppenbarelsens klippa i det vittnesbörd som de bär för världen. Men Herren säger vidare att det finns andra som det är givet att tro på andras vittnesbörd, att också de kan bli frälsta om de fortsätter att vara trofasta. [Se L&F 46:14.] Men till alla dessa kommer också det vittnesbörd som erhålls genom dagliga erfarenheter.

De sista dagars heliga över hela världen får sitt vittnesbörd bekräftat genom att utföra sina plikter. De vet att evangeliet lär dem att bli bättre människor, att lydnad mot evangeliets principer gör dem till starkare män och trofastare kvinnor. Varje dag får de sådan kunskap och de kan inte förneka den. De vet att lydnad mot Jesu Kristi evangelium gör dem till bättre och trofastare makar, mer trofasta och ärbara hustrur, och lydiga barn. De vet att i varje avseende gör lydnad mot evangeliets principer dem till idealiska skapare av hem. Idealet finns där, de känner det i sitt sinne, de kan inte bestrida det, de vet det, och de vet att överträdelse av dessa principer får den motsatta effekten på deras personliga liv och deras liv i hemmet. De vet att lydnad mot evangeliet främjar sant broderskap och kamratskap bland människorna. De vet att de är bättre medborgare till följd av lydnad mot lagarna och förordningarna. När de följaktligen utför sina dagliga handlingar, och tillämpar religionen i sina yrken, blir evangeliets sanningar exemplifierade i deras liv.¹¹

Ni har, utan tvivel, träffat människor som ... undrar hur det kommer sig att denna kyrka uppvisar sådan vitalitet och tillväxt. Hemligheten är den att varje sann sista dagars helig har en personlig förvisning om att detta är Guds verk, samma kraft som gav Petrus och Johannes styrka att stå inför sina åklagare och öppet och modigt förkunna i Sanhedrin att "den här mannen står frisk framför er i kraft av Jesu Kristi namn", att hans namn är det enda namn som givits åt människor genom vilket de kan bli frälsta. [Se Apg 4:10, 12.]

Hemligheten ligger i det vittnesbörd som varje trofast medlem i Kristi kyrka besitter, att evangeliet består av korrekta principer ... Detta vittnesbörd har uppenbarats för varje ärlig man och kvinna som anpassat sig till principerna i Jesu Kristi evangelium, åttlytt förordningarna och blivit berättigade till och tagit emot Guds Ande, den Helige Anden, till vägledning. Varje enskild person står oberoende i sin sfär i detta vittnesbörd, på samma sätt som de tusentals glödlampor som gör Salt Lake City ... så skimrande på natten. Var och en lyser i sin egen sfär, ändå är dess ljus framkallat genom samma kraft, samma energi, varifrån alla andra ljus får sin energi.¹²

Om vi tar emot människors vittnesbörd så är Guds vittnesbörd större, för detta är Guds vittnesbörd om sin Son: "Den som tror på Guds Son har vittnesbördet inom sig." [1 Joh 5:10] Det finns ett Andens vittnesbörd. Gud uppenbarar verkligen idag för den mänskliga själen kunskapen om Herrens uppståndelse, gudomligheten i detta stora verk, den gudomliga och eviga sanningen att Gud lever, inte som en makt, ett väsen, en kraft, som elektricitet, utan som vår Fader i himlen ... Gud uppenbarar sin existens för själen. Han uppenbarar Herren Jesu Kristi gudomlighet, som kom till jorden för att ge människorna den storslagna kunskapen om Guds och hans Sons storslagna existens.¹³

Med sanningen som vår ledsagare, vår bundsförvant, vår inspiration, kan vi glädja oss över medvetenheten om vårt släktskap med den Oändlige, och alla små prövningar, sorger och lidanden i detta liv bleknar bort likt tillfälliga, oskadliga drömmar. Detta är vår förmån genom Guds välsignelser och vägledning om vi dagligen

tillämpar de andliga välsignelserna och förmånerna i Jesu Kristi evangelium.¹⁴

Ett vittnesbörd om evangeliet är ett ankare för själen.

Vittnesbördet om evangeliet är ett ankare för själen mitt ibland förvirring och stridigheter ... Kunskap om Gud och hans lagar innebär stabilitet, innebär tillfredsställelse, innebär frid, och tillsammans med detta ett hjärta fyllt med kärlek som når ut till våra medmänniskor och erbjuder samma välsignelser, samma förmåner.¹⁵

Vi kan inte sanningsenligt tro att vi är Guds barn, att Guds existerar, utan att tro på sanningens slutliga, ofrånkomliga seger i Jesu Kristi evangelium. Om vi tror på detta oroar vi oss mindre för världens och den nuvarande civilisationens undergång, eftersom Gud har upprättat sin kyrka för att aldrig neddrivas eller ges till ett annat folk. Och eftersom Gud lever, och hans folk är trofast mot honom och mot varandra, behöver vi inte oro oss över sanningens slutliga seger.

... Om ni har detta [sanningens] vittnesbörd på er sida kan ni passera genom den mörka dalen av förtal, förvrängningar och smädelser, oförskräckta som om ni bar en magisk rustning som ingen kula kan tränga igenom, ingen pil kan genomborra. Ni kan hålla huvudet högt, räta på det frimodigt och se varje människa i ögonen lugnt och med fasthet ... Ni kommer att veta att allting slutligen ordnar sig till det bästa, att det måste ske, att alla måste ge vika för sanningens storslagna vita ljus, under det att mörkret försvinner till ett intet i det frambrytande solljuset.¹⁶

Förslag till studier och diskussion

- Vad innebär det att ha ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangelium? Varför är ett vittnesbörd det mest värdefulla vi kan erhålla? (Se s 166–167.) Varför är det nödvändigt att vi var och en har ett personligt vittnesbörd?
- Vad måste vi göra för att få ett vittnesbörd om sanningen? (Se s 167–170.) Varför ingår lydnad i ett starkt vittnesbörd? Vilken roll har den Helige Anden i att få ett vittnesbörd?

- Varför är det viktigt att hela livet stärka sitt vittnesbörd? Vad har hjälpt dig att stärka ditt vittnesbörd?
- Vad kan vi göra för att hjälpa våra barn att få ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangelium?
- President McKay lärde att ”ett vittnesbörd om evangeliet är ett ankare för själen” (s 170). Varför är ett vittnesbörd ett nödvändigt själens ankare? (Se s 170.) Hur har ditt vittnesbörd varit till skydd och styrka för dig under livets prövningar?
- Varför är det viktigt att vi bär vårt vittnesbörd för andra människor? Hur har du välsignats av att bära ditt vittnesbörd?

Skriftställen som hör till detta ämne: Matteus 16:13–17; Lukas 22:32; Johannes 7:17; 14:26; Ether 12:4; Moroni 10:3–5; L&F 1:39; 93:24–28

Slutnoter

1. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 228.
2. *Treasures of Life*, s 228–230.
3. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, reviderad utgåva (1976), s 7.
4. *Treasures of Life*, s 232.
5. Conference Report, okt 1953, s 88.
6. Conference Report, apr 1948, s 172.
7. Conference Report, okt 1966, s 136.
8. Conference Report, okt 1965, s 145–146.
9. *Ancient Apostles* (1918), s 49.
10. Conference Report, okt 1953, s 88–89.
11. Conference Report, okt 1912, s 121; styckeindelningen ändrad.
12. Conference Report, okt 1912, s 120–121.
13. Conference Report, okt 1925, s 111.
14. Conference Report, apr 1958, s 130.
15. Conference Report, okt 1912, s 122.
16. Conference Report, apr 1969, s 152.

"Genom bittra tårars töcken såg [Petrus] alla manlighetens sanna egenskaper såsom de personifierades av Jesus — vördnad, broderligbet, tålmod, uppriktigbet, mod."

Mod att leva rättfärdigt

*Det största behovet i världen idag är tro på Gud
och mod att göra hans vilja.¹*

Introduktion

I ett generalkonferenstal återgav president David O McKay någonting som en man vid namn James L Gordon hade berättat:

”En ung pojke ... beslutade sig för att bli snickarlärling. Han var en begåvad ung pojke i tonåren och männen var mycket glada över att få honom. De sade: ’Kom, låt oss fira med en skål att denne unge man kommit med i vårt sällskap!’ De höllde upp ölet och räckte honom glaset.

Han sade: ’Nej tack, jag dricker inte.’

En barsk äldre snickare sade: ’Vi tolererar inte några nykterister i vår grupp.’

Den unge pojken sade: ’Men ni får en om ni tar emot mig’.

En annan grep honom i kragen och sade: ’Unge man, du ska få den här ölen antingen invändigt eller utvändigt!’

’Okej.’ Jag kom hit med en ren jacka och ett rent samvete. Ni kan smutsa ner min jacka, om ni så vill, men ni ska inte smutsa ner min karaktär.”

Om den unge mannen i berättelsen sade president McKay:

”Han hade blivit fostrad — jag använder detta ord rätt — inte bara undervisad, utan fostrad att undvika tobak och alkoholhaltiga drycker. Detta är vad jag menar med moraliskt mod. Det största behovet i världen idag är tro på Gud och mod att göra hans vilja.”²

David O McKays lärdomar

Frälsaren är det yttersta exemplet på mod.

Han som är eller borde vara vårt livs vägledare var den mest modiga av alla människor. ”Hos Jesus finner vi tapperheten när den är som bäst; modet när det är som är mest upphöjt; hjältemodet som nått sin kulmen.” Sant hjältemod försvarar det rätta och möter katastrofer utan att rygga. Frälsaren personifierade sant mod och hjältemod. För att åskådliggöra detta behöver jag bara nämna templets rening [se Matt 21:12–13], hans orädda uttalanden om sanningen när människorna i hans hemstad Nasaret fördrev honom [se Luk 4:16–32, 43–44], eller när fem tusen personer i Kapernaum ... [blev allt färre] och han vände sig [till de tolv] och sade: ”Inte vill väl också ni gå bort?” [Se Joh 6:66–67.] Mästaren förtvivlade aldrig eller avvek från sin bestämda väg. Detta är det slags mod som vi behöver i världen idag.³

När soldaterna skulle gripa Jesus kastade sig Petrus fram för att rädda sin Mästare, ”drog sitt svärd och högg av översteprästens tjänare hans öra”. [Se Joh 18:10.] ... ”Stick ditt svärd i skidan”, befällde Frälsaren, ”Skulle jag inte dricka den kalk som Fadern har gett mig?” [Joh 18:11.] Vilken läxa för Petrus! Även om plikten ledde till lidande och död så vacklade inte Herren i sin styrka ...

Petrus styrka och lojalitet vacklade men han kunde inte förmå sig att fly med de andra. Inte heller drog han slutsatsen att det var bäst att följa med Jesus, så han gjorde ingetdera, han ”följde Jesus på avstånd ända in på översteprästens gård”. [Mark 14:54.] Först höll han sig utanför men senare vågade han bege sig till den plats där tjänarna satt ...

[När Petrus förnekade Herren tre gånger], vände sig Frälsaren om ”och såg på Petrus”. Då Petrus kom ihåg Herrens ord, ”innan tuppen gal i natt, skall du tre gånger förneka mig”, gick han ut och grät bittert. [Se Luk 22:54–62.]

Det sägs att när Petrus ”förstummad drog sig bort från alla människor ... och fyllde tystnaden med bitter gråt”, att hans sorg

var så tung att han höll sig för sig själv hela fredagen och lördagen efter Frälsarens korsfästelse. Om det var så, blev hans sorg över det han hade gjort ännu intensivare när han mindes de många vänliga ord som Frälsaren sagt till honom, och de många, många lyckliga stunder som han tillbringat i Herrens sällskap. Varje ord, handling och blick som han förknippade med sin Mästare dök upp i hans sinne med förnyad innebörd ... Genom sina bittra tårars töcken såg han alla manlighetens sanna egenskaper såsom de personifierades av Jesus — vördnad, broderlighet, tålmod, uppriktighet, mod.⁴

I medelpunkten för världens hopp och bestämmelse står mannen från Galileen, vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Då du själv utkämpar den dagliga striden, reflekterar du då och frågar dig om du verkligen tror på detta? [En författare] ställde en gång följande fråga: "Är Jesus bara en legendarisk figur i historien, ett helgon som målats i kyrkors mosaikfönster ... som inte går att närma sig och knappast nämns vid namn, eller är han fortfarande den som han var i kroppen, en verklighet, en man med liknande önskningar som vi själva, en äldre bror, en vägledare, rådgivare, tröstare, en stor röst från det förflutna som kallar oss att leva ädelt, att ge modig vägledning och att bevara vårt mod ända till slutet." Vad är han för er, mina medarbetare?⁵

Mod spirar fram ur tro och hopp.

Vi har ett större ansvar än någonsin att lära oss och efterleva Jesu Kristi evangelium. Vi har större uppgifter framför oss. Det slutliga arbetet är ännu inte utfört ... Vi behöver mod för att beträda dessa nya områden, mod för att klara av våra nuvarande villkor och omständigheter, och det är därför som jag har utgått från följande ord: "Var starka och frimodiga [och han skall stärka] era hjärtan, alla ni som hoppas på HERREN." [Ps 31:24; tillägget enligt King James Bible.]

I detta löfte finns två principer som bör omhuldas av varje sant religiös människa — tro och mod. Vad inbegrips i denna text? Vi vet säkert att Herren håller sina löften till sitt folk, låt därför ingen förtvivla, utan fatta mod för deras hopp kommer inte att

vara förgäves. Tro på Gud, tillit, tillit till våra medmänniskor, våra övertygelsers mod, hjälper oss att uppnå alla rättfärdiga mål.⁶

Låt oss, med tro på en suverän makt, på det personliga, nära beskyddet från vår Fader — och vi vill tänka på honom som sådan, en kärleksfull Fader — möta våra svårigheter med mod.⁷

**Ungdomar måste utveckla mod för
att bevara andliga värderingar.**

[Att bibehålla] våra ideal är ett annat område inom vilket vi kan visa mod och få bifall av den Gud som vi sätter vår lit till. Detta är tider då människor bör hålla sig lugna och inte rubbas från sina principer av varje bländverksteori som erbjuds som universalmedel mot vår tids missförhållanden. Tiderna påkallar modiga ungdomar att högt hålla upp den moraliska normen. Inom detta område kan vi finna det sannaste moraliska modet. Det sägs att hjältemod är koncentrerat mod. Men jag tror inte att våra främsta hjältar alltid befinner sig på slagfältet. Jag tror att vi också finner dem bland våra ungdomar. Unga män och unga kvinnor som, när de umgås med andra, orädda står upp och fördömer de ting som vi vet underminerar karaktären, ja, våra ungdomars livsenergi.

”Det har aldrig funnits en tidpunkt i världshistorien”, säger [en författare], ”när det funnits ett större behov av moraliska hjältar. Världen väntar på sådana. Guds försyn har befallt vetenskapen att arbeta för och förbereda vägen för sådana. För dem lägger den sina järnvägsspår och sträcker ut sina ledningar och överbryggar haven. Men var är de? Vilka ska i våra världsliga och politiska relationer sprida förnimmelsen av ett bättre liv?” ”Det viktigaste i världen”, säger en stor vetenskapsman, ”är inte de upptäckter Galileo, Faraday och andra gjorde, utan tron på moraliska och andliga värderingars existens”. Jag vädjar till ungdomar att modigt bibehålla de moraliska och andliga värderingarna i Jesu Kristi evangelium. Trots allt, ”vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men tar skada till sin själ? Eller vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?” [Matt 16:26]⁸

Liksom Helamans tappra unga män bör vi vara "mycket tappra och modiga, fulla av styrka och verksamhet" och alltid trogna (Alma 53:20).

Syftet med utbildning är att utveckla egenskaper hos barnet som bidrar till dess välbefinnande så länge livet varar, att utveckla kraften till självkontroll, att aldrig förslavas av njutningar eller olika svagheter, att utveckla [stark] manlighet, vacker kvinnlighet, att det i varje barn och varje ungdom ska finnas åtminstone fröet till en vän, en kamrat, någon som senare visar sig lämplig till make eller hustru, en exemplarisk far eller en kärleksfull intelligent mor, någon som kan möta livet med mod, olyckor med sinnesstyrka och ställas inför döden utan fruktan.⁹

I det femtiotredje kapitlet i Almas bok har jag läst en berättelse om unga män som var mycket tappra och modiga, fulla av styrka

och verksamhet — män som alltid var trofasta i vadhelst de anförtroddes. Vilka var dessa unga män? De var söner till föräldrar som likaså var trofasta mot varje förtroende. Deras föräldrar var omvända lamaniter som, när Guds Ande kom över dem, ägnade sina liv åt att tjäna sina medmänniskor, och i deras verksamhet i kyrkan ingick förbundet att aldrig mer ta till vapen mot sina bröder, aldrig mer gå ut i krig. Sådan var deras ed, sådant var deras förbund och de var trofasta mot det ända in i döden.¹⁰

Jag väddar till ungdomarna att modigt bibehålla de moraliska och andliga värderingarna i Jesu Kristi evangelium. Världen behöver moraliska hjältar!¹¹

Som [en författare] skrev: ... ”Två vägar ligger öppna för dig — en leder allt lägre och lägre, till den plats där man hör förtrivlad gråt ... och den andra leder till morgondagens bergshöjder där glada rop hörs och där uppriktig strävan belönas med odödlighet.” ...

När ni fattar detta beslut ... må Gud ge er klarsynthet, stark vilja och modiga hjärtan. När ni har gjort ett klokt val, må ni då vandra med högburet huvud, med en frimodig uppsyn som visar att ni inte gjort orätt mot någon. Även om livets uppgifter blir tunga och ni tyngs av sorger, må Kristi ljus leda er att oförfärat vandra vidare.¹²

Med moraliskt mod kan vi övervinna livets motgångar.

Mod är den egenskap som bemöter fara eller motstånd med lugn och fasthet, som gör det möjligt för människan att med rättfärdighet bemöta svårigheter som blockerar hennes väg ... Mod innebär att bemöta svårigheter och övervinna dem.¹³

Det är lätt att göra det som är rätt i gott sällskap, men det är inte lätt att försvara det som är rätt när majoriteten gör motstånd mot det, och ändå, det är då man ska visa sant mod. Profeten Joseph, till exempel, blev hånad och förföljd för att han sade att han hade sett en syn, men han förblev alltid trofast mot sitt vittnesbörd. Trots att han ”blev föremål för åtlöje och smädelser sade han att det var sant att Gud hade talat till honom”, och *”bela världen kunde ej förmå honom att tänka eller tro annorlunda”*. [Se Joseph Smith 2:24–25; kursivering tillagd.]

Det är ett sådant mod och en sådan fasthet som var och en bör besitta. När man vet vad som är rätt bör man alltid ha mod att försvara det även om man får utstå smädelser eller straff.¹⁴

Låt oss vara modiga i vårt försvar av sanningen. Var inte rädda att tala frimodigt om det som är rätt. Låt oss vara trofasta.¹⁵

Må Gud ge oss mod att välja det rätta, förmåga att uppskatta de goda tingen i livet, och kraft att trofast tjäna honom och våra medmänniskor.¹⁶

Redbarhet är lojalitet mot det rätta såsom vi uppfattar det. Det är att modigt leva våra liv i harmoni med våra ideal, det är alltid kraft.¹⁷

Förslag till studier och diskussion

- Vad är mod? (Se s 178–179.) Varför är det viktigare med moraliskt mod än med fysiskt mod? Hur kan vi stärka vårt moraliska mod? Hur kan vi efterleva evangeliet med stillsamt, dagligt mod?
- Vilka är några exempel från skrifterna på hur Frälsaren och andra visar fullkomligt moraliskt mod? (Se s 174–175.) Hur har deras exempel skänkt styrka åt dig?
- Vad finns det för förhållande mellan tro och mod? (Se s 175–176.) Hur hjälper Herren oss att klara av till synes överväldigande svårigheter? Vad måste vi göra för att få hans hjälp?
- Modfällighet är att förlora sitt mod. Varför är modfällighet ett sådant farligt vapen hos motståndaren? Hur kan vi vara på vår vakt mot och övervinna modfällighet?
- Vilka slags sociala situationer kräver extraordinärt mod? Hur kan sista dagars heliga visa mod i dessa situationer? Hur kan vi hjälpa och uppmuntra kyrkans barn och ungdomar att modigt uppehålla evangeliets normer? (Se s 176–179.) Hur kan broschyren *Vägledning för de unga* vara till hjälp med detta?

Skriftställen som hör till detta ämne: Femte Moseboken 31:6; Andra Kungaboken 6:16; Romarbrevet 15:13; Första Nephi 3:7; L&F 121:7–9

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1963, s 95.
2. Conference Report, apr 1963, s 95; berättelsen hämtad från James L Gordon, *The Young Man and His Problems*.
3. Conference Report, apr 1936, s 58.
4. *Ancient Apostles* (1918), s 63–66; styckeindelningen ändrad.
5. Conference Report, okt 1954, s 84; styckeindelningen ändrad.
6. Conference Report, apr 1936, s 57–58; styckeindelningen ändrad.
7. Conference Report, apr 1936, s 61.
8. Conference Report, apr 1936, s 60–61; styckeindelningen ändrad.
9. *Gospel Ideals* (1953), s 436.
10. Conference Report, okt 1927, s 11–12.
11. Conference Report, apr 1969, s 152.
12. *Whither Shall We Go?* Brigham Young University Speeches of the Year, 10 maj 1961, s 7.
13. Conference Report, apr 1936, s 58.
14. *Ancient Apostles*, s 185; styckeindelningen ändrad.
15. Conference Report, okt 1968, s 145.
16. Conference Report, apr 1940, s 118.
17. Conference Report, apr 1959, s 73.

Tjänandets gudomliga natur

Livets ädlaste syfte är att sträva efter att göra andras liv bättre och lyckligare.¹

Introduktion

President David O McKay lärde ofta att tjänande leder till sann lycka och att Herren vägleder och välsignar dem som tjänar. År 1921 inträffade ett sådant tillfälle då Herren vägledde sina tjänare, när äldste David O McKay och broder Hugh J Cannon fullgjorde en uppgift från första presidentskapet att besöka kyrkans medlemmar över hela världen. I deras uppgift ingick att besöka kyrkans medlemmar i Armenien. Som en följd av första världskriget och svåra villkor i regionen, var föga känt om hur kyrkans medlemmar hade det där. Äldste McKay skrev:

”I mars 1921 fick vi veta att på en speciell fastedag hade varor till ett värde av tusentals dollar anskaffats åt de nödlidande i Europa och de lidande armenierna i Asien. Vi fick också veta att första presidentskapet övervägde att sända ett särskilt sändebud till Syrien för att överlämna personlig hjälp till våra armeniska heliga.”

Eftersom äldste McKay och broder Cannon enligt planerna inte skulle besöka kyrkans medlemmar i Armenien förrän långt senare under resan, fortsatte de sin resa och besökte sådana områden som Australien, Nya Zeeland och många öar. I många månader hörde de ingenting om omständigheterna i Armenien eller om någon skickats dit med hjälpen. Slutligen, den 2 november 1921, när de var i Jerusalem, fick de meddelande om att en person vid namn J Wilford Booth hade skickats av kyrkans huvudkontor för att möta dem. Men ingen visste något om hans restider eller var han skulle befinna sig. Den dagen skrev äldste McKay i sin dagbok: ”Vi har ingen aning om var han är, men vi ska lämna Jerusalem och bege oss till Haifa, på väg till Aleppo [Syrien], i morgon bitti. Vi har bestämt oss för att åka bil genom Samarien för att besöka bibliska

"Sann kristendom är kärlek i handling ... Låt ditt hjärta fyllas med tro, med vänlighet och en önskan att tjäna hela människosläktet. Evangeliets anda kommer av att verka för andra människors bästa."

platser.” Innan de gav sig av gick äldste McKay och broder Cannon upp på Oljeberget, valde ut en avsides belägen plats och bad att Herren skulle vägleda dem på deras resa.

Äldste McKay berättade vad som hände efter bönen: ”När vi återvände till hotellet kände jag en stark maning att vi skulle åka tåg och inte bil till Haifa.” Broder Cannon samtyckte och de fortsatte resan till Haifa och hoppades finna äldste Booth där. Äldste McKay skrev: ”Vår största önskan när vi närmade oss denna mission var att träffa äldste Booth. Det verkade faktiskt som om vår resa till Syrien var meningslös om vi inte träffade honom. Vi var främlingar. Vi kände inte någon ... Vi hade en del namn och adresser, men vi kunde inte läsa dem eftersom de var skrivna på turkiska.”

När äldste McKay och broder Cannon kommit fram till tågstationen blev de kvar där medan de sökte information om ett lämpligt hotell. Efter fördröjningen gick äldste McKay mot stationsdörren samtidigt som en annan resenär. Mannen tog honom på axeln och sade: ”Är det inte broder McKay?”

Äldste McKay skrev följande om resultatet av mötet: ”Mållös av häpnad att bli tilltalad på detta sätt i en vilt främmande stad vände jag mig om och kände igen äldste Wilford Booth, den man som vi var mest angelägna att möta. Vi hade också träffats vid den mest lämpliga tidpunkten och platsen ... Det kunde inte ha varit bättre om vi så hade planerat det i veckor! När vi berättade för varandra om våra upplevelser hade vi inget tvivel om att vårt möte var en följd av gudomligt ingripande ... Faktum är att om vi inte hade träffats i Haifa så skulle vår resa till den armeniska missionen, vad mänsklig visdom beträffar, ha varit ett totalt misslyckande. Hur som helst, bland många plikter och erfarenheter organiserade vi den armeniska missionen.”²

David O McKays lärdomar

Det är Herrens vilja att vi tjänar varandra.

Det är Guds vilja [att ni] ska tjäna er nästa, göra gott mot dem och göra denna värld bättre genom att ni har levat i den. Kristus gav sitt allt för att lära oss denna princip. Och han sade: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot

mig.” (Matt 25:40) Detta är det budskap Gud har gett till oss. Denna kyrka är Guds kyrka, vilken är så fullkomligt organiserad att varje man och varje kvinna, varje barn, kan ha möjlighet att göra någonting gott för någon annan. Det är våra prästadömsmedlemmars ansvar, det är biorganisationernas och varje medlems förpliktelse att tjäna och utföra Guds vilja. Om vi gör detta, och ju mer vi gör det, desto mer ska vi bli övertygade om att detta är Guds verk, eftersom vi prövar det. Då, *genom att utföra Guds vilja lär vi känna Gud och kommer nära honom och känner att det eviga livet är vårt*. Vi känner då att vi älskar människor överallt, och kan ropa med apostlarna fordom: ”Vi vet att vi har gått över från döden till livet, ty vi älskar bröderna.” (1 Joh 3:14)³

Det har sagts att ”människosläktet går under om människorna upphör att hjälpa varandra”. En man, som jag citerar, säger att ”alltifrån den tidpunkt då modern vårdar det nyfödda barnet till det ögonblick då någon vänlig assistent torkar bort den kalla fukten från en döendes panna, kan vi inte existera utan ömsesidig hjälp” ... Kyrkan, med dess samtliga kворum och organisationer, är Guds plan för ömsesidigt bistånd.⁴

Jag kommer att tänka på några ... som jag vill uttrycka tacksamhet för ... Det är de män och kvinnor över hela kyrkan som bidrar med tid och medel till att främja sanningens sak — inte bara genom sin undervisning, utan genom ett äkta tjänande på många sätt. En del av dessa kämpar med sin egen försörjning. En del är rika män och kvinnor som har gått i pension och är miljonärer ... Må Gud välsigna dem som utför sådant tjänande och må Gud välsigna er alla, för jag tror att vi kan säga för kyrkans räkning: ”Vi strävar efter att vara ett, Fader, såsom du och din Son är ett.”⁵

Är ni villiga att tjäna? Har ni samma vision som kung Benjamin hade när han sade: ”... när I stå i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i edra Guds tjänst”? (Mosiah 2:17) Sann kristendom är kärlek i handling. Det finns inget bättre sätt att uttrycka kärlek till Gud än att visa osjälvisk kärlek till sina medmänniskor ...

... Låt ditt hjärta fyllas med tro, med vänlighet, och en önskan att tjäna hela människosläktet. Evangeliets anda kommer av att verka för andra människors bästa.⁶

Tjänande ger lycka till både givare och mottagare.

I själva verket är lycka målet för vår existens. Denna lycka når vi säkrast genom att tjäna vår nästa.⁷

Alla människor vill bli lyckliga. Många har också en uppriktig strävan att göra det mesta och bästa av sig själva. Förvånansvärt få inser emellertid att ett säkert sätt att nå dit finns i följande tillkännagivande av Jesus från Nasaret: "Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det." [Matt 16:25] Dessa betydelsefulla ord innehåller en hemlighet som är värdefullare att äga än berömmelse eller makt, någonting som är mer värdefullt än all världens rikedomar.

Det är en *princip* vars tillämpning lovar att ersätta *modfällhet* och *dysterhet* med *hopp* och *glädje*, som fyller livet med *tillfredsställelse* och en *frid* som är evig. Då detta är sant skulle godtagandet därav verkligen vara till välsignelse för dagens förvirrade, av depression ansatta värld. Varför ignorerar då män och nationer någonting som är så värdefullt?

Är sanningen i det paradoxala uttalandet, att man genom att förlora sitt liv vinner det, så ogripbar att människorna inte kan förstå den? Eller strider den så emot kampen för tillvaron att människorna anser den vara opraktisk?

Även om det är så kvarstår faktum att han som är "vägen och sanningen och livet" (se Joh 14:6) häri har framlagt en oföränderlig lag ...

Närmare specificerat lyder denna lag: "*Vårt liv är mest fullödigt när vi strävar efter att göra världen bättre och lyckligare.*" Den enkla naturlagen, att endast den starke överlever, går ut på *självbevarelse på bekostnad av alla andra*; men i kontrast till detta lyder lagen för det sanna andliga livet: *Förneka dig själv för andra människors bästa ...*

Med detta i åtanke, tjänar [tusentals] män och kvinnor villigt utan lön, och erbjuder varje vecka [tiotusentals] barn och ungdomar undervisning och vägledning i karaktären och i andlig tillväxt. Förutom denna här av ämbetsmän och lärare ... har män som ordinerats till prästadömet accepterat sin skyldighet att så

mycket som möjligt ägna sin tid och sina talanger åt att sprida solsken, glädje och frid bland sina medmänniskor.⁸

Det ligger mer andlighet i att ge än i att få. Den största andliga välsignelsen kommer av att hjälpa andra. Om du vill vara olycklig så hys hat till din broder, och om du vill hata, åsamka bara din broder någon skada. Men om du vill vara lycklig, utför ett vänligt tjänande, gör någon annan lycklig.⁹

Låt ärliga män och kvinnor över hela världen förena sig i en uppriktig ansträngning att ersätta känslor av själviskhet, hat, fiendskap och girighet med lagen om att tjäna sin nästa och därmed främja frid och lycka för människosläktet.¹⁰

Vi bör följa Frälsarens exempel på tjänande.

När Frälsaren skulle lämna sina apostlar gav han dem ett storlaget exempel på tjänande. Som ni minns band han en linneduk om sig och tvättade sina lärjungars fötter. Petrus, som tyckte att det var en tjänares simpla uppgift, sade: "... skall du tvätta mina fötter? ... Aldrig någonsin skall du tvätta mina fötter."

Frälsaren svarade: "Om jag inte tvättar dig, har du ingen del i mig ...

Herre", sade den främste aposteln, "inte bara mina fötter, utan också mina händer och mitt huvud! ...

Den som har badat, behöver sedan bara tvätta fötterna. Han är helt och hållet ren."

"Vad jag gör förstår du inte nu, men längre fram skall du förstå det." [Se Joh 13:6–10.]

Och därefter tvättade han både hans och de andras fötter. När han ställt tillbaka fatet vid sidan om dörren, tagit av sig linneduken och satt på sig sin mantel återvände han till sin plats bland de tolv och sade:

"Ni kallar mig Mästare och Herre och det med rätta, ty det är jag.

Om nu jag, er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter." [Joh 13:13–14]

Vilket exempel på tjänande för dessa stora tjänare, efterföljare till Kristus! Den som är störst bland er, låt honom vara minst. På

samma sätt känner vi skyldighet att utföra ett större tjänande för kyrkans medlemmar, att ägna vårt liv åt Guds rikes spridande på jorden.¹¹

Betänk detta! Enda orsaken till att världen vet någonting om dem [Jesu apostlar] är att de mötte Frälsaren och gjorde honom till sin vägledare. Om de inte hade gjort det skulle ingen nu veta att sådana män någonsin levat. De skulle ha levat och dött och blivit bortglömda på samma sätt som tusentals andra människor på deras tid levde och dog och som ingen vet någonting om eller bryr sig om. Detsamma gäller tusen och åter tusen som lever idag och som ödslar tid och energi på en meningslös livsstil, som väljer fel slags människor som ideal, som vandrar på nöjets och njutningens väg istället för på tjänandets väg. Snart kommer de att nå slutet på sin livsvandring och ingen kan påstå att världen blivit bättre för att de har levat i den. Vid dagens slut lämnar sådana människor sin väg lika karg som de fann den — de har inte planterat några träd som ger svalka åt andra, inga rosenbuskar som gör världen ljuvare och ljusare för dem som kommer efter — inga goda gärningar, inget ädelt tjänande — bara en karg, ofruktbar, ödslig väg, kanske beströdd med törnen och tistlar.

Detta gäller inte för de lärjungar som valt Jesus till vägledare. Deras liv är likt rosenträdgårdar som världen alltid kan plocka vackra blommor ifrån.¹²

*Den mest värdiga kallelsen i livet ... är den i vilken människan bäst kan tjäna sina medmänniskor ... Det ädlaste syftet i livet är att sträva efter att göra andra människors liv bättre och lyckligare.*¹³

Förslag till studier och diskussion

- Varför befäller Herren oss att tjäna varandra? (Se s 183–185.) Vilka tillfällen att tjäna har vi i kyrkan? Vilket slags tjänande kan vi utföra vid sidan om våra formella kallelser i kyrkan?
- Herren lärde att ”den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det”. (Matt 16:25) Vad har detta skriftställe för samband med tjä-

nande? Vilka eviga välsignelser kommer av att osjälviskt tjäna andra människor? Vari ligger skillnaden mellan att tjäna därför att vi är befallda att göra det och att tjäna därför att vi vill det? (Se också L&F 58:26.)

- Vilka upplevelser har du haft som följd av att du har gett av dig själv för att tjäna andra människor? Vilket samband finns det mellan lycka och tjänande? Hur hjälper oss tjänande att övervinna känslor av själviskhet, olycka eller depression? (Se s 185–186.) Hur kan tjänande av andra hjälpa oss att övervinna ovänliga känslor mot dem?
- Vad gör intryck på dig i Jesu många exempel på tjänande? (Se s 186–187.) Vad kan vi lära oss av honom när vi strävar efter att tjäna andra? Varför är det viktigt att söka gudomlig vägledning när vi tjänar?
- Varför är det ibland svårt att låta andra betjäna oss? Varför är det viktigt att tacksamt ta emot tjänande? Hur har du eller din familj blivit välsignad av andra människors tjänande?

Skriftställen som hör till detta ämne: Matteus 25:40; Markus 8:35; Galaterbrevet 5:13; Mosiah 4:15; L&F 18:10, 15–16

Slutnoter

1. *Two Contending Forces*, Brigham Young University Speeches of the Year (18 maj 1960), s 7.
2. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, rev uppl (1976), s 101–104; styckeindelningen ändrad.
3. Conference Report, okt 1966, s 137.
4. Conference Report, okt 1962, s 119.
5. Conference Report, okt 1968, s 143.
6. Conference Report, okt 1969, s 88–89.
7. Conference Report, okt 1953, s 132.
8. Conference Report, apr 1936, s 45–46; styckeindelningen ändrad.
9. Conference Report, okt 1936, s 104–105.
10. Conference Report, apr 1936, s 46.
11. Conference Report, apr 1951, s 158–159.
12. *Ancient Apostles* (1918), s 5–6.
13. *Two Contending Forces*, s 7.

Undervisning, ett ädelt arbete

Må Gud hjälpa våra lärare att känna betydelsen av det ansvar de har fått, och att komma ihåg att deras ansvar inte endast bedöms efter vad de säger, utan efter vad de gör ... O, hur stort är inte en lärares ansvar!!

Introduktion

President David O McKay var lärare under större delen av sitt liv. Han uppfyllde denna roll i sådana uppgifter som missionär, skollärare, administratör, apostel, kyrkans president och far.

I ett budskap, huvudsakligen riktat till prästadömsbärare, berättade han om en erfarenhet som berör alla som har tillfälle att undervisa:

”En dag hade jag förmånen att köra runt på ägorna i min gamla hemstad. Jag passerade två gårdar i närheten av bevattningskanalen. Jag såg att en gård hade utomordentlig rik avkastning av havre. Trots torka, en kall vår, och andra nackdelar, hade bonden [fått] utomordentlig avkastning. På andra sidan staketet fanns ett annat havrefält, ett jämförelsevis misslyckat sådant. Jag sade till mannen: ’Vad är det som har hänt? Du måste ha planterat dåliga frön.’

’Nej, det är samma frön som min granne har.’

’Då planterades de för sent och marken var inte tillräckligt fuktig för att de skulle växa upp.’

’De såddes samma eftermiddag som han sådde sina.’

Vid närmare förfrågan fick jag veta att den förste mannen hade plöjt på hösten, noggrant harvat på våren, gjort en komposttäckning och på så sätt bevarat vinterns fukt. Hans granne hade å andra sidan plöjt sent på våren, lämnat fårorna oharvade och fukten hade dunstat bort. När fröna blivit sådda kom fyra

President McKay älskade att undervisa om evangeliet. Till sina lärarkollegor sade han: "Gå vidare med er ädla uppgift! Det finns ingen större uppgift, ingen som är mer rättfärdig! Er är den glädje som utlovats av Frälsaren."

eller sex veckors torka och det fanns inte tillräckligt med fukt för att få fröna att gro. Den förste mannen hade vidtagit förberedelser, den rätta typen av förberedelser, och naturen hade frambringat skörden. Den andre mannen arbetade hårt, men hans förberedelser var dåliga, faktum är att han vidtagit otillräckliga förberedelser.”

President McKay använde denna berättelse för att illustrera det inflytande en lärare har. Han sade: ”I Guds stora trädgård har insatts uppsyningsmän som kallas för lärare och de har blivit tillsagda att ge näring åt och inspirera Guds barn. Jag förmodar att när den store trädgårdsmästaren ser ut över sina ägor så ser han att en del blomstrar av rättfärdig verksamhet medan andra delar förtvinar av den försummade pliktens torka, av fåfångans kalla atmosfär eller dryckenskapens fördärv. Varför? Kanske därför att trädgårdsmästarna, uppsyningsmännen, inte vidtagit nödvändiga förberedelser eller utfört sin plikt väl.”²

Oavsett om president McKay syftade på föräldrar, klasslärare eller hemlärare och besökslärare, ägnade han en stor del av sin verksamhet åt att hjälpa kyrkans medlemmar förstå den stora betydelsen av god undervisning.

David O McKays lärdomar

I kyrkan har vi många möjligheter till att undervisa och utveckla personlig styrka.

Vi är en kyrka som består av lärare. I det sista dagars heliga hemmet krävs det av fadern och modern att de ska undervisa om ordet — ett krav som tydligt framlagts i Herrens uppenbarelser. Varje biorganisation, varje kvorum, består av män och kvinnor ... som i ordets fulla bemärkelse är lärare.³

Jag är tacksam för medlemskap i en kyrka vars religion gör oss lämpliga att strida mot världens makter och som gör det möjligt för oss att överleva i denna kamp. Ett av dessa verksamma medel är ansvaret att undervisa, och möjligheten som ges åt så många i denna kyrka att dela detta ansvar ...

Betänk vilken insats kyrkan gör genom att erbjuda så många den utveckling som kommer den sanne läraren till del, för att

hjälpa denna här med lärare att som enskilda bli starka i striden mot de världsliga makterna!

För det första ålägger det dem skyldigheten att undervisa sina medmänniskor genom exempel, och det finns inget bättre skydd för en ärlig man eller uppriktig kvinna.

För det andra utvecklar det den gudomliga egenskapen att älska sina medmänniskor. Jesus sade till en av sina apostlar: ”Simon, Johannes son, älskar du mig mer än dessa? ... Ja, Herre, du vet att jag har dig kär ... För mina lamm på bete.” (Joh 21:15) Kärleken bör föregå ansvaret att ge näring åt dessa lamm. Och dessa tiotusentals lärare måste i sina hjärtan ha kärlek till undervisning, kärlek till sina medmänniskor och villighet att acceptera detta ansvar med kärlekens gudomliga egenskap.

Därefter finns det ett tredje krav, nämligen: ett rent liv. Jag kan inte föreställa mig att den som besudlat sig själv ska kunna undervisa om renhet för pojkar på ett framgångsrikt sätt. Jag kan inte föreställa mig att den som i sitt sinne tvivlar på Guds existens ska kunna göra intryck på unga pojkar och flickor i sin undervisning om hans existens. Han kan inte göra det. Om han agerar hycklare och försöker undervisa kommer det han är att tala högre än det han säger — och däri ligger risken med att låta tvivlande människor vara lärare för era barn. Giftet sjunker in, och omedvetet blir de sjuka i anden, på grund av det gift som den person de har förtroende för försåtligt inplanterat i deras själar. Tanken att låta lärare försöka undervisa ungdomar om tro på Gud, som själva inte har denna tro, är helt inkonsekvent, för att inte säga otänkbar. Den tredje kvalifikationen är därför ett rent liv och tro på Jesu Kristi evangelium.

Slutligen ger det dem möjlighet att tjäna sina medmänniskor, och därigenom förhållandevis den kallelse som har kommit dem till del och verkligen visa att de är sanna lärjungar till Kristus.⁴

När det gäller att uppbygga karaktären och ge vägledning i barndomen är föräldrarnas inflytande störst, därefter kommer lärarens ... ”Det finns sant ädelmod i den mans eller kvinnas själ som uppriktigt strävar efter att leda barn bort ifrån skadliga inflytanden till en omgivning med höga ideal och upphöjd strävan.”⁵

Goda lärare förbereder sig genom studier, tro och bön.

En lärares stora skyldighet är att vara förberedd att undervisa. En lärare kan inte undervisa andra om någonting som han inte själv vet. Han kan inte få sina elever att känna det som han inte själv känner. Läraren kan inte leda en ung man eller ung kvinna till att få ett vittnesbörd om Guds evangelium om han eller hon inte själv har detta vittnesbörd.

Det finns tre saker som måste vägleda alla lärare: (1) en grundlig kunskap om ämnet; (2) få ämnet att bli en del av dig själv; (3) försöka leda eleverna att ta emot ämnet — inte hålla det i dem, utan leda dem till att se det du ser, att veta vad du vet, att känna vad du känner.

Varje lärare måste vara förberedd att hålla lektionen när han eller hon möter dessa pojkar och flickor i klassen; för, kom ihåg, din framställning av denna lektion, din inställning till sanningen i denna lektion, är i stor utsträckning avgörande för hur pojkarna och flickorna ser på den och kyrkan i stort. Om du låter dem lämna lektionen med en känsla i sina ungdomliga hjärtan att de inte har fått ut någonting av att komma, får du svårt att få dem att återvända följande vecka. Men å andra sidan, om du har fånglat dem, eller, om du inte lyckats med det, gett dem någonting att tänka på som tilltalar dem, upptäcker du att deras önskan att återvända visar sig i deras närvaro en vecka senare ...

Det räcker inte bara att läsa igenom lektionen. Därigenom har man ännu inte gjort lektionen till sin egen, och förrän den är min, tills jag känner att jag har ett budskap att ge mina elever, är jag inte förberedd på det sätt som Herren har bett mig förbereda mig när han kallar mig att förmedla hans ord. Det måste vara personligt, vad jag vill ge pojkarna och flickorna är vad som räknas när jag träffar dem. Jag kan göra lektionen till min genom studier, tro och bön.⁶

Att hålla en väl förberedd lektion påminner om barmhärtighet — den välsignar den som ger och den som tar emot. Både i undervisning och i livet gäller följande: ”Ge till världen det bästa du har och det bästa kommer tillbaka till dig.” ...

”Lärare, börja förberedelsen av era lektioner med bön. Håll era lektioner med en bön i hjärtat. Be sedan att Gud ska berika ert budskap i era barns själar genom hans helige Andes inflytande.⁷

Ordning och vördnad i kyrkans klassrum hjälper ungdomar att lära sig respekt och självkontroll.

Jag tror att disciplin i klassrummet, vilket inbegriper *självkontroll*, och som innebär *bänsyn till andra*, är den viktigaste delen av undervisningen ...

Det bästa ett barn kan lära sig är självkontroll och att känna att han i sitt förhållande till andra människor måste respektera deras känslor ...

En störande omgivning, en omgivning i vilken respektlöshet visas läraren och kamrater, är en sådan som kväver de viktigaste egenskaperna hos karaktären.⁸

Våra klassrum är ibland bullersamma platser. Det är här vi behöver goda lärare. En lärare som kan framföra en lektion på ett intressant sätt har god ordning, och när han eller hon får elever som är upproriska, som kastar papper, som är ouppmärksamma, som sparkar varandra, så kan han eller hon veta att lektionen inte framförs på ett lämpligt sätt. Den var kanske inte ens rätt förberedd ...

I klassrummen bör barnen undervisas, känna sig fria att diskutera, fria att tala, fria att delta i klassarbetet, men ingen medlem i klassen har rätt att distrahera en annan elev genom att knuffas eller genom att fälla lättsinniga och tanklösa kommentarer. Och jag tror att i denna kyrka, i prästadömetts kворum och klasser och i biorganisationerna, bör lärare och [ledare] inte tillåta det. Oordning skadar det barn som är upphov till det. Han bör lära sig att i samhället finns det vissa ting som han inte kan göra ostraffat. Han kan inte inkräkta på sina kamraters rättigheter.

Låt barnen lära sig denna läxa i ungdomen eftersom de, när de kommer ut i samhället och försöker inkräkta på lagen, får erfara den tuktande handen och troligen blir bestraffade.

God ordning i klassrummet är nödvändig för att i unga mäns och unga kvinnors hjärtan och liv inpränta självkontrollens

princip. De vill tala och de vill viska, men de ska inte göra det eftersom det stör någon annan. Undervisa om den kraft som ligger i självkontroll.⁹

Söndagsskolan ser fram emot den tidpunkt då atmosfären i varje klass i Söndagsskolan uppfylls av principerna om punktlighet, artighet, självkontroll, respekt för auktoritet, studiefлит, mottaglighet, och, särskilt, vördnad och andakt.¹⁰

I våra försök att undervisa om sanningen är Jesus Kristus vårt stora föredöme.

När det gäller personlighet och karaktär, var Kristus det yttersta exemplet. Med personlighet menar jag allt som har att göra med individen. Personlighet är en gåva från Gud. Den är verkliga en kostbar pärla, en evig välsignelse.

Mina lärarkollegor, ni och jag kan inte hoppas på att utöva, ens i ringa grad, den personlighet som vår store lärare, Jesus Kristus, har. Vars och ens personlighet är i jämförelse med den personlighet Frälsaren har, som en liten solstråle i jämförelse med den mäktiga solen, och ändå, även om den är oändligt mindre, bör varje lärares personlighet vara av samma slag. När det gäller karaktär kan varje lärare utmärka sig och vara den magnet som på ett obeskrivligt sätt drar till sig dem som han undervisar.

Men oavsett hur attraktiv hans personlighet är för klassens medlemmar, så misslyckas den lärare i sin uppgift som bara inriktar barnets kärlek på lärarens personlighet. Det är lärarens plikt att undervisa barnet om att älska — inte bara läraren, utan också sanningen. Alltid, och överallt, finner vi att Kristus böjde sig för Faderns vilja, och följaktligen bör läraren, vad gäller sin personlighet, uppoffra sig själv för den sanning som han önskar undervisa om.¹¹

Läraren måste veta vilka det är hon undervisar, kunna urskilja, åtminstone i viss grad, mentaliteten och förmågan hos klassens medlemmar. Hon bör kunna läsa deras ansiktsuttryck och vara lyhörd inför deras mentala och andliga inställning som hon undervisar. Den store Läraren ägde denna urskillningens kraft i fullkomligt mått. Han kunde läsa de fördolda tankarna och tolka

den persons känslor som han undervisade. I förvärvandet av denna kraft kan den uppriktige läraren bara delvis efterlikna honom. Alltför få lärare utvecklar denna gåva, inte ens i nödvändig grad. Men varje lärare har ansvaret att avgöra hur han bäst bemöter eleverna i klassen för att kunna göra ett varaktigt intryck.¹²

Använd sakerna i er omgivning. Visa exemplet med den store Läraren som satt med sina lärjungar och såg på hur bönderna planterade sina vårfrön. Han sade: ”En del föll i god jord, en del föll på stenig mark.” [Se Mark 4:3–8.] Det var en lärdom för livet. Kvinnan från Samarien som kom för att stilla sin törst vid brunnen är ett annat exempel. Jesus sade till henne att det vatten han skulle ge till henne skulle vara en källa som flödar fram och ger evigt liv [se Joh 4:14]. Samla in erfarenheter och illustrera därefter varje punkt. Jag tror att varje lärare har något att lära sig av detta — ni som har en lektion att förbereda — inte ett tal, utan ett budskap.¹³

Värdiga tjänare till Kristus, det är vad ni är! Lärare! Efterföljare till den sanne Läraren, det största föredömet av alla! Gå vidare med er ädla uppgift! Det finns ingen större, ingen som är mer rättfärdig! Er är den glädje som utlovats av Frälsaren.¹⁴

Förslag till studier och diskussion

-
- Vilka ansvar har en lärare? (Se s 191–194.) Varför är det viktigt att de som undervisar om evangeliet har ett personligt vittnesbörd?
  - Vilka välsignelser har du fått av att undervisa om evangeliet? Hur har ditt liv välsignats eller förändrats av trofasta, dugliga lärare?
  - På vilka sätt påverkas både lärare och elev av en väl förberedd lektion? (Se s 193–194.) Vilka är några sätt varpå lärare kan förbereda sig? (Se s 193–194.) Vilka resurser finns i kyrkan för att förbättra undervisningen?
  - Vad kan vi göra för att främja ordning och respekt i kyrkans klassrum? (Se s 194–195.) Vilken nytta har ungdomar av att det råder ordning i klassrummet? Vad kan föräldrar göra för att

stödja lärare i deras ansträngningar att bibehålla ordning i klassrummet?

- Vari ligger skillnaden mellan att "hålla en lektion" och att undervisa människor? Hur exemplifierade Frälsaren denna förmåga? Vad mer kan vi lära oss av Jesu Kristi exempel som Mästerläraren? (Se s 195–196.)
- Vad kan en lärare göra för att förvissa sig om att eleverna inte bara älskar "läraren, utan också sanningen"?
- Hur kan vi använda president McKays råd för att förbättra undervisningen i våra hem? Vilka sätt har du funnit mest verk-samma när det gäller att undervisa dina barn?

Skriftställen som bör till detta ämne: Johannes 21:15–17; Tredje Nephi 27:21; L&F 11:21; 42:14; 88:77–80, 118; 132:8

Slutnoter

1. "The Teacher", *Improvement Era*, sep 1951, s 622.
2. Conference Report, okt 1916, s 58–59; styckeindelningen ändrad.
3. "That You May Instruct More Perfectly", *Improvement Era*, aug 1956, s 557.
4. "The Teacher", s 621–622.
5. *Gospel Ideals* (1953), s 214.
6. "That You May Instruct More Perfectly", s 557.
7. *Gospel Ideals*, s 222–223.
8. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss (1967), s 337–338.
9. Conference Report, okt 1950, s 164–166.
10. *Gospel Ideals*, s 221.
11. "To the Teacher", *Improvement Era*, aug 1955, s 557.
12. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 251.
13. "We Believe in Being True ...", *Improvement Era*, sep 1959, s 647.
14. *Gospel Ideals*, s 135.

Evangeliets första principer och förordningar

*Jag vet att evangeliet är gudomligt
och att världen behöver det.¹*

Introduktion

President David O McKay var alltid vänlig och respektfull mot människor med andra trosåskådningar, och han berömde det goda verk som alla kyrkor utför. Men han var fast i sitt vittnesbörd om att evangeliets fullhet endast finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. För att undervisa om betydelsen av att lyda det återställda evangeliets principer och förordningar liknade han medlemskap i kyrkan med medborgarskap i ett stort rike:

”Alla kyrkor och alla trosbekännelser innehåller något av det goda som leder till vår Faders rike, men för att bli medborgare i detta rike måste var och en anpassa sig efter de fordringar som Konungen ställer. Faktum är att det bara finns *en väg* genom vilken inträde i Jesu Kristi Kyrka kan erhållas, och det är den väg som markerats ut av Jesus Kristus, Herren. ’Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.’ (Joh 14:6)

Metoden att få medborgarskap i Jesu Kristi Kyrka är tydligt framlagd. Faktum är att den är så tydlig att det är förvånande att så många till synes intelligenta och belästa människor ... [förmodar] att de kan vinna inträde genom andra och annorlunda metoder.

Det finns endast en som har rätt att föreskriva sättet varpå människor vinner frälsning. Han talade sannerligen inte tomma ord när han berättade vad som är nödvändigt för medborgarskap i hans rike.

Lägg märke till hur uttryckliga hans ord är: ’Den som inte blir född på nytt kan inte *se Guds* rike.’ [Joh 3:3; kursivering tillagd.]

Som förklaring till detta skenbart gåtfulla uttalande till Nikodemus fortsatte Mästaren:

'Den som inte blir född av vatten och Ande *kan inte* komma in i Guds rike.' [Joh 3:5; kursivering tillagd.]

Den främste aposteln, Petrus, framhöll att detta krav inte bara var nödvändigt för att bli medborgare i kyrkan, utan också för frälsning i Guds rike, för när människorna kände ett styng i hjärtat och utropade: 'Bröder, vad skall vi göra?' [Apg 2:37], svarade han och sade:

'Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.' (Apg 2:38) Här gavs de fyra fordringarna, de fyra nödvändiga principerna och förordningarna som det är nödvändigt att lyda för att bli medlem i Kristi kyrka, [nämligen] tro, omvändelse, dop och mottagande av den Helige Anden ...

Det finns många vägar som påstås leda till Guds rike men det finns bara en port genom vilken man vinner inträde och medborgarskap däri. Kristus klaggjorde detta när han var bland människorna, och han har återigen uppenbarat det för profeten Joseph Smith: Vägen är enkel och lätt att finna och den är lika oändligt upphöjd som den är evig.

Det finns många vägar ... som leder uppriktiga människor *mot* kyrkan och Guds rike, men de som vill ta del av medborgarskapets förmåner och välsignelser måste lyda principerna och förordningarna i Jesu Kristi evangelium."²

David O McKays lärdomar

Tro på Jesus Kristus är den mest grundläggande principen i kyrkan.

En osviklig tro på Kristus är det behov som är störst i världen idag.³

Vad innebär det att bevara tron? För det första innebär det att vi tar emot Jesus Kristus, inte bara som en stor lärare, en kraftfull ledare, utan som Frälsaren, världens Återlösare ... Den som bevarar tron tar emot Jesus Kristus som Guds Son, världens Återlösare.

Jag skulle vilja att alla människor bevarar denna tro. Jag tror att den är grundläggande för människors lycka, grundläggande för deras sinnesfrid. Jag tror att det är den viktigaste principen i Jesu Kristi Kyrka.⁴

Det är sådan tro som måste ha uppehållit de elva apostlarna och åtminstone de sjuttio lärjungar som mötte Kristus efter uppståndelsen. I deras sinnen rådde absolut inget tvivel om vem han var. De var vittnen till detta faktum. De visste därför att deras ögon skådade, deras öron hörde och deras händer kände den uppståndne Återlösarens kroppsliga närvaro.

Det är denna orubbliga tro som frambringade denna härliga syn som gavs till profeten Joseph Smith:

”Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud.” (L&F 76:22–24)

De som har en sådan förvissning i sina hjärtan tar emot honom som ”vägen och sanningen och livet”, som den ende trygge vägvisaren i detta komplicerade universum.⁵

Tro på evangeliet är det första steget mot sann kunskap, och leder genom uppoffringar till visdom och lycka.⁶

Tron på Gud kan naturligtvis bara vara personlig. Den måste vara din, den måste vara min, och för att vara verksam måste den utgå från sinnet och hjärtat.⁷

Vad vi behöver idag är tro på den levande Kristus, vilket är mer än en känsla. Det är en kraft som driver oss till handling — en tro som skänker mening åt vårt liv och mod till vårt hjärta. Vi behöver tillämpningens evangelium.⁸

Kyrkan godtar inte läran att det endast räcker att uttala sin tro på Jesus Kristus för att bli frälst. En människa kan säga att hon tror, men om hon inte gör någonting för att denna tro ska bli en kraft som utför saker, som gör att själen växer, så är

hennes försäkran av intet värde. ”Att arbeta på sin frälsning” är en uppmaning till oss att genom gärningar, genom att arbeta eftertänksamt och lydigt, visa trons realitet.⁹

**Omvändelse inbegriper en förändring av liv,
tanke och handling.**

Det är ofattbart att någon ens kan ifrågasätta nödvändigheten av omvändelse. Varje princip i evangeliet, då den noggrant studeras, visar en harmoni med sanningen som helt enkelt är storlagen. Var och en tycks allomfattande, var och en leder till eller omfattar andra principer. Sålunda tycks tro på en fullkomlig varelse, vilket inspirerar till ett rättfärdigt leverne, inkludera omvändelse.¹⁰

Kyrkans budskap är att hjälpa människor inse sina svagheter och att hjälpa dem övervinna dessa synder och svagheter. Här har vi inte tid att diskutera vad synd är för någonting, men John Wesleys mor [John Wesley var en framstående teolog] lär ha sagt följande:

”Följ denna regel då du ska bedöma om något är rätt eller fel: Allt som försämrar ditt omdöme, dövar ditt samvete, för dig längre bort från Gud, tar bort din hunger och törst efter andliga ting, allt som ger kroppen större makt över själen, är synd för dig, hur oskyldigt det än kan tyckas vara.”

Missionärernas budskap som går ut till alla delar av världen, ja, kyrkans budskap till hela världen lyder: Omvänd er från det som gör att de kroppsliga sinnena får företräde framför vår kärlek till andlighet. Det är därför de ropar omvändelse! Vad innebär omvändelse? En *förändring* av liv, en *förändring* av tanke, en *förändring* av handling. Har du varit arg och hatisk, förvandla detta hat och denna fiendskap till kärlek och omtanke. Om du har bedragit din broder, låt ditt samvete förebrå dig och förändra detta och be om hans förlåtelse och gör aldrig om det. När du sålunda vänder dig bort från de ting som är på det köttliga planet, då omvänder du dig från dina synder. Om du missbrukar Guds namn, gör det aldrig igen! Istället för att missbruka hans namn, dyrka honom! När denna känsla av förvandling kommer till själen får du en önskan att bli född på nytt, att få ett nytt liv ...

*"Omvändelse är att vända sig bort från det som är lågt
och sträva efter det som är högre."*

Denna förvandling av livet, denna omvändelse är vad världen behöver. Det är en hjärtats förvandling. Människorna måste förändra sitt sätt att tänka! Förändra sitt sätt att känna! Istället för att hata, strida mot och underkuva varandra bör de lära sig att älska!¹¹

Omvändelse är att vända sig bort från det som är lågt och sträva mot det som är högre. Som en frälsningens princip innebär den inte bara en önskan efter någonting bättre utan även sorg — inte bara samvetsqual — utan verklig sorg över att i någon mån blivit besmittad av det syndfulla, lågsinta eller föraktliga.

Det är inte ovanligt att människor känner sig ledsna över misstag, dårskaper eller synder de har begått utan att ändå omvända sig från dessa svagheter och dårskaper. De kan också känna sig

botfärdiga, men ”botfärdighet”, sägs det, ”är övergående och behöver inte leda till någon förändring i karaktär och uppförande.” Omvändelse däremot ”är sorg över synden åtföljd av *självfördomelse* och fullständigt avståndstagande från synden.” Den är därför mer än bara samvetskval, ”den innebär en förvandling av naturen som är värdig himlen”.¹²

Sann tro och omvändelse leder till dop.

När en dopaspirant står vid vattnets rand, innan han begravs med Kristus i dopet, äger han en obetingad tro på att Jesu Kristi Kyrka är upprättad på jorden, att denna organisation är den bästa för att främja andligt liv i världen och sann religiös utveckling för själens frälsning.

Jag upprepar att denna obetingade tro finns hos honom, och i och med detta, var det en sann omvändelse, och denna omvändelse förde med sig en önskan att lämna bakom sig allt i det tidigare livet som strider mot evangeliets eller kyrkans lärdomar. Sitt gamla liv, och synderna, om det fanns några i samband med det, är han verkligen omvänd ifrån. Han ser fram mot den tidpunkt då han ska födas på nytt i Guds rike. Han ska gå igenom dopets förordning, som symboliskt begraver hans gamla liv, och i samband därmed begravs alla de ofullkomligheter, svagheter, dårskaper, synder som åtföljde detta gamla leverne. Han ska begravas genom dopet, så att han, som Kristus uppstod från de döda genom Faderns kraft och härlighet, ska uppstå till ett nytt liv, som medlem i Guds kyrka, som barn till Fadern, som medborgare i Kristi rike. Genom dopet föds han på nytt och blir en lämplig mottagare av den Helige Anden. Hans kropp stiger upp på nytt, och den Helige Anden förlänas honom; han konfirmeras som medlem i Jesu Kristi Kyrka. En gång befann vi oss alla i denna situation. Detta var våra känslor, vår tro, vårt hopp.¹³

Till Nikodemus sade Jesus: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.” (Joh 3:5)

Till kyrkans medlemmar skrev Paulus och Petrus: ”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus.” (Gal 3:26–27) ”Efter

denna förebild frälser dopet nu också er ... genom Jesu Kristi uppståndelse.” (1 Petr 3:21)

I dessa tre fall har vi klart framlagt den trefaldiga avsikten med dopets förordning, [nämligen]:

(1) Det är en ceremoni som Gud själv upprättat och som är förknippad med rättfärdighetens eviga princip, lydnad mot lagen, och därför upprättats för människans frälsning.

(2) Det är en inledande förordning — den port som leder till medlemskap i Kristi hjord.

(3) Det är en vacker och upphöjd symbol som exemplifierar att den ”gamla” människan begravas, med alla sina svagheter och orenheter, och uppstår till ett nytt liv.

Dopets förordning är en Guds lag. Att lyda den, i all uppriktighet, renhet, enkelhet, för oundvikligen med sig den utlovade välsignelsen om en Hugswalare, en gudomlig vägledare ... Även om människor hånar detta, och tvivlar på dess verkan, förblir dopet, trots dess enkelhet, inte bara en av de vackraste symboler man känner till, utan också en av de lagar som mest effektivt verkar för människans frälsning.¹⁴

Må Gud hjälpa oss alla att för världen förkunna behovet av omvändelse, dopets betydelse, för det första för att uppfylla all rättfärdighet, och för det andra som porten till Guds rike, dörren in i hans kyrka, och för det tredje för att begrava vårt gamla liv och bli vägledade av hans helige Ande.¹⁵

**När vi uppriktigt utövar tro, omvänder oss
och blir döpta, får vi den Helige Andens gåva.**

Endast de som uppriktigt tror på Jesus Kristus som världens Återlösare och som omvänder sig från sina synder tar emot den Helige Anden. De som döps utan tro och omvändelse är bara hycklare.¹⁶

Kommunikationens kanal är öppen, och Herren är redo att vägleda, och han vägleder, sitt folk ... Den Helige Andens vittnesbörd är en särskild förmån. Det påminner om att ställa in radion och lyssna till en röst från andra sidan världen. Människor som inte befinner sig på denna våglängd kan inte höra den, men

vi hör den, och vi är berättigade till denna röst och dess vägledning. Den kommer till oss om vi gör vår del.¹⁷

Må Gud hjälpa oss alla att bevara våra samveten rena, våra karaktärer sunda och vara lyhörda inför den Helige Andens viskningar, som är verkliga, om vi bara lyssnar noggrant på dem.¹⁸

Jag vittnar för er att gudomlig inspiration är en realitet. Män och kvinnor som lyder livets och frälsningens principer, uppriktigt omvänder sig från sina synder, och som lika uppriktigt strävar efter att leva i enlighet med evangeliets principer, får vägledning och inspiration av den Helige Anden och blir visade sådant som kommer att ske. Jag vittnar om att denna vägledning finns i denna kyrka och har funnits i den sedan profeten Joseph Smith upprättade den.¹⁹

De sista dagars heliga har lärt sig sanningen att det eviga evangeliet har återställts. Och vad får de ut av denna kunskap? Den förmedlar till alla, som ärligt och uppriktigt har åtlåtit omvändelsens och dopets principer, den Helige Andens gåva, som upplyser deras sinnen, upplivar deras förstånd och förmedlar till dem kunskap om Kristus.

De sista dagars heliga har en vägvisare, en hjälp, ett sätt att få kunskap om sanningen, i sin önskan att få veta vilken deras plikt är, som världen inte har. Och denna vägvisare är nödvändig. Människan kan inte själv finna sanningen, hon kan inte finna Gud genom bara intellektet. Det har sagts att ingen människa kan finna Gud genom ett mikroskop. Det räcker inte bara med intellektet i sökandet efter sanningen. Det finns en annan, högre, mer säker vägvisare än intellektet ...

[Tro är] den princip som ger vår ande gemenskap med den högre Anden, som påminner oss om allt, visar oss sådant som ska komma och lär oss allting. Att förvärva denna Ande är den sista dagars heliges ansvar som vill lära känna sanningen.²⁰

Förslag till studier och diskussion

- Vad menas med tro på Jesus Kristus? (Se s 199–201.) Varför är tro på Jesus Kristus den grundläggande principen i evangeliet?

(Se s 199–201.) Vad måste vi göra för att utveckla och stärka vår tro på honom?

- På vilka sätt kan vi utöva vår tro på Jesus Kristus? Hur har du blivit välsignad av att utöva sådan tro på Jesus Kristus?
- Varför leder sann tro på Jesus Kristus till omvändelse? På vilket sätt är omvändelse mer än att bara upphöra med ett visst beteende? (Se s 201–203.) Vad måste vi göra för att fullständigt omvända oss från våra synder? Vad finns det för risker med att inte omvända sig?
- Vad symboliserar dopets förordning? (Se s 203–204.) Vilket förbund eller löfte tar vi del av vid dopet? Vad lovar Herren i gengäld? Hur kan vi minnas vårt dopförbund och fortsätta att åtnjuta de välsignelser som hör samman därmed?
- Vad är den Helige Andens mission? (Se s 204–205.) Vad krävs av oss för att vara i harmoni med den Helige Andens maningar? (Se s 204–205.) Varför är mottagandet av den Helige Andens gåva nödvändigt för att kunna återvända till vår Fader i himlen?
- Hur kan vi känna igen den Helige Andens vägledning? Vilka upplevelser har du haft av att bli vägledad och inspirerad av den Helige Anden?

Skriptställen som hör till detta ämne: Johannes 14:26; Jakobs brev 2:14–20; Andra Nephi 2:21; 32:5; Mosiah 18:8–10; Alma 32:21; Moroni 10:5; L&F 11:13–14; 58:43; 121:26

Slutnoter

1. *Gospel Ideals* (1953), s 329.
2. *Gospel Ideals*, s 117–118.
3. Conference Report, apr 1966, s 58.
4. Conference Report, okt 1928, s 36–37.
5. *Gospel Ideals*, s 42.
6. *Ancient Apostles* (1918), s 258.
7. *Gospel Ideals*, s 11.
8. Conference Report, apr 1968, s 144–145.
9. Conference Report, apr 1938, s 17.
10. *Gospel Ideals*, s 12.
11. *Gospel Ideals*, s 327–328.
12. *Gospel Ideals*, s 13.
13. Conference Report, apr 1960, s 26–27; styckeindelningen ändrad.
14. *Gospel Ideals*, s 16–17.
15. *Gospel Ideals*, s 329.
16. *Ancient Apostles*, s 92.
17. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, reviderad utgåva (1976), s 128, styckeindelningen ändrad.
18. Conference Report, apr 1963, s 95.
19. Conference Report, okt 1929, s 15.
20. Conference Report, okt 1906, s 112–113; styckeindelningen ändrad.

Handlingsfrihet och ansvar

Vad ni gör av er själva beror på var och en av er personligen. Ni befinner er i denna värld för att välja det rätta eller det orätta, för att ta till er det som är rätt eller ge efter för frestelsen. Ert andliga jags utveckling är beroende av detta val. Detta är grundläggande för Jesu Kristi evangelium.¹

Introduktion

President David O McKay verkade i mer än sex decennier som generalauktoritet, och under denna tid bevittnade han många världshistoriska händelser. Han var vittne till globala omvälvningar, däribland två världskrig, vidsträckta regionala konflikter och framkomsten av supermakter på randen till kärnvapenkrig. Han levde också under en tid av betydelsefulla ekonomiska och sociala förändringar, till exempel depressionsåren och världens växande acceptans av ögonblicklig tillfredsställelse genom lösaktighet och illegala droger. Som inspirerat vittne till de historiska händelserna talade han många gånger till kyrkans medlemmar om handlingsfrihet och personligt ansvar. I ett konferenstal hållet efter det att Förenta staterna gått med i första världskriget, talade äldste McKay (då medlem i de tolv apostlarnas kворum) om de tragiska händelser som uppfyllde världen:

”Jag tror inte att Gud har orsakat det elände, den hungersnöd, den pest och den död som nu sveper fram över de krigshärjade länderna i Europa. Jag tror att det tillstånd som råder i världen idag är en direkt följd — ett oundvikligt resultat, av olydnad mot Guds lagar ... Människan kan välja det rätta eller också välja det felaktiga. Hon kan vandra i mörkret eller också vandra i ljuset. Och kom ihåg att Gud inte har lämnat sina barn utan ljus. Han har gett dem i världens olika tidshushållningar evangeliets ljus,

*Eftersom vår himmelske Fader har gett oss handlingsfribetens gåva
kan vi välja att följa Jesus Kristus.*

vari de kunde vandra och inte snubbla, vari de kunde finna den frid och lycka som han som en kärleksfull Fader önskar att de ska åtnjuta, men Herren tar inte ifrån dem deras fria vilja.”²

Fastän president McKay insåg de tragedier som kan inträffa när människor väljer det som är ont, förblev han alltid tacksam för handlingsfrihetens gåva. Han förstod vilka välsignelser som kommer av rättfärdiga val, och han påminde dem om, som han undervisade, att handlingsfrihet är en väsentlig del av frälsningsplanen. I sina tal om handlingsfrihet kallade han den ofta för ”Guds största gåva till människan”.

David O McKays lärdomar

Handlingsfrihetens eviga gåva gör det möjligt för oss att framåtskrida och nå upphøjelse.

Handlingsfrihet är kraftkällan till själens framåtskridande. Det är Herrens avsikt att människan ska bli lik honom. För att människan ska kunna uppnå detta var det nödvändigt för Skaparen att först göra henne fri.³

Det finns en betydelsefull vers i [Johannes uppenbarelse] om en ”strid i himlen”. (Upp 12:7) Den är inte bara betydelsefull, utan också till synes motsägande, för vi föreställer oss himlen som en celestial boning där det råder glädje och frid, ett omöjligt tillstånd för krig och stridigheter. Skriftstället är betydelsefullt eftersom det innebär att det finns handlingsfrihet i andevärlden. I Den kostbara pärlan får vi denna redogörelse: ”Emedan denne Satan gjorde uppror emot mig och *försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet*, som jag, Herren Gud, hade givit henne, och också *emedan han ville, att jag skulle giva honom min egen makt*, lät jag nedstörta honom genom min Enföddes makt.

Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja, alla som icke vilja hörsamma min röst.” (Moses 4:3–4; kursiveringen tillagd.)

Lägg märke till två ting i detta avsnitt: Det ena är att Satan hade för avsikt att tillintetgöra människans handlingsfrihet.

Handlingsfrihet är en Guds gåva. Den är en del av hans gudomlighet. Det andra är att han ville ersätta Gud. Jag citerar: "Give mig därför din värdighet." [Se Moses 4:1.]

Världen förstår inte omfattningen av denna gudomliga gåva till den enskilde. Den är lika väsentlig som intelligensen, vilken, har vi fått veta, varken kan bli eller har blivit skapad. [se L&F 93:29]⁴

Handlingsfriheten och det ansvar som hör samman därmed är fundamentala delar av Jesu lärdomar. Under sin verksamhet framhöll han den enskildes betydelse, och var ett exempel på det som i nutida uppenbarelser kallas för Guds verk och härlighet — "att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan". [Moses 1:39] Endast genom den gudomliga gåvan att ge själen frihet är sådan utveckling möjlig.

Tvång å andra sidan härrör från Lucifer själv. Till och med i människans [förjordiska] tillstånd försökte Satan få makt att tvinga människosläktet att utföra hans vilja genom att föreslå att människans handlingsfrihet skulle bli verkningslös. Om denna plan antagits skulle människan inte varit mer än en marionett i en diktators hand, och syftet med människans ankomst till jorden skulle ha gått om intet. Därför förkastades Satans föreslagna sätt att styra och handlingsfrihetens princip upprättades.⁵

Fastän Gud har skapat universum och allt däri, så är "människan Guds ädelsten". Detta är bara ett annat sätt att säga att jorden skapades för människan och inte människan för jorden. Gud gav människan en del av sin gudomlighet. Han gav människan förmågan att välja. Ingen annan skapelse i världen har den. Därför lade han på den enskilde ansvaret att uppföra sig som en evig varelse. Det går inte att tänka sig en större gåva till en man eller kvinna än friheten att välja. Vi är ensamma ansvariga och genom att vi utövar denna frihet att välja växer vår karaktär och intelligens. Vi närmar oss gudomlighet och till slut kan vi nå fram till denna höga upphöjelse. Den är en stor skylldighet. Mycket få människor inser det. Vägarna är tydligt markerade — den ena erbjuder en existens på djurens nivå, den andra överflödande liv. Ja, Guds största skapelse — *människan* — är ofta nöjd med att kräla på djurens nivå.⁶

Näst efter livet självt är rätten att själv styra vårt liv Guds största gåva till människan ... Friheten att välja bör skattas högre än någon jordisk ägodel. Den tillhör människans ande. Den är en gudomlig gåva ... Oavsett om man är född i yttersta misär eller från födelsen fjättrad vid ärvda rikedomar, har alla denna den mest värdefulla av alla livets gåvor — handlingsfrihetens gåva, människans ärvda och omistliga rättighet.⁷

Hänvisningar i skrifterna visar att [handlingsfrihet] är (1) nödvändig för människans frälsning, (2) kan bli den måttstock varmed människors, organisationers och nationers handlingar kan bedömas.

”Fatten därför mod och kommen ihåg, att I ären fria att handla av eder själva; att välja vägen till evig död eller till evigt liv.” (2 Nephi 10:23)⁸

**Med handlingsfrihet följer personligt ansvar
att uppfylla ”livets sanna avsikt”.**

Ansvaret åvilar varje människa att välja rättfärdighetens stig, som innebär trofasthet och plikter mot sina medmänniskor. Om hon väljer annorlunda, och som ett resultat av detta beslut drabbas av misslyckanden, elände och död, bär hon själv skulden. Som president [Brigham] Young sade vid ett tillfälle:

”Om broder Brigham väljer fel väg och blir utestängd från himmelriket, kan ingen annan än broder Brigham lastas för det. Jag är den enda personen i himlen, på jorden eller i helvetet som kan lastas för det.

Detta gäller likaså varje sista dagars helig. Frälsning är en personlig angelägenhet ... När frälsning erbjuds mig, kan jag förkasta eller ta emot den. Om jag tar emot den visar jag obetingad lydnad och undergivenhet mot dess store Upphovsman hela livet och mot dem som han kallar att undervisa mig. Om jag förkastar den följer jag min egen vilja i stället för min Skapares vilja.” [Se *Kyrkans presidenters lärdomar — Brigham Young*, s 294.]⁹

Med handlingsfrihet följer ansvar. Om en person ska belönas för rättfärdighet och straffas för ondska, då kräver vanlig rättvisa att han ges förmåga till självständiga handlingar. Kunskap om

"Handlingar i harmoni med gudomlig lag och naturens lagar för med sig lycka, och de som står i motsats till gudomlig sanning, för med sig elände."

gott och ont är nödvändig för människans framåtskridande på jorden. Om hon tvingades att göra det rätta vid alla tillfällen, eller blev hopplöst frestad att begå synd, skulle hon för det första varken förtjäna någon välsignelse eller för det andra förtjäna något straff ...

Människans ansvar har ett direkt samband med hennes handlingsfrihet. Handlingar i harmoni med gudomlig lag och naturens lagar för med sig lycka, och de som står i motsats till gudomlig sanning, för med sig elände. Människan är inte bara ansvarig för varje handling, utan för varje fåfängt ord och fåfäng tanke. Frälsaren sade:

"... för varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag." (Matt 12:36.)¹⁰

Jorden i all dess majestät och förunderlighet är inte skapelsens mål och avsikt. "... *min bärlighet*", säger Herren själv, "är att *åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan*". (Moses 1:39) Och människan, då hon utövar handlingsfrihetens gudom-

liga gåva, bör känna sig förpliktigad, bör känna *skyldigheten* att bistå Skaparen med att uppfylla detta gudomliga ändamål.

Livets sanna ändamål är inte att bara existera, roa sig, vinna berömmelse eller rikedom. Livets sanna syfte är mänsklighetens fullkomning genom personliga ansträngningar, under vägledning av Guds inspiration.¹¹

Det finns några enkla men grundläggande saker som var och en kan göra. En av dessa är att var och en ska utarbeta sin egen frälsning. En framträdande lära i kyrkan är att varje individ bär detta ansvar, och att människans frälsning är en gradvis utvecklingsprocess ... Vi bör söka Guds styrka och nåd för att få inspiration att uppnå den slutliga segern.

Men att utarbeta sin egen frälsning är inte att sitta slött och drömma och vänta på att Gud på ett övernaturligt sätt ska ösa välsignelser över oss. Det är att utföra dagens, timmens och omedelbara plikter som ligger framför oss; och att glatt utföra dessa plikter år efter år, och själv njuta frukten av sådant arbete eller låta andra njuta av den, allt efter en rättvis och barmhärtig Faders gottfinnande.

Jag är inte omedveten om det skriftställe som säger: ”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det.” [Se Ef 2:8.] Detta är absolut sant, ty den dödliga människan var [oförmögen] att frälsa sig själv. När hon överlämnades till att famla i ett naturtillstånd blev hon ”köttslig, sinnlig och djävulsk till naturen”. [Alma 42:10] Men i sin stora nåd uppenbarade sig Herren för människan, gav henne evangeliet eller den eviga planen med vilken hon kan höja sig över de köttsliga och själviska tingena i detta liv och uppnå andlig fulländning.

Men hon måste höja sig av egen kraft och hon måste vandra i tro.¹²

Att välja lydnad mot evangeliets principer för med sig lycka, frid och frälsning.

Anpassning till Herrens ord eller lag bidrar undantagslöst till människans lycka och frälsning. De som inte gör vad Herren befäller, har vi fått veta, blir underkastade rättvisa och dom. Med

andra ord finns det i den moraliska världen en lag om belöning och straff som är evigt gällande — belöning i enlighet med lydnad mot lagen, straff i förhållande till graden av olydnad.¹³

Man får inte Kristi frid genom att eftersträva de ytliga tingen i livet, man får den bara om den uppstår i den enskildes hjärta. Jesus sade till sina lärjungar: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger.” [Joh 14:27] Sålunda gav Människosonen, som verkställare av sitt eget testamente, ”den första av alla välsignelser” till sina lärjungar och till människosläktet. Det var ett testamente som var beroende av lydnad mot Jesu Kristi evangeliums principer. Det testamenteras på detta villkor till var och en. Ingen människa har frid med sig själv eller sin Gud som är trolös mot sitt bättre jag, som överträder rättfärdighetens lag, antingen i hur hon handlar mot sig själv genom att hänge sig åt lidelser, genom att mot samvetets anklagande röst ge efter för frestelser, eller i hur hon handlar mot medmänniskorna genom att inte vara värdig deras förtroende. Den som överträder lagen får inte frid. Frid kommer genom att lyda lagen, och det är detta budskap som Jesus vill att vi förkunnar bland människorna.¹⁴

Jesus Kristus, världens Frälsare, har gett oss medlen varigenom människan kan uppnå evig lycka och frid i Faderns rike, men människan måste utarbeta sin egen frälsning genom att lyda evangeliets eviga principer och förordningar.¹⁵

Som medborgare i samhället bör vi sätta värde på friheten och främja att den används ansvarsfullt.

Yttrandefrihet, handlingsfrihet inom gränser som inte inkräktar på andras frihet ... är ... gudomliga gåvor ”som är nödvändiga för mänsklig värdighet och mänsklig lycka”.¹⁶

Frihet kan antingen vara till hjälp eller ödesdiger beroende på hur den används ... ”Frihet är det högre livets atmosfär ... Frihet? ... Det är respekt ... Människan måste göras duglig för och värdig [friheten], annars blir det sociala livet omöjligt.”¹⁷

Individens sanna frihet består i att åtnjuta varje rättighet som bidrar till ens frid och lycka, så länge som utövandet av en sådan

förmån inte inkräktar på samma förmån hos andra människor. Den består inte i att göra vad man tycker om att göra, utan i att göra vad man borde göra. Det är var och ens rättighet att vara herre över sin egen tid och sina handlingar i överensstämmelse med rättvisa mot medmänniskorna och i harmoni med Guds lagar ... Det är valfrihet, en gudomlig gåva, en nödvändig dygd i ett fredligt samhälle.¹⁸

I denna tid av osäkerhet och oro är frihetsälskande människors största ansvar och allt överskuggande plikt att bevara och förkunna den enskildes frihet, hans förhållande till gudomen och ... nödvändigheten av att lyda Jesu Kristi evangeliums principer. Endast på detta sätt kan mänskligheten finna frid och lycka.¹⁹

Om vi vill göra världen bättre, låt oss utveckla en större uppskattning för ... fri- och rättigheter.²⁰

Förslag till studier och diskussion

- Varför gav Gud oss handlingsfrihet? (Se s 209–211].) Varför ville Satan beröva oss vår handlingsfrihet? (Se s 209–210.)
- På vilka sätt fortsätter Satan att försöka påverka vår handlingsfrihet? Hur kan vi motstå dessa försök?
- Vilka råd har Herren gett för att hjälpa oss att använda vår handlingsfrihet på ett rättfärdigt sätt? Vilket råd kan du ge någon som kämpar med att skilja mellan rätt och fel?
- På vilka sätt kan föräldrar undervisa sina barn tills de är tillräckligt mogna för att fatta egna beslut? Hur kan vi respektera familjemedlemmarnas handlingsfrihet och samtidigt hjälpa dem att fatta korrekta beslut? Hur kan vi hjälpa familjen att förstå konsekvenserna av sina beslut?
- President McKay lärde att livets avsikt ”är mänsklighetens fullkomning genom personliga ansträngningar, under vägledning av Guds inspiration” (s 213). Hur kan handlingsfrihet hjälpa oss att uppnå denna gudomliga avsikt? (Se s 211–213.) Vilket personligt ansvar har vi när vi utövar vår handlingsfrihet? (Se s 211–213.)

- Vilket samband finns det mellan handlingsfrihet och Jesu Kristi försoning?
- Hur gör ett rättfärdigt bruk av handlingsfriheten oss fria?
- Hur kan vi hjälpa till med att bevara friheten och främja ansvarsfullt bruk av personlig frihet? (Se s 214–215.)

Skriftställen som hör till detta ämne: Josua 24:15; Andra Nephi 2:14–16, 26–28; Alma 5:40–42; Helaman 14:30–31; L&F 58:26–28; 130:20–21; Abraham 3:24–28

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1967, s 134–135.
2. Conference Report, apr 1917, s 46–47; styckeindelningen ändrad.
3. Conference Report, apr 1950, s 32.
4. Conference Report, okt 1965, s 7.
5. Conference Report, apr 1950, s 34–35.
6. Conference Report, okt 1969, s 6–7.
7. Conference Report, apr 1950, s 32.
8. Conference Report, apr 1940, s 116.
9. Conference Report, apr 1938, s 18.
10. Conference Report, apr 1950, s 33.
11. Conference Report, okt 1963, s 7.
12. Conference Report, apr 1938, s 17–18; styckeindelningen ändrad.
13. Conference Report, okt 1951, s 6.
14. Conference Report, okt 1938, s 133.
15. *Gospel Ideals* (1953), s 8.
16. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 166.
17. Conference Report, apr 1937, s 29; styckeindelningen ändrad.
18. *True to the Faith: From the Sermons and Writings of David O. McKay*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 139.
19. Conference Report, apr 1950, s 37.
20. Conference Report, okt 1940, s 104.

Utveckla en kristuslik karaktär

Människans huvudsakliga mål i livet borde inte vara att skaffa sig guld eller berömmelse, eller materiella ting. Det borde inte vara att utveckla fysisk skicklighet eller intellektuell styrka, utan hennes mål, det främsta i livet, borde vara att utveckla en kristuslik karaktär.¹

Introduktion

President David O McKay förstod betydelsen av att utveckla en rättfärdig karaktär enligt det mönster Frälsaren gav. Detta visade sig både i hans offentliga och i hans privata liv. Hans son Robert sade en gång om honom: "Under alla år jag varit honom nära hemma, på gården, i vårt arbete, i kyrkan, har han aldrig visat mig en handling eller ett ord, inte ens medan han tränat en egensinnig häst, som skulle kasta något tvivel i mitt sinne om att han skulle bli och slutligen blev vår himmelske Faders representant och profet."²

President McKay lärde att byggandet av en kristuslik karaktär är en pågående, daglig process som vi var och en måste ta ansvar för. För att illustrera denna princip för ungdomarna beskrev han ett tillfälle då han besökte en skulptörs trädgård i Florence, Italien. "Utspridda låg obrutna, ojämna granitstycken från vilka en skulptör förberedde sig för att hugga ut den vision som han såg framför sig ...

Om ni hade stått i trädgården, och en man gett er huggjärn och en hammare, skulle ni då ha vågat ta ett av de formlösa stenblocken och hugga ut en avbildning av en människa ur den? Ni skulle inte ha kunnat göra det. Eller om någon hade placerat en målarduk framför er och gett er färger och en pensel, skulle ni då ha försökt er på att på duken måla bilden av en idealisk själ? Till

Det har bara funnits en fullkomlig karaktär i denna värld — den makalösa personligheten hos Jesus från Nasaret, Guds Son, världens Återlösare. Ingen människa kan göra något bättre än att ta emot Kristus som det främsta föredömet och den tryggaste vägledaren.

den förste skulle ni förmodligen ha sagt: 'Jag är inte skulptör', och till den andre: 'Jag är inte konstnär. Jag kan inte göra det.'

Inte desto mindre skulpterar var och en av oss i denna minut en själ — vår egen. Blir den deformerad, eller blir den någonting som är beundransvärt och vackert?

Det är ni som har ansvaret. Ingen annan kan skulptera den åt er. Föräldrar kan vägleda, lärare kan hjälpa till med förslag, men varje ung man och ung kvinna har ansvaret att skulptera sin egen karaktär."

President McKay fortsatte med att beskriva följderna av att skulptera en oförvitlig karaktär: "Om du bevarar en klanderfri karaktär, oavsett vad andra tänker eller vilka fordringar de ställer, kan du bära huvudet högt, vara glad till sinnes och möta världen oförfärat, eftersom du vet inombords att du inte har besudlat din själ."³

David O McKays lärdomar

Vi bör sträva efter att följa Frälsarens ojämförliga exempel.

Det har bara funnits en fullkomlig karaktär i denna värld — den makalösa personligheten hos Jesus från Nasaret, Guds Son, världens Återlösare. Ingen människa kan göra något bättre än att ta emot Kristus som det främsta föredömet och den tryggaste vägledaren.⁴

Om vi vill lära oss att leva ett idealiskt liv bland våra medmänniskor, kan vi finna ett fullkomligt föredöme i Jesu liv. Oavsett vilka ädla önskningar och upphöjda förväntningar vi har, vilka ideal vi har för varje skede av livet, kan vi vända oss till Kristus och där finna fullkomning ...

De dygder som förenade utgör denna fullkomliga karaktär är sanning, rättvisa, visdom, godhet och självkontroll. Alla hans tankar, ord och handlingar var i harmoni med gudomlig lag och därför rätta. Kanalen för kommunikation mellan honom och Fadern var ständigt öppen, så att sanningen, som grundar sig på uppenbarelse, alltid var känd av honom.

Hans ideal för rättvisa har sammanfattats i detta råd: ”Vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem.” (Se Matt 7:12.) Hans visdom var så bred och djup att den omfattade människornas vägar och Guds avsikter ... Varje handling som har upptecknats om hans korta, men händelserika liv, utmärks av en välvilja som omfattar barmhärtighet och kärlek. Hans självkontroll, oavsett om den exemplifierade sig i hans makt över sina lidelser och passioner, eller hans värdiga hållning framför sina åklagare, var fullkomlig ... den var gudomlig.⁵

Det finns [vissa] bilder som jag alltid älskar att betrakta. Den första av dessa är bilden av Kristus framför Pilatus när denne romerske ämbetsman sade till den vredgade folkmassan: ”Se människan!” (Joh 19:5) När han sade det pekade han på Jesus, som var klädd i törnekronan och på skuldrona bar en purpur-röd mantel. Han pekade på en person som den ilska poebelhoppen hånade och fördömde som en brottsling och hädare. Men när han sade, ”Se människan!”, beskrev han en person som hade en fullkomlig karaktär, som hade segrat över svagheter och frestelser, och som kunde säga, som han gjorde till sina medarbetare: ”Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig ... var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.” (Joh 16:33) Han är vårt föredöme.⁶

Som enskilda bör vi efterlikna Jesus Kristus för hans fullkomliga karaktär ... Kristna hedrar honom inte för att han var en stor poet, för att han var en stor vetenskapsman, för att han var en stor upptäckare, stor uppfinnare, stor statsman eller stor general. De hedrar honom därför att han var en stor man. Inom karaktärens område var han ojämförlig.⁷

**Att ha rättfärdiga tankar är nödvändigt
i utvecklandet av en rättfärdig karaktär.**

Det slags liv du lever, din läggning, själva din natur, bestäms av dina tankar, varav dina handlingar bara är det yttre uttrycket. Tanken är handlingens frö.⁸

Karaktären härrör från själens djup. Tala om för mig vad du tänker på när du inte behöver tänka, och jag ska tala om för dig vem du är.⁹

Tankar gör oss till vad vi är. Lika definitivt och säkert som en vävare formar sina blommor och figurer från vävtrådarna i sin vävstol, så rör sig varje ögonblick tankeströmmen fram och tillbaka och formar karaktären och till och med våra anletsdrag. Tankarna lyfter själen mot himlen eller drar ner den till helvetet.¹⁰

Ingen av livets principer betonades oftare av den store Läraren än behovet av rätta tankar. För honom var inte en människa den hon visade sig vara utåt, och inte heller den hon gjorde anspråk på att vara genom sina ord. Det som människan *tänkte* bestämde under alla omständigheter vem hon *var*. Ingen lärare betonade starkare än han sanningen att ”som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon.” [Se Ords 23:7.] ...

Hans lärdomar angående människans plikt mot sig själv, såväl som människans plikt mot sin nästa, är genomsyrade av sanningen att det i samtliga fall är tanken som bestämmer människans rätt till lycka eller fördömelse för synd ...

Oavsett om de upptäcks eller inte betalar alla som begår synd priset för sina synder och felsteg. Den avsikt som föregår handlingen lämnar sitt outplånliga spår i karaktären. Och även om missdådaren kan döva sitt samvete genom att säga ... att han inte räknar ”den här”, så räknas det ändå djupt ner i nervvävnaderna, och märkena i hans karaktär kommer att vittna mot honom på domens dag. Ingen kan gömma sig för sina tankar, inte heller undfly deras oundvikliga konsekvenser.¹¹

Frälsaren visste att om sinnet kunde styras på rätt sätt; om onda tankar och tendenser kunde motstås, så skulle de onda handlingarna minimeras. Jesus förringar inte allvaret i dessa handlingar, säger inte heller att vi inte bör straffa dem, men han framhåller det större behovet av att hålla tankarna och sinnet rena. Ett ont träd bär fram ond frukt, ett gott träd bär fram god frukt. Håll trädet rent, tankarna rena och frukten kommer att bli ren och livet rent.¹²

En redbar karaktär är endast följderna av oavbrutna ansträngningar och rätt tänkande. Den är följderna av långvarig förbindelse med gudalika tankar. Han kommer närmast Kristi ande som gör Gud till sina tankars centrum, och han som kan säga i sitt hjärta:

”Ske inte min vilja utan din” [se Luk 22:42], har kommit närmast det kristuslika idealet.¹⁵

**Allteftersom tiden går formar ”de små tingen”
i vårt liv vår karaktär.**

Liksom strån visar vilket håll vinden blåser, så kan små ting ange hur en persons känslor och tankar är inriktade.

Små ting är bara delar av någonting större. Gräset växer inte plötsligt upp. Det växer upp så ljudlöst och försiktigt att inte det mest känsliga öra kan höra det, så långsamt att inte det mest känsliga öga kan se det. Regnet faller inte i massor utan i droppar, planeterna hoppar inte fram i sina banor, utan tum för tum, grad för grad, cirklar de i sina banor. Intellekt, känsla, vana, karaktär, blir alla vad de är genom små sakers inflytande, och i moral och religion är det genom små ting, genom små handlingar, som vi alla rör oss — inte språngvis, men säkerligen centimeter för centimeter — antingen mot liv eller evig död.

Den stora läxan världen behöver lära sig idag är att tillämpa evangeliets härliga principer i de små gärningarna och plikterna i livet. Tro inte att bara för att en del saker verkar små och all dagliga, att de därför inte är viktiga. När allt kommer omkring består livet av små saker. Vårt liv, vår fysiska varelse, skapas av små hjärtslag. Om det lilla hjärtat upphör att slå, är livet slut i den här världen. Den stora solen är en mäktig kraft i universum, men vi får välsignelserna av dess utstrålning genom små solstrålar, som tillsammans fyller hela världen med solsken. Den mörka natten görs angenäm genom glimrandet av vad som verkar vara små stjärnor. På samma sätt består det sanna kristna livet av små kristuslika gärningar som utförs just nu, i denna stund, i hemmet, i kvorumet, i organisationen, i staden, ja, varhelst vi lever och verkar.¹⁵

Vad människan är idag är till stor del avgörande för vad hon är i morgon. Vad hon har varit under det gångna året utmärker i stor utsträckning hennes inriktning under året som ligger framför henne. Dag efter dag, timme efter timme, bygger människan upp den karaktär som är avgörande för hennes plats och ställning bland sina medmänniskor i alla tidsåldrar.¹⁶

Vi utvecklar en kristuslik karaktär genom lydnad och självkontroll.

En karaktär byggs upp genom att lyda principer. Karaktären byggs upp inifrån på samma sätt som ett träd växer, på samma sätt som varje levande ting växer. Det finns inget utvändigt att lägga på för att göra sig vacker, [skönhetsprodukter hjälper till], det är sant, men det är bara ytligt och tillfälligt. Verklig skönhet, liksom karaktär, kommer inifrån, och det som bidrar till karaktärsstyrka överensstämmer med de principer som uttalades av profeten Joseph och av Frälsaren själv: dygd, uppriktighet, helighet — att hålla Guds bud. [Se *History of the Church*, 5:134–135.]¹⁷

I byggandet av en karaktär, liksom i formandet av ett landskap, är fridens och lyckans lagar alltid verksamma. Ansträngningar, självförsakelse och målmedvetna handlingar är utvecklingens trappsteg. Eftergivenhet och synd är karaktärens vandaler och förstörare. Endast ånger och samvetsqual följer i dess kölvatten.¹⁸

Självkontroll innebär att styra och reglera alla sina naturliga begär, önskningar, passioner och känslor, och det finns ingenting som ger människan en sådan karaktärsstyrka som känslan av att övervinna sig själv, insikten om att begär och passioner kan betjäna oss och att vi inte behöver vara dess tjänare. Denna dygd inbegriper måttlighet, avhållsamhet, mod, fasthet, hoppfullhet, lugn, kyskhet, oberoende, tolerans, tålmod, undergivenhet, återhållsamhet, renhet.¹⁹

Vad är människans krönande härlighet på denna jord när det gäller hennes individuella prestationer? Det är karaktären — en karaktär som utvecklats genom lydnad mot livets lagar såsom de uppenbarats genom Jesu Kristi evangelium, och Jesus Kristus kom för att vi ska ha liv, och liv i överflöd [se Joh 10:10]. Människans huvudsakliga mål i livet borde inte vara att skaffa sig guld eller berömmelse, eller materiella ting. Det borde inte vara att utveckla fysisk skicklighet eller intellektuell styrka, utan hennes mål, det främsta i livet, borde vara att utveckla en kristuslik karaktär.²⁰

Genom vårt inflytande och vår undervisning kan vi hjälpa barn och ungdomar att bygga en kristuslik karaktär.

Barn är vid födelsen de mest beroende och hjälplösa av alla varelser, ändå är de de mest ljuva och storslagna av allting i världen ... Deras själar är som oskrivna blad varpå en livstids strävanden eller bedrifter ska skrivas ner.²¹

Liksom ett barn växer fysiskt genom att äta regelbundet, genom att ständigt andas frisk lust, genom att vila vid jämna mellanrum, så byggs karaktären upp av små ting, genom dagliga kontakter, genom ett inflytande här, en omständighet eller en sanning där.²²

På det hela taget byggs vår karaktär upp i hemmet. Familjen är en gudomlig organisation. Människans främsta plikt i familjen är att uppfostra pojkar och flickor som besitter hälsa till kroppen, spänstighet i sinnet, och ännu större än detta, en kristuslik karaktär. Hemmet är den fabrik där dessa produkter görs.²³

O, vilket oskattbart värde för samhället de lärare och ledare har som undervisar ungdomar och som formar den moraliska atmosfär i vilken människorna lever. Blommor delar med sig av skönhet och väldoft under en kort tid. Därefter vissnar, dör och försvinner de för evigt. Men barn, som genom undervisning av goda lärare blir genomsyrade av sanningens eviga principer, utstrålar ett positivt inflytande som, liksom deras egna själar, kommer att leva för evigt.²⁴

Förslag till studier och diskussion

- Vilka är de viktiga egenskaperna i Frälsarens karaktär? (Se s 219–220.) Hur kan vi införliva dessa egenskaper i våra egna liv?
- Varför är ädla tankar den grundval varpå en kristuslik karaktär byggs? (Se s 220–221.) Hur skulle du vilja förklara president McKays uttalande: ”Tala om för mig vad du tänker på när du inte behöver tänka, och jag ska tala om för dig vem du är”? Vad kan vi göra för att utveckla rena tankar?

Människans främsta plikt i familjen är att uppfostra pojkar och flickor som besitter hälsa till kroppen, spänstighet i sinnet, och ännu större än detta, en kristuslik karaktär.

- Vilka är några av de "små tingen" i ditt liv som har bidragit till att forma din karaktär? Vad kan du göra varje dag för att bli mer kristuslik? (Se också L&F 64:33.)
- På vilka sätt är lydnad mot Jesu Kristi evangelium en nödvändig faktor för att utveckla en stark karaktär? (Se s 223.) Hur bidrar självkontroll och tjänande till denna utveckling? (Se s 223.)
- Vad kan vi som föräldrar och lärare göra för att hjälpa ungdomarna att bygga upp en kristuslik karaktär? (Se s 224.)

Skriftställen som hör till detta ämne: Filipperbrevet 4:8; Mosiah 4:30; Tredje Nephi 27:27; L&F 64:33; 93:11–14

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1926, s 111.
2. Conference Report, apr 1967, s 84.
3. *Secrets of a Happy Life*, sammanst av Llewelyn R McKay (1960), s 145–146, 147.
4. Conference Report, okt 1945, s 132.
5. Conference Report, apr 1968, s 7.
6. *Gospel Ideals* (1953), s 355.
7. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, sammanst av Llewelyn R McKay (1966), s 133.
8. *Treasures of Life*, sammanst av Clare Middlemiss (1962), s 200.
9. *Pathways to Happiness*, sammanst av Llewelyn R McKay (1957), s 257.
10. *Secrets of a Happy Life*, s 160.
11. "As a Man Thinketh ...", *Instructor*, sep 1958, s 257–258.
12. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss (1967), s 8–9.
13. Conference Report, okt 1953, s 10.
14. *True to the Faith*, s 270.
15. *True to the Faith*, s 153.
16. "Man's Soul Is as Endless as Time", *Instructor*, jan 1960, s 1.
17. *True to the Faith*, s 95–96.
18. *True to the Faith*, s 29.
19. Conference Report, apr 1968, s 8.
20. Conference Report, okt 1926, s 111.
21. "The Sunday School Looks Forward", *Improvement Era*, dec 1949, s 804.
22. "The Home and the Church as Factors in Character Building", *Instructor*, apr 1946, s 161.
23. *True to the Faith*, s 107.
24. *True to the Faith*, s 248.

”Låt ert ljus lysa”

Må Herrens ande förbli i era hjärtan och i era hem, att de människor som tar del av er utstrålning av ärlighet, redbarhet, uppriktighet och tro på Herren Jesus Kristus, vill prisa vår Fader i himlen.¹

Introduktion

President David O McKay tog emot följande brev av Harold L Gregory, som verkade som president för den östtyska missionen i början av 1950-talet:

”Käre president McKay!

Jag ska berätta om en intressant upplevelse jag hade i veckan. Två män i fyrtioårsåldern, dåligt klädda, kom för att besöka mig. De berättade för mig att de hade förlorat sin tro och ändå kunde de inte vända sig till någon av de andra kyrkorna eller religiösa organisationerna som de kände till. Mr Braun (som en av dem kallades) hade övertalat sin vän, Mr Fascher, att komma med och träffa mig. Han berättade för Mr Fascher att han kände till vår kyrka och att vi skulle hjälpa dem. Fascher opponerade sig kraftigt mot detta i två dagar, men slutligen följde han med.

Mr Braun började med att berätta att när han stod i ett gathörn en dag så lade han märke till hur hundratals människor gick förbi. Han frågade en av dem vart han var på väg, och han sade: ’För att se profeten.’ Mr Braun följde med. Det var invigning av möteshuset i Berlin-Charlottenburg, och profeten var broder McKay.

Han sade (och jag citerar honom på ett ungefär): ’Jag har aldrig känt en sådan anda av kärlek och välvilja som jag gjorde bland dessa människor den dagen. Och därefter ställde sig profeten upp, en man i åttioårsåldern, med allt hår på huvudet — allt vitt — och talade till församlingen. Jag har aldrig sett ett sådant ungt ansikte på en man i den åldern. När han talade var

*President McKay följde Frälsarens förmaning: "Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen."
(Matt 5:16)*

det som om någonting genomborrade mig. Efteråt, när han var på väg mot bilen, såg jag att han skakade hand med medlemmarna, och även om jag inte var en av dem trängde också jag mig fram och skakade hand med honom. Någonting varmt och kärleksfullt fyllde min kropp och jag förundrade mig åter över hans unga, rena ansiktsdrag. På grund av världsliga omsorger och svåra ekonomiska problem försvagades minnet något, men jag förstod att jag måste återvända för att få veta mer.’

Mr Fascher sade till mig att Braun bara kunde uttrycka förundran över den man han hade träffat. De två satt på mitt kontor och lyssnade uppmärksamt till det återställsens budskap som jag gav dem, som om de insöp varje ord. De var utan pengar och i ett eländigt tillstånd, men de var ödmjuka och otillfredsställda med människors kyrkor. Jag lånade dem en Mormons bok och de lovade att komma till kyrkan på söndag. Jag tror att dessa två män (båda var ryska krigsfångar) är redo för evangeliet.

Må Herren välsigna dig, broder McKay. Du och alla våra bröder som står i ledningen för vår kyrka är lysande exempel på allt som är rättfärdigt och gott.”²

Många människor såg i David O McKay vad dessa två män såg — ett exempel på en sann lärjunge till Kristus. Det finns en berättelse om en tidningsfotograf som såg president McKay för första gången:

”Man hade ordnat så att bilder skulle kunna tas, men den vanliga fotografen var förhindrad att göra det, så i desperation skickade United Press sin kriminalfotograf — en man som var van vid det tuffaste arbetet i New York. Han åkte ut till flygplatsen, stannade där i två timmar och återvände från mörkrummet med en ofantlig bunt bilder. Det var meningen att han bara skulle tagit två. Hans chef klandrade honom: ’Varför i all världen har du slösat bort så mycket tid och material?’

Fotografen svarade mycket barskt att han gärna skulle betala den extra materialkostnaden och att de till och med fick göra avdrag på hans lön för den extra tid det tagit ... Flera timmar senare kallade verkställande direktören in honom på sitt kontor och ville veta vad som hade hänt. Kriminalfotografen sade: ’När jag var en liten pojke brukade min mamma läsa ur Gamla testamentet

för mig, och i hela mitt liv har jag undrat hur en Guds profet såg ut i verkligheten. I dag har jag funnit en.”³

David O McKays lärdomar

Vi påverkar andra genom vad vi säger, vad vi gör och vilka vi är.

Varje person som lever i den här världen utövar ett inflytande, antingen gott eller ont. Det är inte enbart vad han säger, det är inte enbart vad han gör. Det är vad han är. Varje människa, varje person, utstrålar vad han eller hon är. Varje människa tar emot denna utstrålning. Frälsaren var medveten om detta. Närhelst han kom i närheten av en person kände han denna utstrålning — vare sig det var en kvinna från Samarien med hennes förflutna, kvinnan som skulle stenas eller de män som tänkte stena henne, rådsherrn Nikodemus eller en av de spetälska. Han var medveten om den enskilda människans utstrålning. Och i viss mån är ni det också, liksom jag. Det är vad vi är och vad vi utstrålar som påverkar människorna i vår omgivning.

... Vi måste, var och en, tänka ädlare tankar. Vi får inte inbjuda fördärvliga tankar och ovärdiga böjelser. Vi kommer att utstråla dem om vi gör det. Om vi tänker ädla tankar, om vi inbjuder och befrämjar ädla böjelser, har vi den utstrålningen då vi möter människor, särskilt då vi umgås med dem.⁴

Våra ord och handlingar får enorma följder i denna värld. Varje ögonblick i livet förändrar vi i viss mån hela världens liv ... Därför är det inte omgivningen eller ställningen som är avgörande. Det som påverkar [andra] i denna värld är personligheter. Oavsett vad ni är kommer människor att känna och inse detta. Det går inte att dölja sin utstrålning. Det går att låtsas någonting annat, men det påverkar inte människor.⁵

Det är viktigt ... att vi söker, både i livet och i böckerna, de bästa och ädlaste människans och kvinnornas umgänge. [Thomas] Carlyle, en stor engelsk författare, säger att ”det är givande att på något sätt umgås med stora män. Vi kan inte betrakta en stor man utan att få ut någonting av honom. Han är den levande ’ljuskälla’ som det är gott och behagligt att vara nära.”

Om ni studerar dessa för världen stora "ljuskällors" liv, lär ni er åtminstone en sak som har gjort deras namn bestående. Det är detta: Var och en av dem har gett någonting av sitt liv för att göra världen bättre. De använde inte all sin tid åt att bara söka efter nöjen och bekvämlighet, och en "bra tid" bara för dem själva, utan fann sin största glädje i att göra andra lyckliga och mer nöjda. Alla sådana goda gärningar lever för alltid, även om världen aldrig får höra talas om dem.⁶

Ingen god gärning, inget vänligt ord kan uttalas utan att dess effekter kommer alla till godo. Ibland kan det tyckas som om det goda är mikroskopiskt smått, men på samma sätt som en sten som kastas i en damm sätter igång en våg från centrum som fortsätter att förstora sig tills varje del av stranden berörs, så kommer era gärningar, många av dem tysta, okända, outtalade, oprisade, att fortsätta utstråla och påverka många hjärtan.⁷

Må Gud välsigna er, mina kära medarbetare, ni generalauktoriteter, stavspreidentskap, biskopsråd, varje ämbetsman och lärare i hela landet, varje medlem. Må Herrens ande förbli i era hjärtan, och i era hem, att de människor som tar del av er utstrålning av ärlighet, redbarhet, uppriktighet och tro på Herren Jesus Kristus, vill prisa vår Fader i himlen.⁸

De sista dagars heligas hem kan vara exempel på harmoni och kärlek.

Våra hem utstrålar vad vi är, och denna utstrålning kommer av vad vi säger och hur vi agerar i hemmet ... Ni måste bidra till ett idealiskt hem genom er karaktär, genom att kontrollera era passioner, ert humör, vakta er tunga, därför att detta kommer att göra ert hem till vad det är och vad det kommer att utstråla i grannskapet ...

En far besökte sin sons nya hem. Sonen var stolt över att visa honom sitt nya sovrum, de nya installationerna i köket. När de var klara med rundvandringen sade fadern: "Ja, det är vackert, men jag ser inga tecken på Gud i ert hem." Och sonen sade: "Jag gick tillbaka och när jag tittade i rummen lade jag märke till att det inte fanns någonting som vittnade om vår Återlösares och Frälsares närvaro."

När vi följer Frälsarens exempel kommer vi att "utstråla styrka, självkontroll, kärlek, barmhärtighet ... omtanke och en välvillig inställning till alla människor".

Vad jag vill säga är detta, att vi har ett större ansvar än någonsin tidigare, som män i prästadömet, som kvinnor i kyrkan, att göra våra hem sådana att de för våra grannar utstrålar harmoni, kärlek, samhällsansvar, lojalitet. Låt våra grannar se och höra det. I ett sista dagars heliga hem får det aldrig förekomma en svordom, fördömande ord, uttryck av vrede, svartsjuka eller hat. Kontrollera det! Uttryck det inte! ...

Frälsaren gav oss föredömet. Han var alltid lugn, alltid kontrollerad, och utstrålade någonting som människorna kunde

känna när de gick förbi ... Må Gud hjälpa oss att utstråla styrka, självkontroll, kärlek, barmhärtighet, vilket är ett annat namn på kärlek, omtanke och en välvillig inställning till alla människor.⁹

Må Gud välsigna er, mina kära medarbetare. Välsigna er i era hem. Må er tro visa sig genom det arbete ni utför i hemmet. Äkta män, var trogna era hustrur, inte bara i handling, utan också i tanke. Hustrur, var trogna era män. Barn, var trogna era föräldrar, anta inte att de är gammalmodiga i sin tro och att ni vet mer än de gör. Flickor, följ er ljuva mor och hennes lärdomar. Pojkar, var sanna mot era fäder, som önskar er lycka och framgång, som bara kommer av att leva i enlighet med evangeliets principer. Främlingar som ser sådana hem, säger: ”Om detta är resultatet av mormonism, då tycker jag att den är bra.” Ni visar genom er tro och era handlingar i vardagen vilka ni verkligen är.¹⁰

Låt uppriktiga undersökare, som tror mer på vad de ser än vad de hör, finna, efter att ha undersökt det, att ”mormoner” genom sina exempel i hemmet, genom hängivenhet och i sitt tjänande av Gud, att de tror på och vet att Gud är deras Fader.¹¹

Om vi lever i enlighet med vår tro så kommer vårt goda exempel att förankra kyrkan och vara ett ljus för världen.

Må Gud hjälpa oss att gå framåt ... genomsyrade av Herrens ande, att varje man och kvinna som har möjlighet att verka i kyrkan — och detta innebär alla — ska vara beslutna att leva ett liv i dygd och renhet som behärskar världens krafter och vinner dess beundran. Sammanfattningsvis, låt oss frambringa det som är hedervärt i alla människors åsyn. Om det är möjligt, så långt det ligger i vår förmåga, låt oss leva i fred med alla människor — inte övervinna ont med ont, eller övervinnas av ondskan, utan övervinna det onda med det goda. Då blir kyrkan ett ljus för världen. Det är hennes bestämmelse.¹²

Låt ert ljus lysa för människorna så att de ser era goda gärningar och vill prisa vår Fader i himlen. [Se Matt 5:16; 3 Ne 12:16.] Det finns förmodligen inget effektivare sätt varpå sanningen kan bevittnas av människorna, än att varje sista dagars helig bevarar och befrämjar det förtroende som våra vänner utanför kyrkan har för en trofast medlem i Kristi kyrka.

För att kunna göra detta måste vi vara ärliga i allting. Om vi är byggnadsentreprenörer och gör upp ett avtal om att ett visst material ska användas till en byggnad, låt oss då använda detta material. Om vi samtycker till bestämmelserna i ett kontrakt, att till exempel lägga in femtio meter [isoleringsmaterial] i byggnaden, låt oss då lägga in femtio meter. Detta är detaljer, eller hur, men det är dessa detaljer som de män du gör affärer med kommer att döma dina handlingar efter. Om vi tar med oss potatis av en viss sort till marknaden, och utger den för att tillhöra en viss sort, låt oss då veta att vårt påstående håller för en undersökning. Det gjorde mig ledsen att höra en grosshandlare säga att han öppnat säckar med produkter som köpts in från en gård, och funnit saker som inte hör hemma där, som stenar och jord, som lagts dit för att öka vikten. Jag frågade honom inte vilken religion dessa män tillhörde. Jag bad inte om något namn, men sådana ting är vanhedrande, ingen sann medlem i Kristi kyrka ska nedlåta sig till sådant fusk. Låt ert ljus lysa för människorna. I dagens värld behöver det finnas ett baner, ett folk som tydligt utmärker sig för världen genom sin ärlighet och hederlighet.¹³

Om vi bara kan bibehålla normerna i Jesu Kristi evangelium, är kyrkans framtid säkrad. Män och kvinnor kommer sannerligen att se ett ljus som inte är dolt under skäppan, ett ljus som lyser för alla, och de kommer att lockas av det. De kommer att ledas till att söka sanningen, mer på grund av våra gärningar och det vi utstrålar av dygd och redbarhet, än av det vi säger.¹⁴

Låt oss vara ett exempel på harmoni och frid för världen. Låt oss bevisa att oavsett om vi befinner oss i Afrika, Sydamerika, Nya Zeeland eller Australien, är vi alla ett i Kristus. Vi har bara ett enda mål i sikte: att förkunna för världen att Jesu Kristi evangelium är återställt i sin fullhet och att Jesu Kristi evangelium är den enda plan given till människorna varigenom städers och nationers fred slutligen kan förverkligas.¹⁵

Må Kristi sanna Ande komma till alla hjärtan, och till alla våra hem, vår Återlösare, vars verklighet, vars inspirerande vägledning jag vet är en realitet.

Evangeliet är vårt ankare. Vi vet vad det står för. Om vi lever efter det, känner det, och bär vittne för världen genom vårt sätt

att leva, bidrar vi till dess tillväxt och uppbyggande. Tala väl om det, om prästadömet, om auktoriteterna, låt evangeliets normer utstråla i våra liv.¹⁶

Förslag till studier och diskussion

- Varför är det viktigt att komma ihåg att ”våra ord och handlingar får enorma följder i denna värld”? (Se s 230–231.) Vilka exempel har du sett på att små rättfärdiga handlingar kan få ett långtgående inflytande?
- På vilka sätt påverkar våra tankar och handlingar det som vi utstrålar till andra människor?
- Vad kan vi göra i våra äktenskap och i våra familjer för att visa att vi är lärjungar till Kristus? (Se s 231–233.)
- Nämn några personer vars exempel har påverkat dig. Varför har dessa personer varit så inflytelserika i ditt liv?
- På vilka sätt kan vårt exempel påverka våra hem, arbetsplatser och samhällen till det bättre? (Se s 233–235.) Vad kan du göra idag för att utstråla Kristi ljus i ditt liv?
- Varför är exemplet en viktig del av missionsarbetet? Vilka erfarenheter har du haft av att sista dagars heligas goda exempel har inspirerat andra att undersöka kyrkan?

Skriftställen som hör till detta ämne: Matteus 5:14–16; Alma 5:14; 17:11; Tredje Nephi 12:14–16; 18:16, 24

Slutnoter

1. Conference Report, apr 1953, s 138.
2. Citerad i *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst av Clare Middlemiss, reviderad utgåva (1976), s 109–110.
3. Arch L Madsen, citerad i ”Memories of a Prophet”, *Improvement Era*, feb 1970, s 72.
4. Conference Report, apr 1963, s 129.
5. ”Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961”, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 3.
6. *Ancient Apostles* (1918), s 2–3.
7. Conference Report, apr 1953, s 137.
8. Conference Report, apr 1953, s 138.
9. Conference Report, apr 1963, s 129–130; styckeindelningen ändrad.
10. Conference Report, okt 1967, s 152.
11. Conference Report, okt 1922, s 78.
12. Conference Report, apr 1912, s 57.
13. Conference Report, okt 1910, s 48–49; styckeindelningen ändrad.
14. Conference Report, apr 1968, s 94.
15. *Cherished Experiences*, s 189.
16. Conference Report, okt 1967, s 149.

Förteckning över konstverk

Omslagets framsida: *Porträtt av David O McKay*, av Everett Clark Thorpe.

Sidan XXX: *Kristus*, av Heinrich Hofmann. Foto © C Harrison Conroy.

Sidan 62: *"Se på mina händer och mina fötter"*, av Harry Anderson.

Sidan 82: *"Gå bort, Satan!"* av Carl Bloch. Nationalhistoriska museet i Frederiksborg i Hilleröd.

Sidan 92: *Den första synen*, av Gary Kapp. © 1998 Gary Kapp.

Sidan 98: *Herrens profet*, av David Lindsley. © 2000 David Lindsley.

Sidan 172: *Petrus förnekelse*, av Carl Bloch. Nationalhistoriska museet i Frederiksborg i Hilleröd.

Sidan 177: *Två tusen tappra unga krigare*, av Arnold Friberg.

Sidan 208: *Kristus kallar Petrus och Andreas*, av Harry Anderson.

Sidan 212: *Den sista domen*, av John Scott.

Sidan 218: *Kristus med barnen*, av Del Parson.

Sidan 232: *Kvinna vidrör hörntofsen på Frälsarens mantel*, av Judith Mehr. © 1995 Judith Mehr.

Register

A

Ande. Se Helige Anden, den

Andlighet

kräver självkontroll och kommunikation med Gud, 16–18

måste utvecklas och undertrycka den fysiska naturen, 12–18

stärks genom vördnad och meditation, 30–32

Avundsjuka, leder till oenighet, 43

B

Barn

att utveckla deras karaktär, 224

David O McKays syn på, XXI

undervisa barn om bön, 76–79

undervisa dem om vördnad och lydnad, 31, 33, 160–161

Biorganisationer, syftet med, 23–24

Bön

kraften i, för att övervinna prövningar, 73–74

kräver tro, ansträngning och ödmjukhet, 75–76

krävs när vi förbereder oss för att undervisa, 193–194

tröstade David O McKay som barn, 29

undervisa barn om, 76–79

välsignelserna med, 78–80

C

Cannon, Hugh J, färdades med David O McKay på en rundresa över världen, XXII, 1, 73–74

Clark, J Reuben, exempel på ödmjukhet och enighet, 39–42

D

Dop, syftet med, 203–204

Död (fysisk), övervunnen genom uppståndelsen, 61–70

E

Elohim. Se Gud Fadern

Enighet

exemplifierat av president McKay och hans rådgivare, 39–42

i hemmet, 44–45

i kyrkan, 45–48

krävs av Herren, 42–43

skadas genom vissa attityder och handlingar, 43–44

Evigt äktenskap

beseglar par och familjer, 128–130, 132–133

dess helgd, XXVII–XXVIII

ett förbund för med sig välsignelser, 147–148

förbereda sig för, 138–143

kräver oavbruten uppvaktning, arbete och hängivenhet, 151–152

undervisa ungdomar om,
138–139
vara på sin vakt mot faror som
hotar, 149–151
välsignelserna med, 142–143

F

Familjen, betydelsen av enighet i,
44–45

Frestelser

Frälsarens föredöme i att mot-
stå, 86–88
motstå, genom lydnad och själv-
kontroll, 88–90
tre former av, 84–87

Frihet, bör användas på ett
ansvarsfullt sätt, 214–215

Frälsaren. Se Jesus Kristus

Fullkomning

Jesu exempel på, 3–5
kyrkans roll i att befrämja,
25–26

Fäder

ansvar för, att ta hand om och
vägleda barn, 156–162
bör lära barn att be, 76–78
David O McKay föredöme för,
155
David O McKays uppskattning
av, 155

Föredöme

betydelsen av, i undervisningen
av barn, 155–156, 161–162
kraftfullt missionärsverktyg,
53–55, 230–235

Första synen, uppenbarade sann-
ingar om Fadern och Sonen,
94–96

Förtal, leder till oenighet, 43–44

Föräldrar

ansvar att ta hand om och
vägleda barn, 156–162
ansvar att undervisa barnen om
vårdnad, 31, 160–161
bör lära barnen att be, 76–78
David O McKays tacksamhet för,
XV

G

Grant, Heber J

ger prästadömsvälsignelse till
David O McKay, 116–117
kallar David O McKay att verka i
första presidentskapet, XXIII

Gud Fadern, en personlig varelse
som vi kan närma oss i bön,
74–75

Guds rike

fordringar för att inträda i,
198–205
kyrkans roll i förberedandet för,
22–23

Gudsdyrkan, element i, 29–37

H

Handlingsfrihet

gåva, möjliggör framåtskridande,
209–211
medför personligt ansvar,
211–215

Helige Anden, den

dess gåva, tas emot efter tro,
omvändelse och dop, 204–205
ger vittnesbörd till den lydige,
167–170
vägledning från, 204–205

Hemmet

betydelsen av rättfärdighet i,
XXVII

- bör vara en plats för enighet, 44–45
 rättfärdighet i, ett exempel för världen, 231–233
- Hemundervisning, ett prästadömsansvar, 123–124
- Himmelske Fader. Se Gud Fadern
- Hopp, ger oss mod, 175–176
- Hundraårsjubileet i Utah, David O McKays roll i planerandet av, XXIV
- J**
-
- Jesus Kristus
 hans föredöme i hur man motstår frestelser, 86–88
 hans föredöme i hur man ska leva, 3–5
 hans föredöme i hur man tjänar andra, 186–187
 hans karaktär, 4, 219–220
 hans lärdomars tillämpbarhet, 6
 hans uppståndelse, 63–67
 ljus för mänskligheten, 2–3
 mod exemplifierat av, 174–175
 Mästerlärare, 195–196
 tro på, den grundläggande principen i kyrkan, 199–201
 välsignelserna med att leva efter hans lärdomar, 7–8
- K**
-
- Karaktär
 formas under tidens lopp av ”små ting”, 222
 fullkomlig, exemplifierad av Jesus Kristus, 219–220
 hjälpa barn och ungdomar att utveckla, 224
- kräver att vi bibehåller rättfärdiga tankar, 220–222
 stärks av lydnad och självkontroll, 110–112, 223
- Klandersjuka, leder till oenighet, 43–44
- Kristus. Se Jesus Kristus
- Kroppen, andens tabernakel, 12–14
- Kyrkan
 dess tillväxt under president McKays verksamhet, XXV–XXVI, 21–22
 går framåt i den mån medlemmarna är eniga, 45–48
 syftet med, 21–27
 återställd genom Joseph Smith, 97–100
- Kyrkans byggnader, syftet med, 33–34
- Kyskhet
 förlust av, hotar äktenskap, 149–150
 nödvändig förberedelse för äktenskap, 139–141
- Kärlek
 dess eviga natur, 128–129
 stärks genom det eviga äktenskapets förbund, 147–148
- L**
-
- Lee, Harold B, hyllning till president McKay, XXVIII
- Livet, dess sanna ändamål, 14–16
- Ljuset, Jesus Kristus är det sanna, 2–3
- Lycka
 genom tjänande, 185–186

uppnås genom att efterleva Jesu lärdomar, 7–8

Lydnad

skänker lycka, frid och frälsning, 213–214

skänker tröstande vittnesbörd om Frälsaren, 68–70

stärker karaktären, 223

undervisa barn om, 160–161

Lärare

berättelse av president McKay om inflytandet av, 189–191

bör undervisa om karaktären, 224

måste förbereda sig genom studier, tro och bön, 193–194

M

McKay, David Lawrence (son), hyllning till David O McKay som far, 155

McKay, David O

ansträngningar att få ett vittnesbörd, 165–166

botad genom prästadömsvälsignelse, 116–117

exempel på att "låta sitt ljus skina", 227–230

exempel som far, 155

exemplifierar lydnad mot visdomsordet, 105

friar till Emma Ray Riggs, 137–138

födelse och barndom, XIII–XV

förhållande till hustru, 145–146

hans död, XXVIII

hans karaktär, 217

inröstad i första presidentskapet, XXIII–XXIV

missionspresident i Europa, XXII–XXIII

ordinerad till apostel, XXI

ser Frälsaren i syn, 1–2

tar emot patriarkalisk välsignelse, XVI

tempel invigda av, XXVI

tjänande som kyrkans president, XXIV–XXVIII

träffar Emma Ray Riggs, XVII–XVIII

undervisningserfarenhet, XVIII–XXI

ungdom, XV–XVI

uppskattning för sina föräldrar, 155

utbildar sig, XVI–XVII

verkar som missionär i

Storbritannien, XVII–XVIII

världsomfattande, ettårig rundresa för kyrkan, XXI–XXII

McKay, David Sr (far)

accepterar missionskallelse till Skottland, XIV

föredöme och exempel för

David O McKay, XV, 155

hans familj, medlemmar i

kyrkan i Skottland, XIII

vittnesbörd om Joseph Smith, 93–94

McKay, Emma Ray Riggs (hustru)

förhållande till sin make, David O McKay, 145–147

träffar David O McKay, XVII–XVIII

McKay, Jennette Evans (mor)

fäste vikt vid sina barns utbildning, XVII

föredöme och exempel för

David O McKay, XIV

hennes familj, blev medlemmar i kyrkan i Wales, XIII

- McKay, Robert (son), hyllning till David O McKays karaktär, 217
- McKay, Royle (son), dog som barn, 61–63
- McMurrin, James L, råd till David O McKay om att motstå frestelser, 83–84
- Meditation
nödvändig under sakramentet, 34–37
värdet av, 31–32
- Missionsarbete
exemplets makt inom, 53–55
kyrkans medlemmars ansvar, 51–55
President McKays ansträngningar att förbättra, XXIV–XXV
tacksamhet för, 51
välsignelserna med, 58–59
- Missionärer, heltids, måste vara värdiga att tjäna, 55–58
- Mod
berättelse om ung mans, berättad av president McKay, 173
en följd av tro och hopp, 175–176
hjälper oss övervinna prövningar, 178–179
Jesus är det främsta exemplet på, 174–175
Joseph Smiths, 100–102
krävs för att bibehålla andliga värderingar, 176–179
- Mödrar
ansvar att lära barnen be, 76–78
ansvar att ta hand om och vägleda barn, 156–162
David O McKays uppskattning av, XIV–XV, 155
- O**

 Omvändelse
inbegriper en förändring av liv, tanke och handling, 201–203
leder till dop, 203–204
- P**

 Packer, Boyd K, hans erfarenhet av att undervisas av president McKay i templet, XXVIII
- Prästadömet
användandet av, kräver värdighet, 120–122
definition av, 117–118
dess ansvar inkluderar hemundervisning, 123–124
dess kraft, uttrycks i tjänandet av andra, 122–123
- Prästadömskvorum
källa till prästadörets kraft, 118–119
syftet med, 23–24
- Prästadömsvälsignelse, David O McKay botas av, 116–117
- Prövningar, kan övervinnas med mod, 178–179
- R**

 Redbarhet, en nödvändig dygd, 5
- Respekt, nödvändig del av vördnad, 30–31
- Riggs, Emma Ray. Se McKay, Emma Ray Riggs
- S**

 Sabbatsdagen, välsignelserna med att helga, 34

Sakramentet
kräver meditation och vördnad,
34–37
syftet med, 34–37

Själviskhet, leder till oenighet, 43

Självkontroll
krävs för andlighet, 16–18
nödvändig för att motstå
frestelser, 88–90
stärker karaktären, 223

Smith, George Albert, kallar
David O McKay att verka i för-
sta presidentskapet, XXIV

Smith, John, ger patriarkalisk
välsignelse till David O McKay,
XVI

Smith, Joseph Fielding, hyllning
till president McKay, XXVIII

Smith, Joseph, profeten
David McKay den äldres vittnes-
börd om, 93–94
den första synen, 94–96
evangeliesanningar återställda
genom, 96–97
hans mod, 100–102
återställde kyrkan genom
gudomlig inspiration, 97–100

Storhet, sann, uppnås genom att
efterleva Jesu lärdomar, 7–8

Söndagsskolan, David O McKays
arbete med, XX–XXI

T

Tacksamhet, ökar genom bön,
78–79

Tankar
handlingar påverkas av, 89
karaktären påverkas av, 220–221

Tempel, invigda av president
McKay, XXVI, 127–128

Tempeltjänst
begåvningen leder oss till Guds
rike, 128
erbjuder frälsning till dem som
avlidit utan evangeliet, 130–132
kyrkans medlemmars ansvar,
133–134
möjliggör för par och familjer
att beseglas för evigheten,
128–129
värdighet och trofasthet krävs,
132–133

Tionde, David O McKays far
exempel på att betala, XV

Tjänande
exemplifierat av Jesus Kristus,
186–187
krävs av Herren, 183–184
skänker lycka, 185–186

Tro
ger oss mod, 175–176
grundläggande princip i kyrkan,
199–201
krävs när vi ber, 75
krävs när vi förbereder oss för
att undervisa, 193–194
leder till omvändelse och dop,
203–204

Träffar. Se Uppvaktning

U

Undervisning
David O McKays arbete med att
förbättra, XX–XXI
exemplifierad av Jesus Kristus,
195–196
kräver vördnad och ordning,
194–195

möjligheter till, i kyrkan,
191–192

Uppståndelse
Jesu Kristi, 63–67
vittnesbörd om, skänker tröst,
61–63, 68–70

Uppvaktning
President McKays råd till ungdomar, 141–142
råd till David O McKay från hans far, XV

Utbildning
betydelsen av, XX
högt värderad av Jennette Evans McKay, XVII
syftet med, 177

V

Visdomsordet
angrips av ”onda och ränkfulla människor”, 109–110
kyrkans medlemmars plikt att lyda, 110
olydnad mot, för med sig skadliga konsekvenser, 107–109
tydlig befallning från Herren, 106–107
välsignelserna med att lyda, 110–112

Vittnesbörd
ankare för själen, 170
David O McKays ansträngningar för att få ett, 165–166
erhålls genom Anden när vi är lydiga, 167–170
mest dyrbara ägodelen i världen, 166–167

Välfärdsprogrammet, inledningen av, XXIII–XXIV

Vördnad
definition av, 30–31
i kyrkans klassrum, 194–195
krävs när vi ber, 75
sakramentet kräver, 34–37
undervisa barn om, 31, 33, 160–161

Ä

Äktenskap. Se Evigt äktenskap

Ö

Ödmjukhet
krävs för effektiv bön, 76
visad av David O McKay under hela hans liv, XVI, XXIII, XXVIII, 2

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

